ÖZGÜRLÜK

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

20 TL 7 Temmuz 1980 6

HANİ "DEMOKRASİ" VARDI, HANİ BASIN "HÜR" İDİ!

Yazı işleri müdürümüz hâlâ tutuklu

● RIZA YÜCETÜRK 27 HAZİRAN GÜNÜ İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI ASKERİ MAHKEMESİ TARAFINDAN TUTUKLANMIŞTI

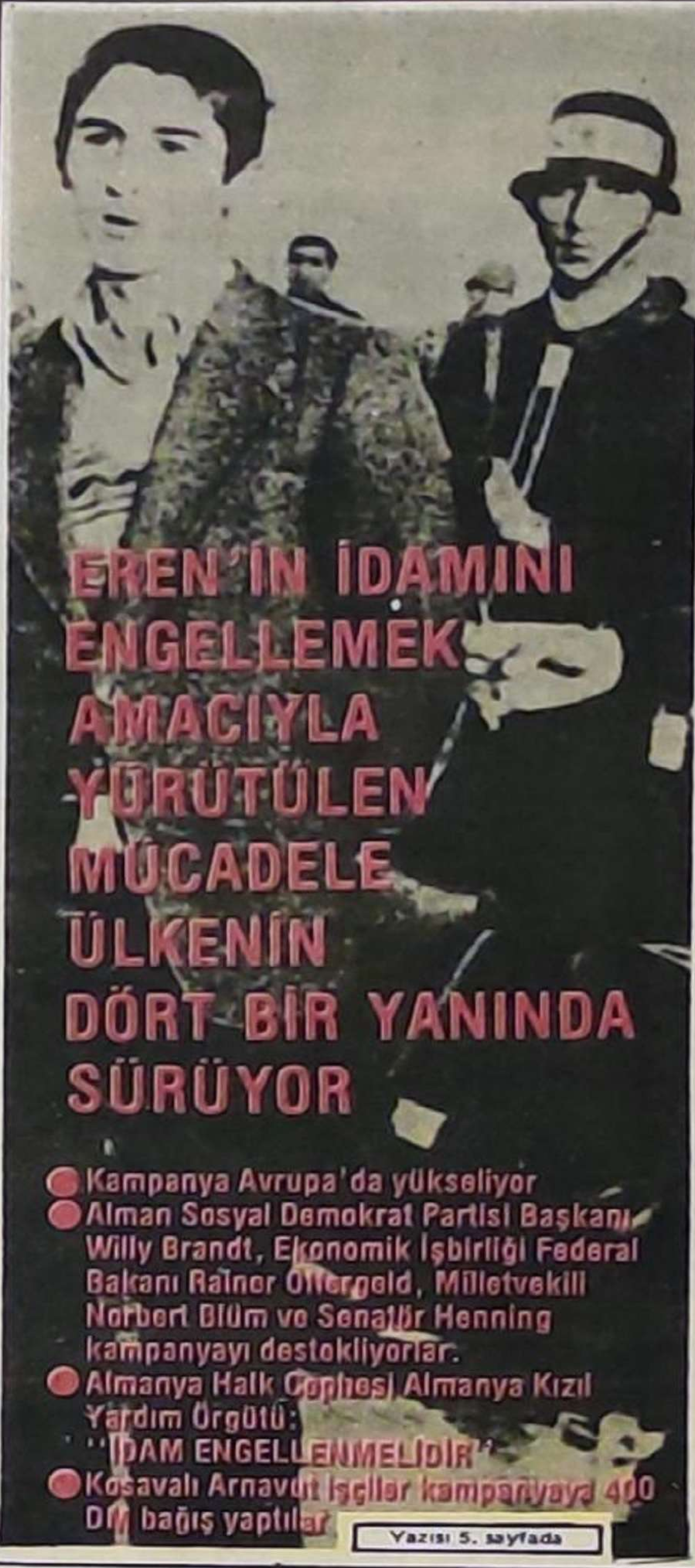
Yazıişleri Müdürümüz T. Rıza Yücetürk, 27 Haziran Cuma günü İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 numaralı Askeri Mahkemesi tarafından TCK'nın 155, 159, 311 ve 312 maddelerine muhalefetten tutuklandı. Gazetemiz avukatları yazıişleri müdürümüz hakkında verilen tutuklama kararının kaldırılması için sıkıyönetim komutanlığı askeri savcılığına yaptıkları başvuru gazetemiz baskıya hazırlanırken cevaplandırılmamıştı ve yazişleri müdürümüz Rıza Yücetürk halen tutuklu bulunuyordu.

Yazişleri müdürümüzün tutuklanması ne yandan bakılırsa bakılsın yasadışı bir uygulamadır. Her şeyden önce geçen yıl çıkarılan yeni bir yasayla yazişleri müdürlerine hapis cezası uygulaması kaldırılmıştır. Gazetede çıkan yazılarda suç unsuru bulunsa bile yeni yasa, yazişleri müdürleri için paraya çevrilen cezalar öngörmüştür.

Öte yandan Rıza Yücetürk'ün sıkıyönetim komutanlığı askeri mahkemesi tarafından tutuklanması da kanunsuzdur. Basın davalarıyla sıkıyönetimin, sıkıyönetim mahkemelerinin ne ilgisi vardır? Askeri mahkemelerin basın davalarına bakamayacağı, basını yargılayamayacağı bu ülkede 12 Mart'tan beri tartışılmaktadır ve bu konu Yargıtay, Anayasa Mahkemesi ve uyuşmazlık mahkemesi gibi kurumlar tarafından basın davalarına askeri mahkemelerin bakamayacağı biçiminde sonuca bağlanmıştır.

Üstelik yazar ve yazıişleri müdürlerinin soruşturma ve yargılama safhalarında tutuklanması Türkiye'de bugün sürmekte olan yargılama geleneklerine ve usulüne de aykırıdır. Yazıişleri müdürümüz savcılığın çağrısı üzerine askeri savcılığa başvurmuş ve buna rağmen tutuklanmıştır. Oysa bu safhada tutuklama ancak delillerin yok edilmesi olasılığı vb. hallerde uygulanmaktadır. Savcılığın delil diye ortaya koyduğu ÖZGÜRLÜK gazetesi ise onbinlerce nüshası ile ortadadır ya da savcının dosyasındadır.

Bu ülkenin halkı, Türkiye'nin emekçileri, aydınları yüzyıllardır düşündüklerini serbestçe söyleyebilmenin mücadelesini veriyorlar. Yazışleri müdürümüzün tutuklanması bu mücadelenin biraz daha güçlenmesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

Alman halkı yeni Hitler'i durduracak

● Yeni Hitler: Strauss kimdir?
● Alman tekelleri neden Strauss'u destekliyor?
● AKP/ML: "Sosyal demokrasi faşizmi durduramaz!"

Yazısı 12—13. sayfalarda

REFORMİST HAYALLERİN YIKILIŞI

İSLAMCILIK MODASI VE İSLAMCI 'DEMOKRATLARIMIZ'

HÜKÜMET SORUNU VE REVİZYONİZMİN TUTUMU

CHP, MSP'den yeşil ışık görerek AP hükümeti hakkında gensoru verdi. Bunun üzerine bütün demokrat geçinenler MSP'yi göklere çıkarmaya, MSP'nin ne kadar anti-faşist ve anti-emperyalist olduğuna dair fetvalar çıkarmaya başladılar.

Fakat 2 Temmuz'da istedikleri sonucu alamadılar. AP hükümeti, MSP'nin de desteği ile işbaşında kaldı. Bu sefer aynı yazarlar, MSP'nin gericiliği üzerine, MSP'ye güvenilemeyeceği konusunda ahkâm kesmeye başladılar.

Aslında bunda anlaşılmayacak bir şey yok: Onların gözü reformist CHP'den başka bir şey görmediği için, düzeni bazı restorasyonlarla savunmaktan başka bir dertleri olmadığı için, MSP ile ilgili bütün ölçütleri de buna göre olmaktadır. MSP, CHP'ye yaklaşırsa "ilerici", uzaklaşırsa "gerici"— Aslında değişen MSP değildir. MSP dinci-faşist bir partidir ve her zaman da böyle olmuştur. Değişmeyen bizim demokrat geçinenlerin niteliğidir.

Yazısı 4. sayfada

DİSK 7. GENEL KURULU'NUN ARDINDAN

DİSK 7. GENEL KURULU

- DİSK'in birliğinin önündeki engel sendika ağalarıdır.
- "Direniş Komiteleri" sendikaların yerine geçebilir mi?
- 7. Genel Kurul ve Basın
- Genel Kuruldan Notlar

Yazı ve Yorumlar 7—8—9—10. sayfalarda

Çorum'da faşist terör yeniden yoğunlaşıyor:

27 Mayıs'ta başlayıp 3 Haziran'a kadar süren faşist saldırılara karşı halkın kararlı direnişini içlerine sindiremeyen cinayet çeteleri Çorum halkına karşı yeniden saldırıya geçtiler. Çorum halkının direnişinin ardından polisin giriştiği "temizleme" hareketinin kendilerine uygun saldırı zemini oluşturduğuna kanaat getiren MHP'li faşistler, sürdürdükleri saldırılarını 2 Temmuz günü daha da yoğunlaştırdılar ve anti-faşist potansiyelin yoğun olduğu mahallelere saldırıya geçtiler. MHP'li faşist çetelerin saldırıları sonucu 3 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı ve 50'nin üzerinde ev tahrip edildi.

Sivil faşist çeteler, polisin gözü önünde, devrimci ve emekçilere saldırdılar, emekçilerin evlerini ve işyerlerini tahrip ettiler ve yağmaladılar. Bu saldırıların bir parçası olarak 23 Haziran günü Necati Göktaş adlı yurtsever devrimci bir sağlık emekçisi faşist cinayet mangalarınca kaçırılmış ve işkence edilerek öldürülmüştü. Yine birçok devrimci, faşistlerin saldırısı sonucu yaralanmıştı.

Necati Göktaş — 23 Haziran'da Çorum'da faşist cinayet şebekeleri tarafından kaçırılarak öldürüldü.

MHP'li faşistler, şimdi saldırılarını yeni bir aşamaya çıkardılar. Faşizme karşı mücadele eden emekçileri yıldırmak amacıyla, Çorum'da faşist katliam mangalarının hakimiyetini sağlayarak, Çorum halkının faşizme karşı mücadelesini ezmek amacıyla toplu saldırıya geçtiler. Ama Çorum halkı, faşist saldırılara karşı kendisini savunmanın dışında bir yol olmadığını 27 Mayıs—3 Haziran günlerindeki direnişinde bizzat kendisi kavramıştı. Nitekim Çorum'da yeniden barikatlar kurulduğu görüldü.

Ehven-i şer mantığı ve A. Başer Kafaoğlu

M. YILDIZ

Mevcut mekanizmanın yapı taşlarından biri yanında yer alma, burjuvazinin bir alternatifine karşı diğerini destekleme, ehven—i şer mantığına sarılma tavrı bırakınız burjuva-liberallerinin, burjuva reformcularının olsun. Burjuva reformculuğu ile devrimci demokrasinin hiçbir ortak yanı yoktur.

Bugün fabrikadaki işçi, grev çadırındaki emekçi, okuldaki genç, tarladaki emekçi köylü, devrimci, demokrat sıfatını taşıyanları ya taşıdıkları sıfata layık olmaya, ya da onları konumlarına uygun yeni yeni bir sıfat bulmaya çağırmaktadır. Aksi takdirde bazı yüce sıfatlar birtakım kişilerin ve kuruluşların kendi kendilerine taktıkları bir sıfat olmaktan öteye geçemeyecektir. Hak edilmeyen bir sıfatın da çok uzun bir süre taşınmayacağı bilinen bir gerçektir.

Yazısı 6. sayfada

Bu yılın ilk 5 ayında toptan eşya fiyatları % 57.2 arttı

Ticaret Bakanlığı tarafından düzenlenen toptan eşya fiyat endekslerine göre bu yılın ilk 5 ayında fiyatlar ortalama % 57,2 oranında artmıştır. İlk 5 ay içerisinde besin maddelerinin toptan fiyatlarındaki artış oranı % 54.3, sanayi girdilerinin fiyatlarındaki artış ise % 60.4 olmuştur. Görüldüğü gibi enflasyon oranı hükümet sözcülerinin 1980 yılının tamamı için vaadettikleri sınırı daha ilk 5 ay içerisinde bile aşmıştır. Bilindiği gibi geçen yılın ilk 5 ayında toptan fiyatlardaki artış oranı resmi rakamlara göre % 30.2 idi ve 1979 yılı içerisindeki fiyat artışları toplamı yıl sonunda % 100'ü bulmuştu. Bu yılın ilk 5 ayındaki fiyat artışı oranı ise geçen yılın ilk 5 ayındaki artışların neredeyse iki katıdır.

Öte yandan % 57.2'lik artışın resmi verilere göre saptandığı ve ayrıca parekende fiyatlarını değil, toptan eşya fiyatlarını kapsadığı düşünülürse emekçilere yansıyan hayat pahalılığı artış oranının daha da yüksek olduğu açıktır.

Bu rakamlar ekonomik bunalımdan çıkılmaya başlandığı, bunalımın önünün kesildiği, artık refahın görünmeye başladığı yolundaki sözlerin emekçi kitleleri kandırmak ve yatıştırmak amacıyla söylenmiş yalanlar olduğunu ortaya sermektedir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin durumu her geçen gün hızla daha da kötüye gitmeye devam etmektedir. Bir yandan büyük sermaye sahiplerinin kârları, vurgunları sürekli olarak artarken, emekçilerin sofrasından her gün birkaç lokma daha eksilmektedir.

Bir inci de Sağlık Bakanı'ndan: "Hastalar açgözlülük etmese ilaç darlığı olmaz" mış!

Sağlık Bakanı Münif İslamoğlu, verdiği bir demeçte : "Hastalar açgözlülük edip ihtiyaçlarından fazla ilaç almasalar bugün ilaç darlığı olmaz" dedi. "Bütün hammaddeler mevcuttur. Bu nedenle hızla ilaç üretimi yapılmaktadır" diyen Bakan, Türkiye'de ilaç darlığının bulunmadığını da iddia etti.

Sağlık Bakanı alay edercesine sanki hastalar aradıkları ilacı bulabiliyorlarmış gibi, bulsalar da para yetirebiliyorlarmış gibi, bir de "açgözlülük" edip ihtiyaçlarından fazla ilaç aldıklarını öne sürüyor! Böylece Türkiye'deki ilaç sıkıntısının sorumluları da açığa çıkartılmış oluyor: Hastalar! Sağlık Bakanı bu sözleriyle, ilaçlara peş peşe korkunç zamlar yapan ve soygunlarını daha da artırmak için suni olarak ilaç darlığı yaratan, böylece yüzbinlerce kişiyi hastalığa ve ölüme mahkum eden emperyalist ilaç tekelleriyle Eczacıbaşı gibi komprador tekelleri ve vurguncu spekülatörleri aklamaya çalışıyor.

Bilindiği gibi Bakanlar son dönemlerde sık sık böylesi sözler sarfetmektedirler. Maliye Bakanı halkın kendini nerede görse yolunu keserek niye zamları bu kadar az yaptığını sorarak, fazla yapmadığı için kendisine kızdıklarını söylemişti. İçişleri Bakan Vekili tutukluların kendi kendilerine işkence yaptıklarını, "normal CHP'lilerin" öldürülmediğini iddia etmişti. İçişleri Bakanı CHP lilerin kendi kendilerine ateş açtıklarını ve yaraladıklarını öne sürmüştü. Başbakan, Türkiye'de her şeyin açık olduğunu ve işkence olmadığını bildirmişti. Yine İçişleri Bakanlığı Türkiye'nin insan haklarına gerçekten saygılı ender ülkelerden biri olduğunu iddia etmişti. vs...

Anlaşılan ülkenin içinde bulunduğu bunalım Bakanları da etkiliyor.

Haziran ayı içinde 211 emekçi ve devrimci katledildi

Geride bıraktığımız Haziran ayı içinde faşist çetelerin cinayet ve saldırıları devam etti. Toplam olarak 288 kişinin öldürüldüğü Haziran ayında, 211 devrimci ve emekçi, faşist cinayet mangaları tarafından katledildi. Yine bazıları ağır olmak üzere 393 devrimci ve emekçi, faşist saldırılar sonucu yaralandı.

Basına yansıdığı kadarıyla Haziran ayı içinde 4800 kişi çeşitli gerekçelerle gözaltına alındı. Gözaltına alınanların 4710'u devrimci ve emekçidir. Haziran ayında toplu gözaltına almalarda yükselme görüldü. Mersin'de liseye atanan MHP'li faşist müdürün öğrenciler üzerindeki baskısını protesto eden 1000 öğrenci, Konya'da faşist saldırıya uğrayan 110 kişi, ÜSS'yi protesto gösterilerine katıldığı gerekçesiyle 180 kişi, Samsun'da miting yaptıkları gerekçesiyle 700 kişi ve faşistler tarafından katledilen İstanbul Belediye Başkan Yardımcısı Bülent Demir'in cenaze törenine katılmak isteyen 1000'in üzerindeki işçi ve emekçi gözaltına alındılar.

Sokağa çıkma yasağı ile emekçilerin evlerinde hapsedilmesi yaygınlaşıyor

AP hükümeti her gün birçok il ve ilçede sokağa çıkma yasağı ilan ediyor. Faşist baskı ve teröre karşı mücadele eden emekçi halk kitlelerinin mücadelesini engellemenin bir yolu olarak sokağa çıkma yasağı ilan ediliyor, insanların günlük ihtiyaçlarını gidermeleri engelleniyor ve emekçiler, evlerine hapsediliyor. Hükümet, bu taktiğiyle aynı zamanda emekçi kitleleri, faşist terör karşısında hazırlıksız bırakmayı planlamaktadır.

Son bir ay içinde de 10'un üzerinde il ve ilçede sokağa çıkma yasağı kondu. Nerede, faşist saldırılara karşı emekçiler ayağa kalkıp kendilerini savunmaya geçiyorsa, Demirel hükümeti orada sokağa çıkma yasağı ilan ediyor.

28 Mayıs günü Sivas'ta, 29 Mayıs günü Yozgat ve Konya Çumra'da, 30 Mayıs günü Çorum ve Amasya-Merzifon'da, 5 Haziran'da Amasya—Suluova'da, 26 Haziran'da Kırşehir'de, 30 Haziran'da Sivas'ta sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Yine Nevşehir, Niğde-Aksaray ve Ordu—Gölköy'de çeşitli gerekçelerle sokağa çıkma yasağı kondu. Böylece son 32 gün içinde 11 il ve ilçe halkı hükümet tarafından değişik sürelerde evlerine hapsedilmiş oldu.

Sıkıyönetim görevlilerine "hizmet zammı" verilmesiyle ilgili kararname yayınlandı

Sıkıyönetim hizmetinde çalışan personele "sıkıyönetim hizmet zammı" ödenmesine dair karar, 1 Temmuz 1980 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere Resmi Gazete'de yayınlandı. Sıkıyönetim görevlilerine "hizmet zammı" verilmesi için 1402 sayılı sıkıyönetim yasasında gerekli değişiklikler henüz yapılmamış olmasına rağmen, sıkıyönetim görevlilerinin yaptığı hizmetin karşılığı olan parayı alabilmeleri için yasada gerekli değişiklikler yapılana kadar bu parayı avans olarak alabilmelerini sağlamak için bir kararname çıkartılması yoluna gidildi. Resmi Gazetede yayınlanan kararnameye göre sıkıyönetim görevlilerinin yaptıkları hizmet karşılığında maaşlarına ek olarak avans şeklinde alacakları "hizmet zammı"nın çeşitli kademeler için aylık miktarı şöyledir:

General ve amiraller	6600 TL.
Binbaşı, yarbay ve albaylar	5940 TL
Teğmen, üsteğmen ve yüzbaşılar	5280 TL
Asteğmen ve astsubaylar	4620 TL
Emniyet amirleri	5940 TL
Komiser ve başkomiserler	5280 TL
Polisler	3960 TL
Bekçiler	3300 TL
Er ve erbaşlar (Jandarmalar dahil)	1980 TL

Yayınlanan kararda bu zamlardan damga resmi dışında herhangi bir verginin de alınmayacağı belirtiliyor. Bilindiği gibi bundan önce de sıkıyönetim görevlilerinin aldıkları ek ücretlere kısa aralıklarla birkaç kez daha zam yapılmıştı.

Yan ödemeler kararnamesi lise mezunu memurun maaşına 275 lira artış getiriyor

Geçtiğimiz günlerde Bakanlar Kurulu'nun 1980 Yan Ödemeler Kararnamesi açıklandı. Kağıt üzerinde yan ödemelere % 60 dolayında artış getiren kararname gerçekte kesintiler yapıldıktan sonra gülünç bir düzeyde kalıyor. Örneğin, sözkonusu kararname ile yüksekokul mezunu bir memur 317, lise mezunu bir memur da 275 lira daha fazla yan ödeme alacak. Enflasyon oranının % 100'ü çoktan aştığı bir dönemde görünüşteki % 60 zam memurların içinde bulundukları koşulların düzeltilmesi bir yana şu andaki gerçek gelirlerinin bile korunmasına hizmet etmiyor. 600 ile 4200 lira arasında gözüken artışlar gerçekte kesintiler yapıldıktan sonra 236 ile 1729 lira olarak memurların eline ulaşıyor.

ÜSS sınav harçları önümüzdeki yıl 1200 lira olacak

Üniversitelerarası Kurul Bursa'da yaptığı son toplantıda önümüzdeki yıldan başlayarak yükseköğrenime girişteki eleme sınavlarının ikiye çıkartılması kararını kesinleştirdi. Ayrıca sınava girmek için başvuran öğrencilerden "sınav harcı" adı altında alınan paranın 1200 liraya çıkartılmasına karar verdi.

Yükseköğrenim yapmak isteyen gençlerin sayısının hızla artması ve yarım milyona yaklaşması karşısında 400 bini aşkın öğrenciyi tek sınavla elemek konusunda karşılaşılan zorluk üzerine, elemeyi daha da sistemleştirmek ve artırabilmek için başvurulan çifte sınav yöntemine göre öğrencilerin tamamı önce bir genel yetenek sınavına girecekler. Bu sınavın sonunda öğrencilerin önemli bir bölümü elenecek. Geriye kalanlar ikinci bir eleme sınavına girecekler. Bunların da önemli bir kesimi elendikten sonra geriye kalan küçük bir azınlık çeşitli yükseköğrenim kurumlarına yerleştirecekler. Bu yöntem ÜSS'nin eşitsizlik ve dengesizliklerini daha da derinleştirecek, her türlü olanağa sahip bazı özel lise ve kolejlerden mezun olanların üniversiteye girebilme olanağını artırırken, öğretmensiz, çeşitli olanaksızlıklar içerisindeki liselerden mezun olan yoksul çocuklarının girebilme olanağını iyice azaltacaktır.

Sınav harçlarının 1200 liraya çıkartılması ise emekçi çocuklarının sırtından 600 milyon lira dolayında bir vurgun demektir. Üstelik bu harç yalnızca birinci sınava girebilmek içindir. İkinci sınav için ne yapılacağı henüz açıklanmamıştır. Şimdiye kadar öğrencilerden yüzlerce lira sınav harcı alınması ve sınavların belirli merkezlerde yapılması nedeniyle onbinlerce yoksul emekçi çocuğu sınavlara bile girememekteydi. Önümüzdeki yıl için bu miktarın böylesine artırılması, emekçilerin sırtından 600 milyonluk bir soygunun yapılmasının ötesinde onbinlerce yoksul öğrencinin üniversiteye girebilme umudunun şimdiden ortadan kaldırılmasına yol açacaktır.

İş cinayetleri devam ediyor

Ülkemizde her gün yaşanan iş cinayetleri geçtiğimiz günlerde Türk Demirdöküm Fabrikasından bir işçinin daha canını aldı. İşçi Hüseyin Bandır arızalı olan potanın devrilmesi sonucu bin derecede erimiş demirin altında kalarak ağır yaralandıktan sonra kaldırıldığı hastaneden bakımsızlık sonucu hayatını kaybetti. Potanın arızalı olduğunu ve her an devrilebileceğini işçilerin işverene haber verdikleri halde hiçbir önlemin alınmadığı bildirilmektedir.

Öte yandan Dev. Maden-İş'in sendika ağalarının da Hüseyin Bandır'ın cenazesinin fabrikadan kaldırılmasını işverenle işbirliği yaparak engelledikleri, cenaze morga kaldırıldı diye işçileri yatıştırmaya çalışırken, cenazeyi sessizce evine gönderip işçilerin fabrikada tören yapmasını ve iş cinayetlerini protesto etmelerini önledikleri bildiriliyor.

Çocuk işçiler direnerek işten atılan arkadaşlarını geri aldırdılar

Örnektepe'de on üç çocuğun çalıştığı elektrik aletleri üreten bir atölyede işçiler direnişe geçerek işten atılan arkadaşlarını geri aldırdılar.

Çalışma koşullarının son derece kötü olduğu, havaları dırmanın olmadığı, zehirlenmelere karşı hiçbir tedbirin alınmadığı işyerinde işçiler günde dokuzbuçuk saat çalıştırılıyor, üstelik çocuklara angarya yaptırılıyor, küfür ve dayak atılıyordu.

İşyeri koşullarının düzeltilmesi için bir toplantı yapan çocuk işçiler, aralarındaki rekabete son verilerek dayak ve küfüre karşı çıkılmasını kararlaştırdılar. Ve bir işyeri temsilcisi seçtiler. Dayak ve küfüre son verilmesinin istenmesinden sonra ustabaşı bir işçiyi işten çıkarınca işçiler direnişe geçtiler, atılan işçi arkadaşlarını geri aldırdılar.

Özgürlük Gazetesi okuyor diye İGD'liler bir öğretmeni zorla kaçırmak istediler

Kars'tan annesini İstanbul'a tedavi için getiren yurtsever devrimci öğretmen Halil Yıldız, Yeşilova'da Özgürlük gazetesi okuyor diye İGD'li sosyal-faşistlerin saldırısına uğradı. Yeşilova Merkez Kıraathanesinde iki devrimci öğretmen arkadaşı ile birlikte otururken içeriye giren yirmi kadar İGD'li, öğretmen Halil Yıldız'a bu gazeteyi burada okutturmayız diyerek gazeteyi yırttılar. Halil Yıldız gazeteyi yırtan kişiyi engellemeye başlayınca diğer İGD'liler sandalyelerle kendisine saldırdılar. Sandalye alarak kendini koruyan Halil Yıldız daha sonra kahvenin yakınında bulunan tanıdığı bir eve gitti. Ancak kapı kapalı olduğundan içeriye giremedi. Peşinden gelen sosyal-faşistleri eline geçirdiği çöp bidonu ile engellemesi üzerine bir sosyal-faşist silah çekerek "bizimle gel yoksa vururum" diyerek yurtsever devrimci öğretmeni tehdit etti. Direnmeyle karşılaşınca da silahı ateşledi. Fakat silah ateş almadı. Bu arada apartman sakinleri kapıyı açarak saldırıya uğrayan öğretmeni içeri aldılar. Dışarda kalan İGD'liler kapıyı zorladılar ama içeri giremediler. Bunun üzerine kahvehaneye geri dönerek biraz önce Halil Yıldız'la birlikte oturan devrimci öğretmenlere saldırdılar Şaban Yıldırım'ı ağır yaralayarak kaçtılar.

Validebağ öğretmenler Hastanesi Hastane mi, temerküz kampı mı?

Hastanede yatan bir grup yurtsever, demokrat öğretmen, Validebağ Hastanesinde keyfiliği, çiftlik yönetir gibi hastane yönetmeyi ve baskıları Özgürlük gazetesi muhabirine şöyle anlattılar:

"Ben akciğer hastalığından uzun süreden beri bu hastanede yatmaktayım. Bu uzun süre içinde çok çeşitli baskılara uğradım. Diğer hastalara, hastane çalışanlarına ve sağlık koleji öğrencilerine yapılan baskılara tanık oldum.

Daha önce görevinden alınan MSP liderlerinden birinin damadı olan başhekimin hastaneye geri gelmesiyle birlikte baskılar da yoğunlaşmıştır. Başhekim, yeğeni, Abdullah ve Ersural adlı ayniyat memurlarından oluşan bir baskı ve muhbirlik ağı oluşturdu. Nisan 1980'de senatoryuma yapılan bir baskı ve genel arama sonucu iki hasta ve bir hemşire iki gün gözaltına alındı. Hastaların giysilerini giymelerine bile fırsat verilmedi. Veremli hastalar gözaltına alınmaları bahane edilerek hastaneden atıldı, ölüme terk edildi.

"Aramalar ve baskınlar sürekli hale geldi. Daha önceki aramalarda "sakıncalı" bulunmayan bir kitap bahane edilerek senelerden beri senatoryumda disiplin öğretmenliği yapan bir arkadaş gözaltına alınarak onbir gün baskı ve tehditlere maruz kaldı. Birçok ilerici, yurtsever, demokrat hemşire ve memurlar sürgün edildi. Halen yeni kıyım listelerinin gündemde olduğu yaygın bir söylenti halinde. Tayinleri çıkan arkadaşlarla ilgili soruşturmayı yürütmekle görevlendirilen Milli Eğitim Bakanlığı Sağlık İşleri Genel Müdür Muavini Hüseyin Sarı ile Yay—Kur Koordinasyon Dairesi Başkanı Cemal Şeker, hemşire arkadaşlara aşağılık davranışlarda bulunmuşlardır. Bu iki görevli hemşirelere kendileri ile ilişki kurdukları takdirde tayinlerin durdurulacağını söylemişler, "bir gece bizimli olsanız ne değişir ki" şeklinde çirkin tekliflerde bulunmuşlar, ancak hemşirelerden hakettikleri yanıtı almışlardır. Yine iki namussuzun bir buçuk ay yiyip içip hastanede keyif çattıkları, kolej öğrencilerine sarkıntılık ettikleri bunun sonucu bir öğrencinin intihara teşebbüs ettiği bilinmektedir.

"Hastanede ilaç, beslenme, temizlik vb. yönlerden de tam bir başıboşluk vardır. İlaç ve yiyeceklerde sürekli kısıtlamalar yapılmakta böylece hastalar hastaneyi kendiliklerinden terke zorlanmaktadırlar. Tüberkülozlu hastalar için gerekli iki önemli ilaç hastanede bulunmamaktadır. Parası olanlar ilaçları dışardan alabilmekte, olmayanlar da yazgılarına terk edilmektedir. Hastane pislik içinde yüzüyor. Bütün temizlik işleri üç-beş kişinin sırtına yüklenmiş durumda; dolayısıyla hastanenin temizlenmesi olanaksız hale getirilmektedir.

"Tüberkülozlu hastalar için süt, yumurta ve haşlan-

mış et besinleri almak zorunludur. Oysa Validebağ'da bu yemekler verilmediği gibi okul döner sermayesinin senatoryum için üretmekte olduğu süt, yumurta başhekim ve avanesince talan edilmektedir.''

Üreticiler fındık taban fiyatının 160 lira olmasını istiyor

Karadeniz bölgesinde fındık üreten 500 bin ailenin tefeci- tüccar, Fiskobirlik tarafından yoğun bir şekilde sömürüldüğünü açıklayan üreticiler bu yıl taban fiyatlarının en az 160 lira olması gerektiğini söylemişlerdir. Üreticiden önceki yıl 22 liraya alınan fındığın 103 liradan, geçen yıl 40-50 liradan alınan fındığın 280 liradan ihraç edildiğini açıklayan üreticiler, kendi sırtlarından beş kat kâr edildiğini öte yandan bir yıl içinde defalarca devalüasyon yapıldığını ilaç ve gübre fiyatlarının korkunç boyutlarda arttığını açıklamışlardır.

Bu yıl yine fındık taban fiyatlarının düşük tutulabilmesi için, egemen sınıfların Giresun, Ordu, Fatsa, Gölköy, Ulubey, Gürgentepe'de üreticiler üzerinde yoğun baskı uyguladıkları, resmi ve sivil faşist cinayet çetelerinin yoksul köylülere azgınca saldırdıkları açıklanmıştır.

Üreticiler, taban fiyatlarının 160 lira olarak belirlenmesinin yanı sıra bankalara, tefeci ve tüccarlara, Fiskobirlik'e olan borçlarının iptal edilmesini, faizsiz kredi verilmesini, ipoteklerin kaldırılmasını, gübre ve ilaçların zamanında ve ucuza verilmesini istemektedirler.

Ankara Site Yurdu'nda • mücadele devam ediyor

Faşist AP'nin iktidar olmasıyla birlikte Ankara Site Yurdundaki devrimciler ve yurtseverler üzerindeki baskılar daha da yoğunluk kazandı.

Devrimciler bunun üzerine 20 Haziran günü direnişe geçtiler. Devrimcilerin talepleri kat hakkı, idarenin değiştirilmesi, faşist jandarma komutanı M. Ali Vural'ın yurttan atılmasıydı.

Direniş süresince D. Yol taraftarı öğrenciler aktif eylemler yerine uzlaşmacı tavır sürdürmeye özen gösterdiler. Yurtsever devrimci gençler direnişe devam ettiler.

Altı gün süren direnişin sonunda devrimci öğrenciler kat haklarını aldılar. Faşist jandarma komutanı yurttan alındı. İdare hakkında soruşturma açıldı. Yurtsever devrimci gençler, Site Yurdunda mücadelelerine devam edeceklerini açıkladılar.

İşkencede 2 devrimci genç daha öldürüldü

TİKB adlı provokatörler çetesinin Kartal Karlıktepe'de tezgahladıkları provokasyon sonucu tüm Kartal ilçesinde terör estirildi. Arama bahanesiyle halk dipçiklendi. Bütün evler didik didik arandıktan sonra semtte bulunan otuz yaşın altındaki herkes 300 kişi gözaltına alındı. Mahallede olmayanlar hakkında tutuklama kararı çıkarıldı. Çocuğu evde olmayan aile lere baskı yapıldı, aileler gözaltına alındı. Jandarmalar ertesi gün 19'dan sonra sokakta bulunan herkesi Çamlık denilen yere götürdü sabaha kadar dövdü, sabahleyin de kışlaya götürdüler.

Zırhlı Tugay'a ve Ankara asfaltı üzerindeki Komando Alayına götürülen gençlere günlerce işkence yapıldı. İşkenceler sonucunda Aziz Aras isimli bir genç ile Songül Kayabaşı adlı 18 yaşında bir genç kız öldürüldü. Sıkıyönetim olayın intihar olduğunu, ailesi de işkencede öldürüldüğünü söylüyor.

Ayrıca Kartal yöresinde Sıkıyönetim tarafından yalanlanmayan ve yaygın olarak söylenen bir habere göre üç kişinin daha işkence sonucu öldüğü bildiriliyor.

Gözaltına alınanlara Kontr-gerillacılar tarafından işkence yapıldığı spiker gibi konuşan ve albay rütbesinde olan eski bir işkencecinin sorgulamaya komuta ettiği tespit edildi. Gözaltına alınan iki devrimci kendilerinin falakaya yatırıldığını ve elektrik verildiğini söylüyor. İşin ilginç yanı sorgulamaya komuta eden albayın işkence yapılan devrimcilere olayın TİKB'liler tarafından yapıldığını, ateş edenlerin başında Bektaş'ın bulunduğunu, kendilerinin ise devrimci oldukları için işkenceye çekildiklerini, yoksa olayla bir ilgilerinin bulunmadığını kendisinin de bildiğini söylemesidir.

Bilindiği gibi TİKB'li provokatörler Karlıktepe'de onbeş gün önceden ilan edip polis ve jandarmanın da bildiği bir 'gösteri' düzenlediler. 16 Haziran günü mahalleye dışardan gelen 40-50 kişi 'gösteri' yaptı. Olay başlamadan önce arka sokağa yerleşen bir polis ekibi de hiçbir müdahalede bulunmadı. Provokatörler olay yerine gelen jandarma timine ateş açması sonucu bir asteğmen ve bir er öldü çevre halkından da üç kişi yaralandı. Olaydan sonra yayınladıkları bir bildiride TİKB'liler semtteki bütün taraftarlarını çektiklerini, kendilerine herhangi bir saldırı gelmediğini işkence gören mahalle halkının ise kendilerini ilgilendirmediğini açıkladılar.

Birlik Yolcular Mersin'de bir devrimciyi öldürdü

Kendilerine Birlik Yolu deyen bir avuç serseri Mersin'de devrimci, yurtsever Asaf Karakuş'u katlettiler. Daha önce de aynı cani ellerin genç devrimci Abdülkadir Yücedemir'i öldürdüğünü söyleyen Mersin'li devrimciler bugün de Birlik Yolcu'larının Site mahallesine yönelik saldırılar tezgahladıklarını açıkladılar. Demirtaş mahallesi halkının bu kanlı çeteyi iyi tanıdıkları ve semtlerine sokmadıkları öğrenildi.

İşçiler Coca-Cola'da pahalılık zammı aldılar

Coca-Cola fabrikasında çalışan işçiler ek protokol yaparak net 1500 lira pahalılık zammı aldılar. DSM son zamanlardan sonra iyice devede kulak kalan ücretleri artırmak için fabrika içinde faaliyet yürüttü ve bütün işçileri bu talep etrafında birleştirdi.

Patron başlangıçta "Temmuzdan itibaren 2. yıl zammı alacaksınız daha ne istiyorsunuz" diyerek işçilerin talebini geri çevirdi. Gıda-İş'in sendika ağaları da şimdilik ses çıkarmayın 1 Temmuz'dan sonra düşünürüz diyerek patronu destekledi.

DSM'li işçiler pahalılık zammının ancak tüm işçilerin birlikte mücadelesiyle gerçekleştirilebileceğini söyleyerek işçilere mesaiyi kesme ve üretimi yavaşlatma çağrısı yaptı. İşçilerin bu çağrıya olumlu cevap vermesi üzerine patron işçilere her ayın onbeşinde 1500 lira net pahalılık zammı ödemeyi kabul etmek zorunda kaldı.

Devrimci Demir-İş yöneticileri serbest bırakıldı

6 Haziran'da Hatay Sıkıyönetim Komutanlığı'nca gözaltına alınan Devrimci Demir-İş Sendikası Genel Sekreteri Osman Dinç, Genel Yönetim Kurulu üyesi H.Ali Mert, sendikada bulunan bir misafir ve sendikanın klişelerini getiren matbaa sahibi Ahmet Kara ile üç gün sonra gözaltına alınan Genel Mali Sekreter Ali Şepsul serbest bırakıldı.

Sendika yöneticileri gözaltında kaldıkları sürede bir buçuk yıl önce bastırılan ve zaman aşımına uğradığından dolayı hiçbir hukuki sorumluluğu olmayan broşür için sorguya çekildiler. Sorgulama sırasında 1.Şube'de işkenceye tabi tutmuşlardır.

İETT'de iş cinayetleri sürüyor

İETT 'de gerekli tedbirler alınmadığı için iş cinayetleri sürüp gitmektedir. Bundan birbuçuk ay önce Ümraniye'de üç ay önce Levent'de iki işçi iş cinayeti sonucu hayatlarını kaybetmiştiler. Son olarak İETT Kadıköy Elektrik Şubesinde çalışan altı yıllık işçi Şakir Çapkın gerekli tedbir alınmadığı için 10 bin voltluk elektriğe kapılarak can verdi.

Polisin rastgele açtığı ateş sonucu 1 kişi öldü

13 Haziran Cuma günü Mecidiyeköy Dere Mahallesinde saat 10 civarlarında gelen 5 minibüs dolusu polis arabadan iner inmez çevreye ateş açmışlar, bunun sonucu yoldan geçmekte olan bir kişi ölmüş, bir kişi de yaralanmıştır.

Dere Mahallesinde öldürülen Kars doğumlu Avni isimli kişinin çevrede demokrat birisi olarak tanındığı öğrenilmiştir.

Polis ölü ve yaralıyı yerde sürükleyerek götürmüş bu durum halk tarafından nefretle karşılanmıştır. Daha sonra olay yerine keşif için gelen bir ekip olayı ''birisi ''Avni'yi polis vurdu'' demesi üzerine o da emniyete götürülmüş işkenceye tabi tutularak komaya sokulmuştur.

Bütün halkın gözü önünde cereyan eden bu olay kamuoyundan titizlikle saklanmış ve hiçbir günlük gazete ve TRT haber bülteninde yer almamıştır.

Tahtakale Telefon Santralı'nda seminerler düzenleniyor

Tahtakale Telefon Santralinde çalışan PTT emekçilerine mesai saatleri dışında "psikolojik savunma ve kamu kuruluşları" adlı broşür PTT İdaresi tarafından zorla seminer olarak dinletitirildi.

Sivil polislerin denetiminde yapılan seminerde ülkemizde "her türlü özgürlüğün bulunduğu", "yabancı ideolojilere kapılmamak gerektiği" anlatıldı. Ayrıca "PTT emekçilerinin iyiliği için" kendi arkadaşlarının idareye ihbar edilmesi istendi.

Bilindiği gibi Tahtakale telefon santralinden 2 ay önce 50 yurtsever, devrimci ve demokrat sürgün edilmişti.

Erzincan'ın Caferli Köyü'ne Telefon bağlandı

M.S. 1980 yılında Erzincan'ın Caferli Köyüne telefon bağlanması olağanüstü bir olay olduğundan bu haber TV ekranlarında yarım saatlik bir program konusu oldu. Demirel iktidarının "başarılarını" kamuoyuna yansıtmak için bıkmadan usanmadan çalışan TRT Genel Müdürü Kasaroğlu bu olayı da zamanında değerlendirerek kamuoyumuzun aydınlanmasını sağladı.

Başyazı

Hayat öğreticidir

Geçtiğimiz günlerde CHP'nin gensoru önergesiyle hükümetin düşme olasılığının belirmesi, reformist hayallerin ortalığı kaplamasına yol açtı. Halka ve onun gücüne zerrece inançları olmayan tüm umudunu egemen sınıfların "aklı selimine" ve onların onayıyla işbaşına gelmesi beklenen liberal-reformist CHP ve faşist-feodal İslamcı MSP'nin hükümet olmasına bağlayan halkın sahte dostları bu vesileyle tüm zehirlerini bir kere daha kustular. Özellikle MSP'nin oylarının hükümetin düşüp düşmemesini tayin edecek olması tüm reformistlerin (yalnızca açıkça reformist olanların değil, ama keskin devrimci geçinen revizyonistlerin ve devrimci-demokrat bir çizgi izlediğini iddia eden "DEMOKRAT" gibi yayın organlarının da) işi açıkça MSP şakşakçılığına ve din tüccarlığına kadar vardırmalarına yol açtı. Onlar belki şimdi "kandırılmış" (!) olmanın hıncıyla MSP'ye veryansın edecek ve reformist hayallerini gerçekleştireceğini umdukları başkalarının peşinden koşacaklar, ama yakalandıkları "umut krizi"nin etkisiyle dillerinin altından çıkardıkları baklalar bir utanç belgesi olarak kalacak ve halk bu sahte dostların her fırsatta kendisini nasıl aldatmaya çalıştığını hiç unutmayacak.

Mevcut hükümetin güvenoyu alması emperyalistlerin ve egemen sınıfların halka karşı yürüttükleri faşist zorbalık politikasını reformist ve dinci bir hükümetle maskelemeye *bugün için* gerek duymadıklarını gösterdi. Eğer onlar böyle bir şeye gerek duysalardı reformist, revizyonist ve sözde devrimci-demokrat çevrelerin aşırı tezahüratı olmadan da "Erbakan Hoca"ya gerekli direktifi vererek ve gerekirse bazı milletvekillerinin parti değiştirmelerini sağlayarak, hükümette bir nöbet değişikliğini gerçekleştirebilirlerdi. Ama işçi sınıfı ve halk için ne değişirdi? Hiçbir şey.

CHP–MSP hükümeti ya da daha geniş tabanlı bir "Onarım hükümeti" kurulsaydı, emperyalistlerin ve egemen sınıfların (ve onların IMF, Dünya Bankası, TÜSİAD, MESS gibi çeşitli örgütlerinin) yap dediğinden başka bir şey mi yapacaktı? Bu hükümet faşist terör odaklarını dağıtacak, faşist yasaları lağvedecek ve halka siyasi özgürlüğü mü verecekti; yoksa bunları güçlendirirken halk yığınlarını sahte umutlar ve reformist-dinci demagojiyle uyuşturarak, mevcut rejimi mi onaracaktı? Zamlara, pahalılığa, işsizliğe, sefalete, sömürüye son mu verecekti, yoksa bunları pekiştirmeye mi çalışacaktı?

Gerçekleri görmek isteyen ve buna cesaret edebilen herkes için bu soruların cevabı açıktır. Onlar geçmişte ne yaptılarsa bugün de onu yapacaklardı.

Halkın her türden sahte dostlarının vaazlarının tersine (ki bunların son zamanlarda işi kimin ilerici, kimin gerici olduğuna dair müftülerden fetva almaya kadar vardırdıkları hatırlanırsa bu kelime tam yerine oturuyor) faşizme karşı mücadele ancak halkın kendi haklı taleplerine sahip çıkmak ve bu talepler uğruna kitleleri devrimci mücadeleye seferber etmekle mümkün olabilir. Yoksa egemen sınıflara yaltaklanmak ve bugünkü hükümetin sözde kendilerinin de çıkarlarına zarar verdiğine (!) onları ikna etmekle değil. Emperyalistler ve egemen sınıflar kimin ve neyin kendi çıkarlarını en iyi savunduğunu bu "akıl hocaları"ndan çok daha iyi bilirler.

Bugün mevcut rejim derin bir siyasi bunalım içinde bulunmaktadır. Bu bunalımı yaratan ise kapitalist-revizyonist sistemi dünya ölçüsünde pençesine almış olan ekonomik krizdir. Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ekonomik kriz etkilerini çok daha derin ve ağır bir biçimde hissettiriyor. Emperyalistler ve egemen sınıflar krizin yükünü emekçi yığınların sırtına yıkmak amacıyla halka karşı çok yönlü bir saldırıya girişmiş bulunuyorlar. Ancak bu saldırılara halk yığınlarının gösterdiği tepki sürekli rejimin istikrarını bozuyor, işbaşında bulunan hükümetlerin kısa sürede yıpranmasına yol açıyor. Ülkemizde yıllardan beri sürekli hükümet bunalımlarının ortaya çıkması ve faşist, reformcu, dinci partilerin hükümette sık sık nöbet değişikliği yapmaları bundan ileri geliyor. Ancak bu partilerin tümünün özelliği emperyalistlerin ve egemen sınıfların politikalarını uygulamak.

Bu durumda halktan yana olan herkesin yapması gereken düzen partilerinden herhangi birinin şakşakçılığını yapmak değil, halkın mevcut düzene karşı duyduğu tepkiye ve onun gerçek çıkarlarına cevap veren taleplere sahip çıkmak, halkın tepkisini daha ileri götürmek için çalışmaktır.

Faşizmin alternatifi reformizm olamaz. Ehven-i şer mantığıyla yola çıkanlar, faşizmin karşısında tek gerçek alternatif olarak halkın ve onun gücünü göremeyenler, bilinçli ya da bilinçsiz olarak şerlerin en kötüsüne hizmet ediyorlar. Son gensoru bazılarının bu gerçeği görmesine yardım ettiyse, bu yeni bir CHP–MSP hükümetinin kurulmasından çok daha önemlidir.

ÖZGÜRLÜK

REFORMİST HAYALLERİN YIKILIŞI

İslamcılık modası ve islamcı 'demokratlarımız'

Geçtiğimiz günlerde kamuoyunda ilerici ve demokrat olarak bilinen bazı gazetelere göz gezdirenler sık sık şu tür yazılarla karşılaşabilirlerdi:

"Faşistler islamiyete karşı yeni yeni tertipler peşinde..." (Demokrat, 30 Haziran 1980)

"CIA güdümlü olan Müslüman Kardeşler Teşkilatı vasıtasıyla faşistlerin Türkiye'de yeni bir taktik izlemeye başladıkları yollu değerlendirme genellikle üzerinde birleşilen bir tespit olmaktadır. Faşistlerin yıllardır izledikleri "Alevi ve Sünni halkın birbirine düşman kılınarak mezhep farklılıkları ve çatışması yaratarak il ve ilçeleri tahakküm altına alma stratejisi'nin iflası üzerine gündeme getirdikleri yeni stratejinin 'islamiyeti istismar' ve 'müslüman halkı tahrik etmek' şeklinde belirdiği öne sürülüyor.

"Öte yandan yeni stratejileri doğrultusunda faşistlerin Müslüman Kardeşler Teşkilatını faaliyete geçirmelerinin MSP'yi sıkıştırma ve kamuoyunda yalnızlaştırma amaçlarına da yönelik olduğu bildiriliyor... CIA güdümlü yeni stratejinin başarı şansının bulunmadığı da vurgulanıyor." (aynı yerde)

"CIA güdümlü faşist bir örgüt olan Müslüman Kardeşler Teşkilatı hakkında görüşlerini açıklayan İstanbul Müftüsü:

"Müslümanlar bu tür tertiplere alet olmamalıdır."

"Kendilerine müslüman adı veren bu tür kişiler Allahın evi olan camileri dahi tanımıyor... Böyle milliyetçilik, böyle islamiyeti savunmak olmaz.

"... bu kişilerin dini ayırmaya, din propagandası yapmaya hakkı yoktur." (Demokrat, 2 Temmuz)

"... gerek Kıbrıs ve Ege sorunlarında, gerekse ekonomik konularda en namuslu düşünen ve bu düşündüklerini saklamayan lider gene Erbakan'dır. Tutucuların Erbakan'a kızmaları ne Atatürkçülükten ne dürüst politika meraklarından... Erbakan MC hükümetlerinde olmasaydı, Demirel şimdiki dışa yanaşma maneviyatıyla 'ülkeyi batırma operasyonlarını' o zamanlar gerçekleştirirdi." (Demokrat, 2 Temmuz 1980, A. Başer Kafaoğlu, "Bundan Kötüsü Olmaz")

"Erbakan Hoca diyor ki: "Demirel ve arkadaşları Batı Klüpçüleridir. Bunların dışa dönük yüzleri sömürüyü, içe dönük yüzleri tahakkümü temsil eder.

"Sık sık yineliyor bu sözleri Necmettin Hoca; MSP'nin tabanına benimsetmek, kadrolarına da özümsetmek istiyor, ve biliyor ki, islamcı akımların yeryüzündeki ikilemi, MSP'nin yapısını da çatallaştırmıştır. Gerçekten de dünya müslümanlığında bir rönesans çağının yaşandığını ileri sürenler var. Nedir bu rönesans? İslam neye ve kime karşı uyanıyor?

"Yanıt tek sözcüklü:

"Emperyalizme..." (Cumhuriyet, 1 Temmuz 1980 İlhan Selçuk)

İlerici ve demokrat olarak lanse edilen çeşitli yayın organlarında, ilerici ve demokrat geçinen birçok yazarın imzasıyla yayınlanan bu tür yazıları okudukça yeni bir "siyasi moda" karşısında bulunduğumuzu düşünmemeye imkan yok. Kuşkusuz bu "moda" halka inançsızlıktan ve her geçen gün yoğunlaşan faşist terör ve saldırılar karşısında kolay tarafından umutsuz çıkış noktaları aramaktan kaynaklanıyor. Tabii bu sözlere en iyi niyetli bir yorumla yaklaşırsak...

Bu durum yalnızca ülkemizle de sınırlı değildir. Son yıllarda dünyada islamcılık ve islami akımlar üzerine tartışma ve spekülasyonların alabildiğine yaygınlaştığını görüyoruz. Emperyalistler ve gericiler dün kendilerine karşı mücadele eden halkların önünü karartmak ve hedef saptırmak için nasıl "bloksuzluk", "üçüncü dünyacılık" gibi akımları besleyip geliştirdiler, çeşitli siyasi akımları sınıfsal niteliklerinden soyutladılarsa, bugün de aynı oyunu islamcı akımla oynamaya çalışıyorlar.

Devrimciler her zaman kitlelerin bilincini çarpıtan ve onların önünü karartan dinsel düşüncelere karşı mücadele etmek ve halk yığınlarını gerçek hayatın tam bir açıklanmasını mümkün kılan ve bu niteliğiyle mücadelenin önünü aydınlatan diyalektik materyalist dünya görüşüyle eğitmek göreviyle karşı karşıyadırlar. Kuşkusuz bu zorunluluk her zaman somut şartlar göz önüne alınarak ve mücadelenin yararına olacak şekilde yerine getirilebilir. Örneğin bizim dine karşı propagandamız hiçbir zaman dinsel duygulara sahip emekçilerin bu duygularını incitecek ilkel ve kaba yöntemlerle ya da din ve inanç özgürlüğünü gözetmeyen bir tarzda yürütülmemelidir. Ayrıca unutulmamalıdır ki, emperyalizm ve gericiliğin emekçi yığınları cehalet ve karanlık içinde bırakmış olması nedeniyle bazan emekçilerin mevcut düzene karşı tepkisi dinsel biçimlere de bürünebilir. Böylesi durumlar devrimcilere birçok görevler yükler.

Ama şu yukarıda okuduklarımızın bu söylediklerimizle en küçük bir ilişkisi var mıdır?

Başlıca amacı Suudi Arabistan, Pakistan gibi faşist-feodal bir şeriat rejimi kurmak olan ve gerçekten de "demokrat" yazarımızın belirttiği gibi "düşündüklerini saklamayan" MSP'ye sırf halk yığınlarını aldatmak için sade suya tirit bir "anti-Batı" edebiyatı yapıyor diye düzülen şu övgülere bakın. Şu "Abdurrahman Çelebi" misali demokratlarımızın MSP hakkında nasıl hayaller yaydıklarına, onun CIA ile, Suudi Arabistan'la ve en fanatik gerici dini tarikatlarla bağlarını gizlemek için nasıl çırpındıklarına, Kıbrıs ve Ege konularındaki şovenizmine ve fetihçiliğine nasıl alkış tuttuklarına, Erbakan'ın MC hükümetleri içinde yer alarak Demirel'in ülkeyi batırmasını nasıl engellediğine dair anlatılan hikayelere dikkat edin. İşi gücü bırakıp kimin din propagandası yapma hakkına sahip olduğuna dair müftülükten bir fetva koparmaya uğraşan "devrimcileri" iyi tanıyın.

Ve en koyu bir gericilik dönemini simgeleyen 12 Mart koşullarında bile benzeri fikirler savunanlar devrimci saflarda anında tecrit edilirken, bugün bu konulardaki "hoşgörü" ve "liberalizmin" yaygınlığının nedenleri üzerinde düşünün.

Her şeyin olduğu gibi demokratlığın da sahtesiyle gerçeği yalnızca sosyal pratikte ve mücadelede ayrılabilir. Nitekim sosyal pratik devrimcilik ve demokratlık adına ortaya çıkıp ahkam kesenlerin gerçek niteliğini sürekli ortaya çıkarıyor. Yığınlar kendi deneyleriyle öğreniyor sahte dostlarıyla gerçek dostlarını, her geçen gün daha iyi ayırt ediyorlar.

Ama ya öğrenmeye gerçekten ihtiyacı olanlar; reformizmin, revizyonizmin, islamcılığın ve bilmem hangi gerici akımın sularında pupa yelken dolaşmaktan sınıf mücadelesinin en basit gerçeklerini bile unutan, hal ku kurtarılacak bir koyun sürüsü gibi gören "demokratlarımız"... Onlar sosyal pratiğin katı derslerinden bir şeyler öğrenebiliyorlar mı?

Ne diyelim; vaziyet ümitsiz, ama "Allahtan ümit kesilmez!"

Hükümet sorunu ve revizyonizmin tutumu

Bilindiği gibi revizyonist yayın organları sorunu her zaman hükümetle sınırlamakta ve eğer işbaşında faşist bir iktidar varsa, "hükümet muhalifi" bir "kanat" oluşturmaktadırlar. Tabii, esas olarak da düzen içindeki başka alternatifleri de desteklemekte, kitlelere parlamenter-reformist CHP vb. gibi partileri "umut" olarak sunmaktadırlar. Kitleleri CHP'nin ve ona yanaşan siyasi güçlerin peşine takmaya çalışmaktadırlar.

Bu durum, son siyasi gelişmeler karşısında yeniden kendini gösterdi. Başka bir deyimle CHP'nin "ana muhalefet partisi" olarak "hareketlenmesi" ve MSP'den yeşil ışık görünce bunu hükümete karşı gensoruya dönüştürmesi, bizim revizyonist "muhalefet cephesini" de aşka getirdi. Bunların bir kısmı CHP ve MSP gibi partilere övgüler düzerek onların "anti-faşist cephede" yer alması gerektiğini izaha çalışırken ve bu yönde yoğun bir propagandaya girişerek yeni bir hükümetin işbaşına gelmesini isterken, bir kısmı buna ek olarak erken seçimi bir alternatif olarak ortaya sürmeye başladılar. Bunlardan biri, CHP ve MSP ile ilgili olarak aynı politikayı savunmasına karşın, CHP'nin verdiği gensorunun zamansız olduğunu, çünkü AP hükümetinin düşürülmesi için şartların henüz olgunlaşmadığını söylemekte ve "çözüm" olarak "Milli Birlik Hükümeti"nde ısrar etmektedir.

Aslında revizyonizmin bu politikası yeni değildir. Bugün olan, son siyasal gelişmeler karşısında bu politikanın daha net bir biçimde yeniden gözler önüne serilmesidir.

GÜNEŞLİ DÜNYA

Kitlelerin düzene ve siyasal iktidara karşı tepkisi arttıkça, Güneşli Dünya keskin leşmeye, kendini devrimci olarak lanse etmeye çalışıyor. Ama sayfalarını şöyle kabataslak bir karşılaştırdığınızda, neyi savunduğunu, kitlelere hangi alternatifi önerdiğini rahatlıkla görebilirsiniz.

Güneşli Dünya, CHP'nin güncel amaçları için demokratik eylem birliğine çekmek için harcanacak çok yönlü çabalar, CHP yönetiminin uzlaşma politikasının geniş yığınlara teşhirini(...) CHP içinde (...) tabanın demokratik eğilimlerinin CHP yönetimine yansımasını" birlikte getireceği için tabandan gelen baskı ile "üst yönetimi" hizaya getirmeye, onu "ileri demokrasi cephesine" kazanmaya çalışmaktadır. Buna göre çözüm, "gerek parlamento içinde, gerekse parlamento dışındaki yurtseverlerin, demokratların, ilericilerin eylem birliğini oluşturmaktan, ulusal demokratik güçlerin cephesini örmekten geçiyor." (Bkz. Güneşli Dünya, S. 6, s. 10-11)

Bu durumda "parlamento dışı" güçlere, parlamento içindeki "yurtseverlerin, demokratların, ilericilerin" des teklenmesi, onların ileriye doğru çekilmesi kalıyor. Bugün yayın hayatına son vermiş olan Politika gazetesinin, AP hükümetinin kurulduğu dönemdeki çağrısını hatırlatırsak, bugün parlamento içindeki bu "yurtsever güçler" elbette CHP yönetimi ve MSP olduğu anlaşılacaktır. CHP ve MSP "parlamento dışı güçler"in desteği ile "ileri demokratik düzenin" kapısını aralarken, Güneşli Dünya'ya da bunun propagandasını yapmak düşüyor.

GERÇEK

TSİP'in merkezi yayın organı durumunda olan haftalık Gerçek gazetesi 16 Haziran 1980 ve 176. sayısında bugünkü durumda "çözüm yolu" olarak "erken seçim"i savunmaktadır.

Gerçek gazetesinin "Gerçek Durum" köşesinde bugünkü parlamento içinden yeni alternatifler çıkma olasılığının zayıfladığını, parlamento aritmetiğinin ve kitlelenmelerinin buna izin vermediği tespit edildikten sonra şunlar söylenmektedir: "... bir erken seçim, halk kitlelerinin yeni yönelimlerini tespit edeceği ve parlamentoya yansıtacağı için, demokratik çözümlerden biri olma özelliğine sahiptir." Erken seçim, parlamentoya sosyalist ve sol güçlerin girmesini sağlayacaktır. Bu da, halk muhalefetinin yeni olanaklar elde etmesi demektir.". "Toplumsal muhalefetin ileri politik güçleri erken seçimi savunmalı ve bu mücadeleye hazırlanmalıdır."

Demirel ve Türkeş hangi gerekçe ve amaçla erken seçim simidine sarılmışsa, TSİP de aynı gerekçeyle erken seçim alternatifini "çözüm" yolu olarak görmektedir.

YÜRÜYÜŞ

Yürüyüş, Güneşli Dünya'nın savunduğu çizgiyi ve tak tiği aynen savunuyor. Yalnız ondan farkı bunu daha açıkça yapması ve meramını anlatırken dolaylı yollara başvurmaması. İşte birkaç örnek:

"... bu ortam CHP ve MSP ile işbirliğinin yollarını aramanın, bu doğrultuda olanakların sonuna kadar zorlamanın, zeminini yaratmaktadır. (....) Bugün TİP, TSİP ve Birlik Dayanışmacıların (TKP'lilerin–Özgürlük) ve devrimci demokratların oluşturdukları komitelerin CHP ve MSP'ye yaptıkları çağrı bu anlamda değerlendirilmeli" (Yürüyüş, S. 268)

Yürüyüş, TİP, TSİP, Birlik Dayanışma, CHP ve MSP arasında "cephe" kurulmasına işaret ederken, bunun önündeki engelleri sıralıyor ve CHP ve MSP'nin tutarsızlıklarını terk etmesini istiyor. Yürüyüş şöyle diyor: "CHP' nin kendi anti-faşist mücadele ve bilgi anlayışını ve örgütünü gözden geçirmesi gerekir." "TİP cephe kurma gecikmelerine ve cephede yer alması gereken güçlerin zaaflarına işaret ediyor. CHP'nin faşizme karşı mücadelede kitlelere engel olduğunu söylüyor. MSP'nin anti-faşist ve anti-emperyalist görünümüne rağmen kaypaklığına işaret ediyor. (Yürüyüş, S. 270) Ve Yürüyüş, CHP ve MSP'nin zaaflarını gidermek için uğraşıyor. Yürüyüş, MSP içinde ne yapılacağını pek söylemiyor, ama CHP'nin zaaflarını gidermek için onun tabanında çalışılması gerektiğini ve tabandan tavana baskı yapılması gerektiğini söylüyor. Ve şöyle diyor: "Bu çalışmadır ki, CHP'yi tabandan doğru etkileyebilme, yönetimiyle de faşizme karşı açık cephe alabilme şansını doğurabilir." (Yürüyüş, S. 272)

Yürüyüş'ün bazı sayılarında ve sayfalarında "etkin kitle hareketleri"nden de bahsedilmektedir. Ama bunun işlevi nasıl çizilmektedir biliyor musunuz? Parlamento içinde yer alan "anti-faşist cephe"nin unsurlarına yardımcı olması için... Yürüyüş bununla ilgili olarak şunları yazmaktadır: "İşçi sınıfı, emekçi halk kitleleri etkin kitle hareketleri ile parlamentoda dayanakları iyice zayıflamış olan Demirel hükümetini düşürmenin yollarını açabilirler. Demokratik toplumsal muhalefetin yükselen sesi, kitlesel mücadele parlamentoda da hükümetin düşürülmesinin olanaklarını geliştirecektir." (Yürüyüş, S. 269, 3 Haziran 1980)

Demek ki CHP'nin verdiği gensoru MSP tarafından da desteklenseydi ve Demirel hükümetinin yerine CHP–MSP hükümeti kurulmuş olsaydı belli "zaafları" olmasına karşın, dışardan TİP destekli "anti-faşist, anti-emperyalist" bir hükümet işbaşına gelmiş olacaktı. Ama Yürüyüş cepheyi kuramadı ve CHP'nin, MSP'nin "zaaflarını" gideremedi. Bu durumda "vuslat gelecek bahara kaldı."

AYDINLIK

Aydınlık, hükümet sorununda diğerlerinden biraz farklı düşünüyor. Her ne kadar onların genel politikaları ve taktikleri arasında ve CHP ve MSP gibi partilere yaklaşımları arasında bir fark yoksa da gene de "cephe"ye katılacak siyasi güçler konusunda Aydınlık biraz daha geniş düşünüyor. Aydınlık'a göre sadece CHP ve MSP değil, aynı zamanda AP de "cephe"nin (milli birleşik cephe) içindedir. Aydınlık, hem böyle düşündüğü için ve hem de "hükümetin düşürülmesinin şartlarının olgunlaşmadığı için" CHP'nin verdiği gensoruyu "zamansız" buldu. Doğu Perinçek, 24 Haziran tarihli Aydınlık gazetesinde şunları yazıyordu:

"Türkiye'nin bağımsızlık, barış ve özgürlüğe hizmet edecek bir Milli Birlik Hükümetine ihtiyacı vardır. Ne var ki, böyle bir hükümet seçeneği, henüz oluşabilmiş değildir. Bütün sıkıntılar işte buradan kaynaklanmaktadır. Öyleyse sorun böyle bir seçeneği oluşturmaktır. CHP, bu seçenek oluşturulmadan harekete geçmiş ve gensoru verilmiştir. (....) Doğru siyasetler, Ecevit'in "barış ve birlik hükümeti" adını verdiği bir çözümün yolunu açabilir. Ama böyle bir gelişim için, yalnız AP'nin değil, CHP'nin de bugün izlediği çizgiyi değiştirmesi gerekir."

Aydınlık, bu bakışına uygun olarak 2 Temmuz tarihli sayısında Milli Birlik Hükümeti'nin Programını yayınladı ve 3 Temmuz tarihli sayısında da bugün AP–CHP ve MSP'den oluşacak "Milli Birlik Hükümeti"nde ısrar edilmesi gerektiğini yazdı.

☆

EREN'İN İDAMINI ENGELLEMEK AMACIYLA YÜRÜTÜLEN MÜCADELE ÜLKENİN DÖRT-BİR YANINDA SÜRÜYOR

Erdal Eren'le ilgili olarak Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinin verdiği idam kararının önümüzdeki günlerde Askeri Yargıtay'da karara bağlanacak olması Eren'in idamını engellemek amacıyla yürütülen kampanyanın yükseltilmesini de beraberinde getirmiştir. Ülkenin dört, bir yanında toplantılar yapılmakta, duvar gazeteleri asılmakta, bildiriler dağıtılmakta ve imza toplanmaktadır.

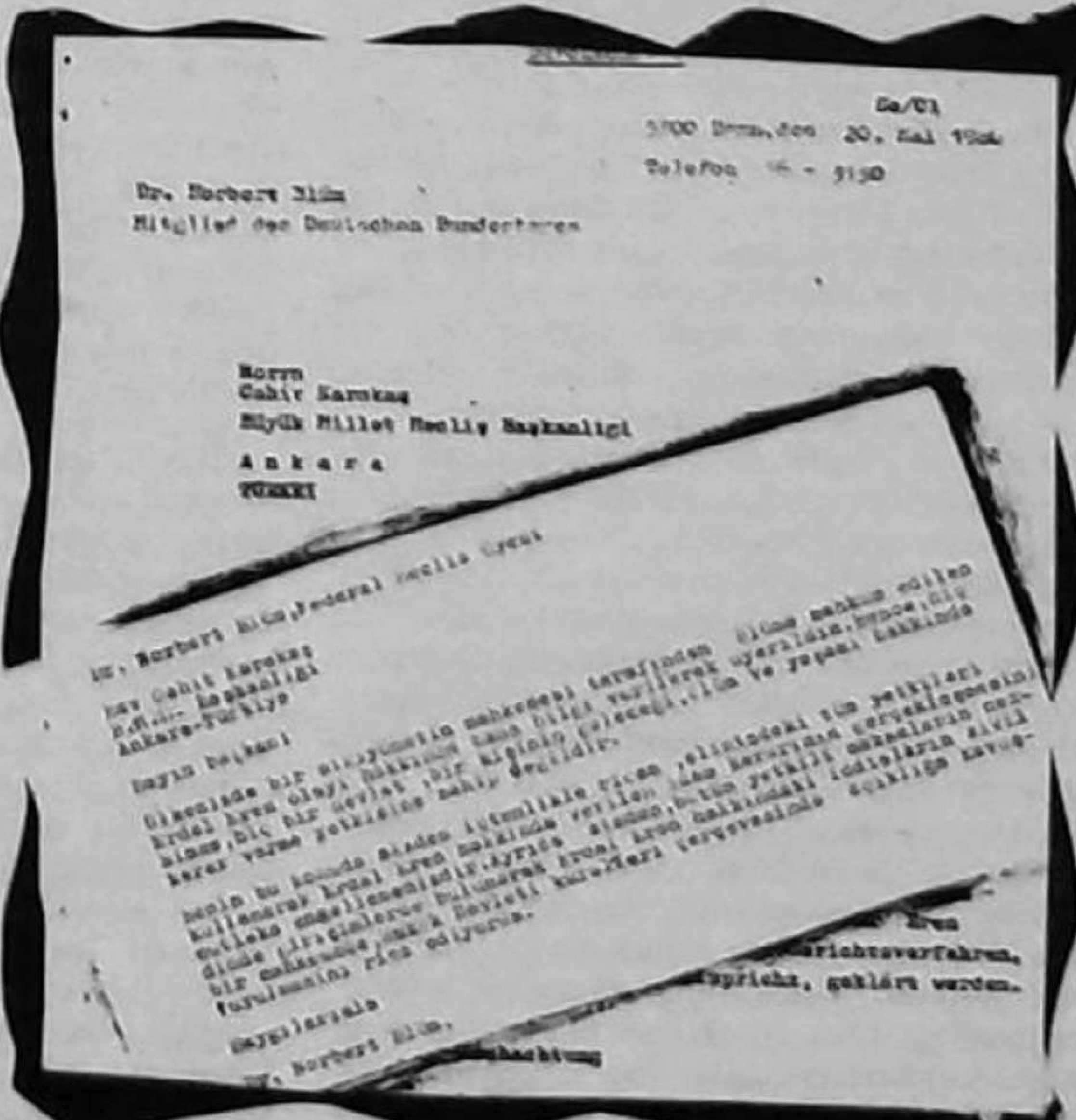
* İTÜ'lü devrimci gençler okulda Eren davası ile ilgili tartışma toplantıları düzenlediler. Bu toplantılara öğretim üyeleri, öğrenciler ve işçiler katıldı. Ayrıca okulda duvar gazeteleri asılarak Eren davasıyla ilgili gerçekler açıklandı. Üniversitenin tatile girmesinden yalnızca birkaç gün önce başlayan imza kampanyası sonunda da 3000 imza toplanarak Eren'in idamının engellenmesi istendi.
* Ankara'da Emekli Sandığında 26 Haziran günü yapılan toplantıya 300 memur katıldı. Yapılan konuşmalarda emekçilere yönelik faşist saldırıların yanı sıra Erdal Eren'e verilen idam cezasının nedenleri anlatıldı. Konuşmalar sık sık "Faşizme Ölüm İdamlara Son" sloganı ile kesildi. Daireye asılan duvar gazeteleri de memurlar tarafından ilgiyle izlendi. Genel Müdürlükte yapılan bu toplantıdan bir gün sonra da "65 Yaş Servisinde" idam cezası ile ilgili bildiri dağıtıldı, duvar gazeteleri asıldı. Yemekhanede yapılan toplantıya 100 memur katıldı.
* Yozgat'ın Boğazlayan kazasında da yurtsever devrimci gençler, "Erdal Eren'in idamı engellenmelidir" kampanyasını sistemli bir biçimde yürütmektedirler. Bu amaçla Boğazlayan'da gösteriler yapılmakta, bildiri dağıtılmakta ve duvar gazeteleri asılmaktadır.
* Sağmalcılar Cezaevinde de hükümlü ve tutuklular Eren'in idamının engellenmesi amacıyla açılan kampanyaya katıldılar ve basına dağıttıkları 929 imzalı bir bildiride "Gepgenç, masum bir insan idam edilmek isteniyor. Bu kararla halkımıza gözdağı verilmek isteniyor" denmekte ve karar protesto edilmektedir.
* İstanbul'un çeşitli semtlerinde de Eren davasının anlatıldığı toplantılar yapılmakta, duvar gazeteleri asılmakta ve bildiriler dağıtılmaktadır. 23 Haziran'da Unkapanı'nda bu amaçla kahvelerde toplantılar yapıldı ve Eren'e verilen kararın nedenleri anlatıldı. Daha sonra çevrede bulunan bir yazlık sinemada 500 kişinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Toplantıda "Eren İdamı Engellenmelidir", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganları atıldı.
* Ankara'da da çeşitli üniversite ve yüksekokullarda Eren'e verilen idam cezasını protesto etmek amacıyla gösteriler yapılmaktadır. Haziran ayının son haftasında A. Ü. Eczacılık Fakültesi öğrencileri Erdal Eren davası ile ilgili çok sayıda afiş astılar ve 23 Haziran günü yapılan gösteriye katıldılar.

26 Haziran günü Ankara İTİA öğrencileri Kızılay'da Kızılay binasını çevreleyen tahta perdelere "Erdal Eren'in idamı engellenmelidir" yazılı bir pankart astılar. Gazi Eğitim Enstitüsünde de 26 Haziran günü Eren'in idamını protesto eden bildiriler dağıtıldı. 24 Haziran günü de idam kararına ilişkin Gazili öğrenciler tarafından bir duvar gazetesi ve pankart asıldı. DTCF'li öğrenciler de Yenişehir ve Zafer Çarşısı bölgelerinde afiş astılar ve bildiri dağıttılar.
* Ankara'nın çeşitli semtlerinde de aynı amaçla gösteriler yapılmaktadır. 23 Haziran günü Tuzluçayır semtinde yapılan toplantıya 350 kişi katıldı. Bu toplantıda Eren'e verilen idam cezasıyla ilgili konuşmalar yapıldı ve Eren'in askeri mahkemeye verdiği savunma okundu. Ayrıca Çiftlik Mahallesi halkından 100 kişi aynı gün Çiftlik'e kadar bir gösteri yürüyüşü yaptı. Bu yürüyüş sırasında "Eren'e verilen idam cezası geri alınsın" vb. sloganlar atıldı.
* Yine Ankara'nın Bağcılar Piyangotepe ve Yükseltepe semtlerinde çeşitli tarihlerde gösteriler yapılarak Eren'in idamının engellenmesi istendi. Yükseltepe semtinde yapılan gösteriye katılanların büyük çoğunluğunu kadınlar oluşturuyordu.
* İzmir'de de çeşitli okul ve semtlerde Eren'e verilen idam kararını protesto eden gösteriler yapılmakta, duvar gazeteleri asılmakta ve bildiriler dağıtılmaktadır.

21 Haziran günü Hollanda'nın Amsterdan şehrinde düzenlenen protesto gösterisinin afişi.

Alman parlamentosu üyesi Dr. Norbert Blüm'ün TBMM Başkanı C. Karakaş'a gönderdiği, Eren'in idamının engellenmesini isteyen mektubu

Kampanya Avrupa'da da yükseliyor

Avrupa'da "Erdal Eren'in Hayatını Kurtaralım" Komitesinin açtığı kampanya giderek yükselmekte ve çeşitli Avrupa ülkelerinde anti-faşist kamuoyunun geniş desteğini sağlamaktadır. Birçok tanınmış yazar, gazeteci, üniversite öğretim üyeleri, hukukçu, milletvekilleri ve demokratik kitle örgütleri kampanyayı desteklemekte ve TBMM başkanlığına gönderdikleri mektuplarla Erdal Eren'in idamının engellenmesini ve tutuklulara uygulanan işkencelere son verilmesini talep etmektedirler.

Kampanyaya katılan çok sayıda kişinin arasında Almanya Halk Cephesi başkanıyla Alman Sosyal-Demokrat Partisi Başkanı Willy Brandt da bulunmaktadır.

Bunun yanı sıra Alman Yazarlar Sendikası Başkanı Christoph Gahl, Bielefeld kenti Belediye Başkanı Klaus Schwickert, Almanya Kızıl Yardım Başkanı Jürgen Janz, Senatör Henning Scherf ve çok sayıda profesör, hukukçu vb. de kampanyaya katılmışlardır.

Almanya'nın birçok şehrinde içlerinde demokratik kitle örgütlerinin de bulunduğu yerel komiteler oluşturuldu. Bu komiteler kampanyayı daha genişletmeye çalışmakta, imza toplamakta, ve daha önceden basılan proseto kartlarının TBMM başkanlığına gönderilmesini sağlamaktadır. Bu komiteler ayrıca geniş kitlelerin katıldığı toplantılar düzenleyerek Erdal Eren hakkında verilen idam cezasının haksızlığını, davanın yasal boşluklarını ve Türkiye'deki siyasal koşulları açıklamakta, ülkede uygulanan işkenceyi belgelerle sergilemektedirler.

Kampanyayı destekleyen birçok gençlik örgütü ve demokratik kuruluşların yanı sıra sendikal alanda da idama karşı protestolar yükselmektedir. Örneğin Ticaret, Banka ve Sigorta işçileri Sendikası yaptığı olağanüstü kongresinde tüm üyelerinin onayıyla böyle bir protesto kararı almıştır.

Almanya dışındaki ülkelerde de komiteler kurulmuş ve kampanya buralarda da sürdürülmeye başlanmıştır Örneğin Hollanda'da oluşturulan "Eren'in Hayatını Kurtaralım" Komitesi, 21 Haziran günü Amsterdam'da düzenlediği gösteri yürüyüşüne çok sayıda işçi ve öğrenci katılmış ve Türkiye'deki işkence, terör ve idam kararları protesto edilmiştir.

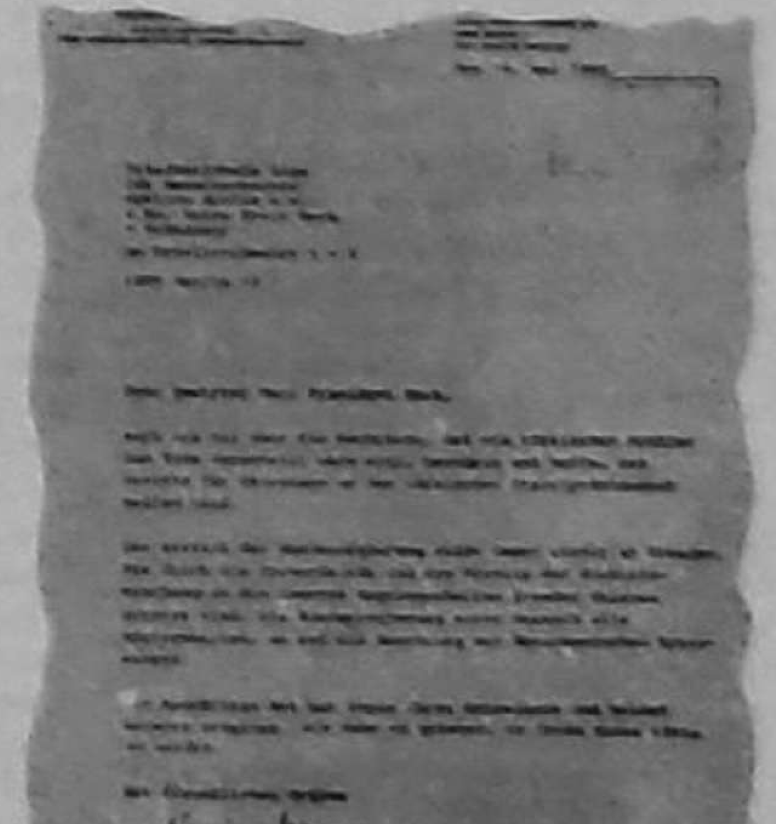
Avrupa'da açılan kampanyanın üzerinden henüz çok kısa bir süre geçmesine karşın, 120 bin adet Türkçe ve yabancı dillerde bildiri, 12.500 adet protesto kartı dağıtılmış ve 10 bini aşkın imza toplanmıştır.

Bu arada kampanyaya dayanışma anlamında ülkenin birçok yerinden gönderilen yardımlar onbinlerce lirayı bulmuştur. Çeşitli milliyetlerden insanların bağışlarıyla kampanya daha da güçlenmektedir. Örneğin geçen ay Bielefeld'de yapılan dayanışma toplantısında Yugoslav Kosova'sından bir grup Arnavut işçisi 400 marklık bir yardımda bulunmuşlardır.

Ayrıca çeşitli ülkelerde bulunan komiteler, sergiler hazırlamışlardır. Bu sergilerde resimlerle Türkiye'deki faşist terör, işkence ve katliamlar anlatılmakta, Eren'in neden idam edilmek istendiği açıklanmaktadır. Avrupa'nın birçok şehrinde özellikle Almanya'da açılan sergiler caddelerde, pazar yerlerinde ve kitle örgütlerinin lokallerinde sergilenmekte ve böylece kampanya daha geniş kesimlere yayılmaktadır. Daha şimdiden Almanya'da bazı milletvekilleri Eren davasını Alman parlamentosuna getirmek için çalışmalarını sürdürmektedirler.

Almanya'da ana komite, 2 Temmuz günü Bonn'da bir basın toplantısı yapmış ve Erdal Eren hakkında verilen idam kararının hiçbir yasal dayanağının olmadığını belgelerle basına açıklamıştır. Aynı basın toplantısında Türkiye'deki işkence uygulamaları da kamuoyuna açıklanmıştır.

Bu arada Almanya'daki MHP'liler komitenin çalışmalarını engellemeye çalışmaktadırlar. Türkiye'de MHP'nin resmi organı Hergün gazetesinin sık sık Almanya'da kurulan "Erdal Eren'in Hayatını Kurtaralım" Komitesinin üyelerini hedef göstermesi üzerine komiteye yönelik saldırılar da artmaktadır. Komitedeki tek Türkiyeli temsilci işçi Cafer Cebe faşistler tarafından ölümle tehdit edilmektedir.

Almanya Ekonomik İşbirliği Federal Bakanı Rainer Offergeld'in kampanyayı desteklediğini bildiren mektubu

Ehven-i şer mantığı ve A.Başer Kafaoğlu

M. YILDIZ

● BİR GERİCİNİN, BİR REFORMİSTİN BURJUVAZİNİN BİR HÜKÜMETİNE ALTERNATİF OLARAK BAŞKA BİR BURJUVA HÜKÜMET MODELİNİ SAVUNMASI HOŞGÖRÜLEBİLİR. AMA KENDİSİNE DEVRİMCİ DİYEN, DEMOKRAT VE ANTİ–FAŞİST DİYEN BİR KİMSE KİTLELERİN DEVRİMCİ TALEPLERİNİ VE DEVRİMCİ TEPKİSİNİ TAMAMEN BİR KENARA ATARAK MEVCUT BURJUVA HÜKÜMETİNE ALTERNATİF OLARAK AYNI TÜRDEN BAŞKA BİR HÜKÜMET MODELİNİ SAVUNURSA, O, ANCAK BURJUVA LİBERAL, REFORMİST BİR AYDIN ÜNVANINI TAŞIMAYA LAYIK OLABİLİR.

"— bizim 'milleti temsil eden Meclislerimiz', halkı temsil ettiğini söyleyen CHP, anti-emperyalist olduğunu söyleyen MSP halen neyi bekler bu hükümeti düşürmek için? Hatta vicdanının sesini duyan AP milletvekilleri neyi beklerler?"

Bu satırları DEMOKRAT - gazetesinin sütunları arasından seçerek gazetemize aktarıyoruz.

Bu satırların yazarı A. Başer Kafaoğlu, 26 Haziran 1980 tarihli Demokrat gazetesindeki köşesinde, aslında sadece CHP'ye, MSP'ye ve 'vicdanlı' AP milletvekillerine seslenmekle kalmıyor, ayrıca bir çırpıda AP hükümetinin 'tekelleri bile koruyamadığını' söyleyerek onu tekellerüstü ve sınıflarüstü ilan ediveriyor.

Yazarın, son bölümünü yukarıya aktardığımız makalesinin bütününü ele aldığımızda ve bunu diğer yazıları ile birleştirdiğimizde görüşlerini ve sonunda vardığı çözüm yolunu şu şekilde toparlayabiliriz: "Tekelleri bile koruyamayan' AP hükümeti izlediği ekonomik politika ile işçi sınıfını ezmektedir, kötü bir hükümettir, bunun için gitmelidir. Nasıl? 'Halkı temsil ettiğini söyleyen CHP' ile "anti-emperyalist olduğunu söyleyen MSP" ve "vicdanının sesini duyan AP milletvekilleri" birleşerek... Çok kabaca yazarın mantığı budur. Daha doğrusu yazılarının ana fikri bu temelde şekillenmektedir.

Bu fikirleri bir bütün içinde ve ayrı ayrı parçalar halinde ele aldığımızda, ilk bakışta belki de okuyucuya ters gelmemektedir. Öyle ya yazar bu hükümetin gitmesini istiyor. Bundan daha doğal bir istek olabilir mi? Sonra kitlelere zam ve zulümden başka bir şey vermemiş böyle bir hükümetin gitmesini kim istemez?" Elbette ki hiçbir devrimci ve ilerici AP hükümetinin işbaşında kalmasını, Demirel iktidarının zam ve zulüm tedbirlerini sürdürmesine fırsat verilmesini savunamaz. Buraya kadar A. Başer Kafaoğlu ile herhangi bir görüş ayrılığımız yoktur. Fakat sorunun esası bu değildir. Çünkü CHP de bu hükümetin gitmesi için "mücadele" ediyor ve Mecliste gensoru veriyor. AP hükümetinin karşısına da alternatif veya alternatifler çıkarıyor. CHP hükümeti veya AP–CHP–MSP'den oluşacak "geniş tabanlı" "Onarım Hükümeti"... CHP bu alternatifleri parlamento içi güçlere ve gruplaşmalara dayanarak hayata geçirmeye çalışıyor, parlamento içinden yeni bir hükümet alternatifi oluşturmayı hedefliyor. Aslında CHP için söylenenlerin aynısı bugün kısmen MSP için de geçerlidir. Aynı politika CHP'nin işbaşında bulunduğu dönemde AP için geçerli idi. Bu örneklerle anlatmak istediğimiz, tek başına hükümete karşı olmak ilerici olmanın, demokrat olmanın, devrimci olmanın tek ölçütü olmadığıdır.

DEVRİMCİ – DEMOKRAT OLMANIN ÖLÇÜTÜ

Bugün devrimci olmanın, demokrat olmanın ölçütü, işçi ve emekçilerin çıkarlarını devrimci taleplerini savunmak, kitlelere devrimin propagandasını götürerek gelecek için onları eğitmektir.

Yani zamların geri alınmasını, temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini istemeli; IMF ile yapılmış bütün anlaşmaların iptal edilmesini, banka ve tekel kârlarının kısıtlanmasını istemeliyiz. Grev yasaklamalarının kaldırılmasını, genel grev, sınırsız grev hakkının ve bütün çalışanlar için grevli–toplusözleşmeli sendika hakkının gerçekleşmesini, işsizliğin önlenmesini, işten çıkarılanların geri alınmasını istemeliyiz. Büyük topraklara el konularak dağıtılmasını, taban fiyatlarının köylüler tarafından belirlenmesini, banka ve tefeci borçlarının iptal edilmesini, topraklar üzerindeki ipoteklerin kaldırılmasını talep etmeliyiz. Başta TCK'nın 141–142 ve 146. maddeleri olmak üzere belli yasa ve yasa maddelerinin iptal edilmesini, Yeni Baskı Yasalarının kaldırılmasını, bütün baskı mekanizmalarının kaldırılmasını, söz, basın, örgütlenme hakkı üzerindeki yasakların kaldırılmasını istemeliyiz. Faşist cinayet odaklarının dağıtılmasını, halka karşı suç işlemiş faşistlerin cezalandırılmasını istemeliyiz. vb. vb. Dahası, kitlelerin bu ve benzeri yöndeki taleplerini gerçekleştirmeye yönelik tepkisine katılmalı, bu tepkiyi ülke çapında koordine etmeli ve bu tepkiyi ilerletmeliyiz.

Bir devrimci, bir demokrat faaliyetinin, propagandasının merkezine bu bakış açısını koymalıdır. Egemen sınıflar ve her türden gerici açısından ele aldığımızda, bir burjuva hükümetinin, burjuva-feodal bir hükümetin alternatifi gene bir burjuva, burjuva-feodal hükümettir. Ve her türden hükümet değişikliği mevcut ekonomik ve siyasal yapının sınırları içinde ortaya çıkar. Her hükümet bazı istisnalar dışında mevcut yapıyı sürdürmenin egemen sınıfların ekonomik ve siyasal politikasını uygulamanın bir aracıdır. Bir devrimci ve demokrat için her türden gerici hükümetin alternatifi, kitlelerin devrimci talepleridir, bunu çeşitli biçimlerde dile getirmeleridir. Kitlelere yönelik devrimci propagandadır; kitlelerin bu temelde eğitilmesidir. Ve bu temeldeki siyasi çözümler, siyasi alternatiflerdir. Başkaca bir şey değil... Dünya devrim tarihi bunu çeşitli defalar doğrulamıştır ve bugün de doğrulamaktadır. Bir gericinin, bir reformistin burjuvazinin bir hükümetine alternatif olarak başka bir burjuva hükümet modelini savunması hoşgörülebilir. Ama kendisine devrimci diyen, demokrat ve anti-faşist diyen bir kimse kitlelerin devrimci taleplerini ve devrimci tepkisini tamamen bir kenara atarak mevcut burjuva hükümetine alternatif olarak aynı türden başka bir hükümet modelini savunursa, o, ancak burjuva-liberal, reformist bir aydın ünvanını taşımaya layık olabilir.

CHP VE MSP'NİN ANTİ–FAŞİSTLİĞİ

Yazımızın başına aldığımız alıntıdan da anlaşılacağı gibi, Aslan Başer Kafaoğlu devrimci-demokrat bir aydının değil, reformist bir aydının görüşlerini yansıtmakta, onları dile getirmektedir. A. Başer Kafaoğlu, her şeyden önce, bunu, birinci olarak, kitlelerin devrimci taleplerini bir kenara atarak, kitlelerin tepkisini bir alternatif olarak dahi göremeyerek sorunu hükümet değişikliği ile sınırlamaya, kitlelere bu yönde propaganda götürmeye, işçi ve emekçilerin bilincini sadece hükümet sorunu ile sınırlamaya çalışmaktadır. İşin daha da ilginç yanı, yazar, hükümeti düzenden, egemen sınıfların siyasal ve ekonomik iktidarından koparmakta, ona tekellerüstü, sınıflarüstü bir rol atfetmekte, boşlukta duran "tarafsız" bir hükümet tablosu çizmektedir. Hatta bu mantığı biraz daha ilerletirse, yazar, hükümeti kazanmak gerektiği önerisini bile getirebilir. Ama bu mantık silsilesini ilerleterek uç noktalara götürmek bizim görevimiz değildir. Egemen sınıflar ve her türden gerici sorunu sadece hükümetle sınırlayarak, düzenin diğer (ve esas) ekonomik ve siyasi yapı taşlarını kötülüklerden "azade" tutmaya çalışmaktadır. Kitlelerin bilincini çarpıtmak, kitle tepkisinin hedeflerini mümkün olduğu kadar daraltmak için her türden gerici ve revizyonist yoğun bir çaba göstermektedir. Hükümet değişikliği girişimleri ve hazırlıkları, aynı zamanda, kitlelerin anti-faşist potansiyelini düşürmenin, hedef şaşırtmaya çalışmanın da bir aracıdır. A. Başer Kafaoğlu sorunu sadece hükümetle sınırlayarak, aslında, gericilerin, revizyonist mihrakların propagandasına omuz vermekte, güç katmaktadır.

İkincisi, yazar, bir yandan CHP, MSP gibi partileri anti-faşist, anti-emperyalist olarak göstermekte, bir burjuva hükümetine alternatif olarak başka bir burjuva hükümetinin kitlelere propagandasını yapmakta, bir yandan da parlamento içi oyunlara, parlamento içi alternatiflere bel bağlamakta, bunun bir sonucu olarak da yeni bir parlamento içi alternatifin propagandasını yapma konumuna düşmektedir. Bunları kısaca açmaya çalışalım.

Yazar, makalesinde "halkı temsil ettiğini söyleyen CHP, anti-emperyalist olduğunu söyleyen MSP" ifadelerini kullanmaktadır. Biz bunların utangaçça söylenmiş sözler olduğunu düşünüyoruz. Yazar gerçekte CHP'nin halkı temsil ettiğini ve anti-faşist olduğunu, MSP'nin de anti-emperyalist (dolayısıyla anti-faşist) olduğunu söylemek istemektedir. Bizi bu kadar iddialı konuşmaya ve böyle bir tespit yapmaya götüren neden, Gösterge köşesinde bugüne kadar çeşitli siyasi ve ekonomik konularla ilgili olarak çıkan yorum ve tahliller ve yazarın Genel Koordinatörlüğünü yaptığı gazetenin genel fikir dokusu, olayları ele alış ve CHP ve MSP ile ilgili haberleri veriş tarzıdır. Bu konuyu daha sonra geniş olarak örnekleyeceğimiz için burada yeniden uzatmıyoruz. Fakat şu bir gerçektir ki, A. Başer Kafaoğlu, sözkonusu yazısında gerici, dinci-faşist MSP'yi ve reformist CHP'yi anti-faşist, anti-emperyalist olarak lanse etmekte, onları faşizmin alternatifi olarak sunmaktadır. Bu politika, aslında TKP, TİP, TİKP gibi revizyonist ihanet odaklarının politikasıdır. Yazar, siyasi olarak daha farklı bir konumda olsa bile, revizyonizmin ideolojik ve siyasi propagandasına güç katmaktadır. Halbuki, bugüne kadar CHP'nin de, MSP'nin de yüzü açığa çıkmış ve onların izlediği politikanın kime hizmet ettiği, bu politikanın hangi sınıfın politikası olduğu somut olarak görülmüştür. Hayat, reformizmin faşizmin bir alternatifi olmadığını, tersine onun koltuk değnekliğini yaptığını göstermiştir. Bugüne kadar CHP'nin ve MSP'nin içinde yer aldığı bütün hükümetler, buhranı halkın sırtına aktarmanın araçları olmuştur. Bu yönüyle bu hükümetlerin AP hükümetlerinden bir farkı olmamıştır. Bundan böyle de farklı olması mümkün değildir. AP hükümetleri ile CHP hükümetleri arasındaki fark uygulanan yöntem farklılıklarından ibarettir. Yazar, geçmişte egemen sınıfların politikasını uygulayan ve buhranın ekonomik ve siyasi sonuçlarının kitleler üzerine yıkılmasının aracı olan CHP hükümetinin düşürülmesi için AP vb. gibi "muhalefet" partilerine "ne duruyorsunuz" diye çağrı yapar mıydı acaba? Elbette yapmazdı ve yapmamıştır. Yazar AP vb. gibi faşist partileri desteklememiştir. Ama CHP'yi, MSP'yi anti-faşist, anti-emperyalist gördüğü için bu partileri "umut" olarak göstermekte, kitlelerin bilincini bu yönde çarpıtmakta, belki de farkında olmadan gericiliğin değirmenine su taşınmasına yardımcı olmaktadır. Eleştirilerimize "AP ile CHP ve MSP arasındaki çelişkilerden yararlanıyorum" diye itiraz edilebilir. Çelişkilerden yararlanma; bir tarafa karşı, diğer tarafı tutma, onu "umut" olarak lanse etmek demek değildir. Hayat bunun nasıl olması gerektiğine dair önümüze yüzlerce örnek sunmuştur ve yeni yeni örnekler çıkmaktadır ortaya. Bir tarafa karşı, diğer tarafı tutma, kitleleri gericiliğin bir kliğine emanet etme anlayışı, olsa olsa burjuva-reformizminin, burjuva-liberalizminin bir marifetidir. Tanrı "demokrat" yazarları bu tip marifetlerden korusun!

PARLAMENTO İÇİ ÇÖZÜMLERE BEL BAĞLAMA

A. Başer Kafaoğlu sadece CHP ve MSP gibi reformist, dinci-faşist partileri AP hükümeti karşısında yeni bir alternatif olarak göstermekle kalmıyor, aynı zamanda, bu düşüncesinin de doğal bir sonucu olarak kitleler parlamentonun, parlamento içi çözümlerin, parlamento içinden çıkacak yeni bir alternatifin propagandasını yapmaktadır. Üstelik bunu, fabrikalarda grev ve direnişlerin yoğunlaştığı, kitlelerin tepkisinin her tarafta arttığı, 1 Mayısların, Çorum direnişleri gibi eylemlerin yayıldığı, parlamentonun ve burjuva-feodal partilerin itibarının eskiye oranla daha çok zayıfladığı, gericiliğin kitlelerin tepkisini yumuşatarak bunu bilinen kanallara seferber etmeye çalıştığı bir dönemde yapmaktadır. Bu tavrıyla, yazar, Çorum'da direnişe geçen emekçinin, fabrikada greve çıkan işçinin yolunu benimsememektedir; AP'nin, CHP'nin, MSP'nin tuttuğu yolun propagandasını yapmaktadır. Yazar, bu platformun dışına çıkamadığı için, gözlerini parlamentonun kapalı kapıları arkasına, loş kulislere çevirdiği içindir ki, düşündüğü parlamento içi modelin gerçekleşmesi için, AP'nin "vicdan sahibi" milletvekillerine seslenmektedir. Aynı seslenişi 1978 sonlarında Ecevit yapmış ve "vicdan sahibi" 11 AP milletvekilinin katılması ile bir hükümet kurmuştu. Ecevit bugün gene aynı çağrıyı tekrarlamaktadır. Ama bu kez bir CHP hükümeti için değil, bir "geniş tabanlı" hükümet için, bir "onarım hükümeti" için... Aslında AP'nin "vicdan sahibi" milletvekillerine çağrı çıkaran, vicdan sahibi sadece Ecevit değildir. Son AP azınlık hükümetinin kurulması sırasında da, Politika gazetesi "vicdan sahibi", "yurtsever" AP "saylavlarına" çağrı çıkararak AP hükümetine "güvenoyu" vermemelerini istemişti. Ama AP'nin "vicdanlı, yurtsever saylavları" Politika yazarlarını pek okumamış olacaklar ki Politika'nın sesine değil, Demirel'in, Türkeş'in sesine kulak verdiler. Demokrat yazarı, kapanmış Politika'nın boşluğunu doldurmaya kendini aday görmüş olacak ki, AP'nin "vicdan sahibi" milletvekillerine seslenme ihtiyacı duyuyor. Bu tavrı ile, yazar, Ecevit'in ve revizyonistlerin yörüngesinde yer alma konumuna düşüyor. Daha doğrusu bu politikayı farklı bir görünüm altında ve farklı bir gerekçeyle aynen savunma durumunda kalıyor. Fabrikadaki işçi, tarladaki köylü, bürodaki memur ise gericilerin birleşmesini değil, halkın, devrimcilerin, anti-faşistlerin birleşmesini istiyor. Halkın yanında yer alma iddiasında olan bir kimsenin yapacağı şey de, herhalde Ecevitlerin, Erbakanların hislerine tercümanlık yapmak değil, halkın sesine kulak vermek olmalıdır. Aslında sadece Gösterge köşesinde değil, Demokrat gazetesinin birçok sütununda ve köşesinde bu tavra rastlayamıyoruz. Demokrat'ın adına layık olmayan da budur.

EHVEN–İ ŞER MANTIĞI VE BURJUVA LİBERALİZMİ

Gösterge yazarı ve onun gibi düşünenler, bu eleştirilerimiz karşısında, bugünkü koşullarda (darbe ve benzeri girişim hazırlıklarını öne sürerek) parlamentoyu savunmanın önemi üzerinde durarak, bunun "devrimci bir tavır" olduğuna dair kendilerini ikna etmiş olabilirler. Çünkü halkı ve devrimcileri ikna edemezler. Çünkü ehven–i şer mantığı ve mevcut siyasi yapıyı ve onun çeşitli kurumlarını savunma tavrı, halkın devrimcilerin ve demokratların tavrı olamaz, olmamalıdır. Devrimciler, demokratlar, anti-faşistler halkın taleplerini savunurlar, uzun vadede siyasi, sosyal ve ekonomik kurtuluşun gerçekleşmesi için halkın tepkisini örgütleyip onu ilerletmeye çalışırlar. Kitlelerin gericiliğin etki alanından sıyrılması için çaba gösterirler. Mevcut mekanizmanın yapı taşlarından birinin yanında yer alma, burjuvazinin bir alternatifine karşı diğerini destekleme, ehven–i şer mantığına sarılma tavrı bırakınız burjuva-liberallerinin, burjuva reformcularının olsun. Burjuva-liberalliği, burjuva reformculuğu ile devrimci-demokrasinin hiçbir ortak yanı yoktur. Asgari ölçüde anti-faşist olmak, her şeyden önce, burjuva reformculuğu ile araya kesin bir sınır çekmeyi gerektirir. Aksi takdirde burjuva reformculuğunun gelişmesine, burjuvazinin halka karşı gerici çözümlerinin güç bulmasına katkıda bulunulmuş olur. Hele bu devrimcilik, demokratlık adına yapılırsa sadece reformculuğa güç katmakla kalmaz, aynı zamanda devrime de zarar verir.

Bugün fabrikadaki işçi, grev çadırındaki emekçi, okuldaki genç, tarladaki emekçi köylü devrimci, demokrat sıfatını taşıyanları ya taşıdıkları sıfata layık olmaya, ya da onları konumlarına uygun yeni bir sıfat bulmaya çağırmaktadır. Aksi takdirde bazı yüce sıfatlar birtakım kişilerin ve kuruluşların kendi kendilerine taktıkları bir sıfat olmaktan öteye geçemeyecektir. Hak edilmeyen bir sıfatın da çok uzun bir süre taşınamayacağı bilinen bir gerçektir.

Bu görüşler sadece Gösterge köşesinin yazarına mı aittir; yoksa A. Başer Kafaoğlu Demokrat gazetesinin genel siyasi çizgisini daha açık bir biçimde dile mi getirmiştir. Sorunun bu yönünü başka bir yazımızda açmaya çalışacağız.

DİSK'in birliğinin önündeki engel sendika ağalarıdır

25 Haziran'da başlayan DİSK 7. Genel Kurulu 2 Temmuz'da bitti.

Şimdiye kadar DİSK'in hiçbir Genel Kurulu'nda görülmediği ölçüde açık ve per vasız bir biçimde sosyalizme, devrime ve devrimcilere saldırılarla başlayan genel kurul en çok birlik edebiyatı yapılan ama yeni bölücülük tohumlarının atıldığı bir genel kurul oldu.

Güç denemeleri, blöfler, atraksiyonlarla geçen genel kurul, sendikal mücadele ve anti-faşist mücadelenin hiçbir ciddi sorunu konusunda karar alamadı.

DEVRİM VE SOSYALİZME SALDIRILAR

Bundan önceki DİSK genel kurullarında devrime, devrimcilere, sosyalizme açıkça saldırmaya cesaret edilemez; devrim ve sosyalizm devrimci özleri boşaltılmış olarak da olsa yüceltilirdi. 7. Genel Kurul'da ise DİSK'in reformcu ve revizyonist ağaları ve "konukları" pervasızca devrime sosyalizme saldırdılar.

B. Boran, A. Kaçmaz gibileri "goşizme", "maceracılığa" saldırı arkasında devrime saldırırken, Kemal Türkler, "Anayasayı çiğneyenleri" ve "Türk ordusuna kurşun sıkanları" lanetledi. Kuşkusuz revizyonistler "sosyalizm" maskelerinin düşmesinden çekindiklerinden sosyalizme adını vererek saldıramazlardı. Ama Ecevit'in mesajı ve CHP Genel Sekreteri M. Üstündağ'ın anti-komünizm propagandasını hararetle alkışlayarak niyetlerini açığa vurdular. Üstelik DİSK ağalarından Fehmi Işıklar'ın Üstündağ'ın bu konuşmasını "çok olumlu" bularak "bundan böyle CHP ile ilişkilerini düzelteceklerini" söylemesi DİSK ağalarının ve Baştürk kliğinin sosyalizm anlayışlarının ve CHP'ye yönelttikleri sahte uzlaşmacılık eleştirilerinin niteliğini açıklığa kavuşturdu.

"DİSK'İN BİRLİĞİ" VE SENDİKA AĞALARININ KOLTUK KAVGASI

Reformcu ve revizyonist sendika ağaları, ortayolcu akımların temsilcileri, "sol" cu köşe yazarları, hatta M. Üstündağ ve Ecevit, genel kurul boyunca her soydan gerici ve revizyonist "DİSK' in birliğinden" bu birliğin sağlanmasının öneminden, herkesin bu konuda yapması gerekenden demvurdular. Ama tümü de DİSK'in gerçekten birliğinin sağlanması sorununa yaklaşmamaya özen gösterdiler. Bir kısmı tüm sendika ağalarının barış içinde birarada yaşamasını isteyerek "birliği" savunurken, diğer bir kısmı ise; DİSK'in birliğinin şu veya bu revizyonist partinin kuyruğuna takılmasıyla sağlanacağını söylemeye çalıştı.

Başta TKP revizyonistleri olmak üzere bütün revizyonistler, tek başlarına DİSK yönetimini ele geçiremeyeceklerini bildikleri için aylarca önceden entrikalara girıştiler. DİSK'in sendikal mücadele ve anti-faşist mücadele içindeki başarısızlıklarını bütün sendikaların DİSK Yürütmede temsil edil memesine bağlayarak, DİSK Yürütmede Bank-Sen, Maden-İş gibi sendikalar temsil edilmezse DİSK'de birliğin sağlanamayacağı doğrultusunda propaganda yürüttüler.

Baştürk ekibi ise; revizyonistlerin bu manevrasının Baştürkçü sendikası sendika ağalarının tasfiyesine yönelik olduğunu bildiği için, bu önerinin "DİSK ilkelerine uygun olmadığı" gerekçesiyle "önemli olan seçilen kişinin şu ya da bu sendikadan olması değil, ilkelerdir" diyerek "etrafını" korudu.

DİSK Genel Kurulu ve 3 gün süren seçimler boyunca pazarlıklardan da iyice anlaşıldı ki; DİSK'in reformcu ve revizyonist ağalarının DİSK'in birliği, işçi sınıfının sendikal birliği diye bir sorunları yoktur. Onlar için önemli olan savundukları burjuva kliklerin çıkarlarını korumak bunun için de mümkün olduğu kadar çok koltuk elde etmektir. Nitekim, DİSK'in anti-demokratik yeni "Tek Tip Demokratik Tüzüğü" oybirliği ile geçmiş, sınıf işbirliği belgesi olan "DİSK'in Temel İlkeleri"ne hiç kimsenin itirazı olmamış, Kongrenin sendikal eylemin en can alıcı sorunlarına ilişkin kararlar almamasına hiç kimse ses etmemiş, ama iş koltuk bölüşümüne gelince geceli gündüzlü 3 gün (daha öncekı haftalar, aylar süren faaliyeti saymıyoruz) süren bir çeke çeke pazarlık yaşanmıştır. Ve bütün reformcu ve revizyonistlerin temennilerine, sendika ağalarının ince pazarlıklarına rağmen DİSK ağalarının birliği sağlanamamıştır. Çünkü farklı burjuva-toprak ağası, burjuva partilere bağlı ağalar pastadan daha çok pay almak için mücadele etmişlerdir.

DİSK'in 7. Genel Kurulu, DİSK ağalarını birleştirerek DİSK'in birliğini, tüm sendika ağalarını birleştirerek işçi sınıfının birliğini sağlamaya çalışanların yaydıkları hayallere bir darbe olmuştur. Çünkü ağalar birleştirilememiş, tersine aralarına yeni ayrılık tohumları ekilmiştir.

"TEK TİP DEMOKRATİK TÜZÜĞÜN" DEMOKRATİKLİĞİ

DİSK ağalarının uzun zamandır göklere çıkardıkları "DİSK'in Tek Tip Demokratik" Tüzüğü, 7. Genel Kurul'da oybirliği ile kabul edildi. Ve ilk uygulaması kabülünün hemen sonrasında oldu.

"Demokratik" Tüzüğe göre Yürütme kurulu şöyle seçildi: Önce Baştürk Genel Başkan seçildi. Arkasından Baştürk (tüzük gereği) genel sekreterlik için iki aday gösterdi ve Fehmi Işıklar genel sekreter seçildi. Daha sonra Baştürk, tüzük gereği 5 yürütme kurulu üyeliği için 10 aday gösterdi. Rıza Güven ve Mukbil Zırtıloğlu seçildikten sonra TKP'li ağalarla Baştürk yeniden pazarlığa oturdu. Daha sonra önce gösterdiği ve ilk turda seçilemeyen adayları Baştürk geri çekti, yeni adaylar gösterdi. Seçimler böylece sonuçlana cağı sırada 11 sendika seçimlerin yapılış biçimini beğenmeyerek, sanki iki gün önce bu tüzüğe kendileri evet oyu vermemiş gibi genel kurulu terk ettiler.

Seçimlerdeki uygulanışı ile de herkes Tek Tip Tüzüğün ne menem demokratik kurallar içerdiğini daha ilk günden görme fırsatı buldu.

* * *

Kısacası, DİSK'in 7. Genel Kurulu, DİSK'in sınıf işbirlikçisi çizgisinde herhangi bir değişiklik yapmamıştır. Tersine bu sınıf işbirlikçisi çizgiyi daha da netleştirerek, CHP ile faşizme karşı mücadelede birlik paravanası arkasında anti-komünizmi benimserken, TKP'nin de yönetime ortak edilmesiyle TKP'nin sosyal-faşist girişimlerine yol açılmıştır. Ama en önemlisi DİSK'in birliği için en çok laf eden sendika ağalarının DİSK'in birliği önündeki baş engeller olduğu herkesçe görülmüştür.

Direniş Komiteleri sendikaların yerine geçebilir mi?

DİSK'in 7. Genel Kurulunda tartışılan konulardan birisi de anti-faşist mücadelede DİSK'in yeri idi. DİSK, anti-faşist mücadeleye nasıl katılmalı konusunda her zaman olduğu gibi bir yığın boş laf edildi. Başını Yeraltı Maden-İş'in çektiği bir grup ise bilinen direniş komiteleri önerisini getirdi.

Biz burada DİSK Genel Kurulunda bir kez daha tekrarlanan, reformcu-revizyonist ve ortayolcu akımların faşizme karşı mücadeleyi MC'ye ya da MHP'ye karşı mücadeleye indirgeyen anlayışlarına değinmeyeceğiz. Bu konu daha önce devrimci basın organlarınca defalarca sergilendi. Ama Direniş Komiteleri ve sendikalar sorununu ele alacağız. Çünkü bu görüşün sahipleri Töb-Der vb. kitle örgütlerinde de benzer sakat tezleri savundular.

Yeraltı Maden-İş, Limter-İş gibi sendikaların sözcüleri her söz alışlarında "DİSK kapatılırsa ne olacak?" sorusunu sorarak kendi iddialarına geçerlilik kazandırmaya çalıştılar. Basında da Demokrat gazetesi benzer görüşleri çeşitli yazarları ve çeşitli sendikacılar ağzından savundu. Bu görüşün savunucularına göre, DİSK tabanda direniş komiteleri örgütleyerek faşizme karşı mücadeleye katılabilir. Üstelik DİSK kapatılırsa, "her şart altında mücadele yürütecek direniş komiteleri" ayakta kalabilir.

İlk bakışta bu öneri daha ileri boyutlarda mücadele isteyenlerin görüşleri olarak görülebilir. Ama soruna sınıf mücadelesi, kitleler ve sendikaların bu mücadele içindeki yerleri açısından yaklaşırsak sorunun hiç de böyle olmadığı, tersine bu önerinin hem sendikal mücadeleyi hem de anti-faşist mücadeleyi çarpıttığı görülür.

Her şeyden önce şu bilinen bir gerçektir ki; bu görüşü savunanlar Direniş Komitelerinin işlevlerini bugüne kadar bu ölçüde açık bir biçimde ortaya koymamışlardı. Ama Genel Kurulda "DİSK kapatılırsa ne olacak?" sorusunu sorarak bütün düşüncelerini açmışlardır. Bu sorudan amaçları: "Eğer DİSK kapatılırsa sendikal eylem olmayacağı için direniş komiteleri anti-faşist mücadeleyi yürütmeye devam edecektir, bunun için de bugünden DİSK direniş komitelerini örgütleyerek böyle bir döneme hazırlanmalıdır" demektedir. Bütün söyledikleri göz önüne alındığında mantıklarının bundan başka bir şey olmadığı ortaya çıkar.

Sorun bir kapatma kapatmama, bir direniş komiteleri örgütleyip örgütlememe olarak ele alınabilir mi? Elbette hayır! Hiç kuşkusuz temel sorun anti-faşist mücadelede izlenecek olan çizginin devrimci bir çizgi olup olmadığıdır ve tüm diğer sorunlar gibi, bu mücadelenin hangi örgütlerle yürütüleceği sorunu bu temel soruna bağlıdır. Ancak biz burada salt bu yanı üstünde duracağız.

Bu görüşü savunanlar "direniş komiteleri örgütlenmeli" keskinliği arkasında iki önemli konuda işçi ve emekçi sınıfların bilincini çarpıtıyorlar. Bunlardan birincisi sendikaların anti-faşist mücadeleye katılımları ve sendikaların anti-faşist mücadeledeki yeri konusunda işçi ve emekçi sınıfların bilincini çarpıtıyorlar. Çünkü, burjuvazi, işçi sınıfı içinde sendikaların görevinin ekonomik mücadele olduğunu, faşizme, emperyalizme karşı mücadelede sendikaların yeri olmadığı gibi burjuva görüşleri yerleştirmeye çalışıyor. Yukarıdaki görüşü savunanlar da sendikalardan ayrı olarak örgütlenen direniş komiteleri ile işçileri (ki bu sınıfın çok küçük bir kısmını kapsayacaktır) anti-faşist mücadeleye çekerek, geniş yığınları ister istemez anti-faşist mücadelenin dışına itiyorlar. Böylece de, sendikaların anti-faşist mücadelede yeri yoktur diyen burjuvazi ile aynı çizgiye düşüyorlar. Oysa sendikaların en önemli görevlerinden birisi en geniş işçi yığınlarının anti-faşist mücadeleye çekilmesidir. Ve anti-faşist mücadeleye yan çizen bir sendika, değil azami, işçi sınıfının asgari taleplerini bile savunmayan sıradan bir burjuva sendikacılık merkezinden başka bir şey olamaz.

Hiç kuşkusuz DİSK Genel Kurulunda bu görüşü savunanlar anti-faşist mücadeleyi başta işçi sınıfının ve tüm emekçi sınıfların birleşik eylemi olarak değil, bir avuç ileri işçi ve gencin eylemi olarak görenlerdir ve bu sakat öneri bir yanıyla bu sakat kavrayışın ürünüdür.

DİSK Genel Kurulunda ileri sürülen önerinin ikinci sonucu ise; sendikal mücadeleyi ve sendikaları icazetli, ancak düzenin izin verirse yürütülen bir mücadele olarak görmesidir. "DİSK kapatılırsa ne olacak" sorusu bu kavrayışın açık ifadesidir. Kendileri bu soruya şu cevabı veriyorlar: "DİSK kapatılırsa yerine direniş komiteleri geçecektir". Peki Direniş komiteleri sınıf örgütü müdür, sendika mıdır? Elbette hayır. Kendi ifadelerine göre bile bunlar "anti-faşist mücadele" örgütleridir. Öyleyse işçi sınıfının hiçbir dönemde hiçbir koşul altında vazgeçemeyeceği o olmadan edemeyeceği sendikal mücadele ne olacaktır? Bu soruya cevap eğer Direniş Komiteleri onu da yürütür ise; bu bayağı bir hafiflik değilse, sendikal mücadele ve sendikaların rolünü, işçi sınıfı mücadelesi içindeki, anti-faşist mücadele içindeki yerini, işçi sınıfının nihai kurtuluşundaki rolünü hiç anlamamaktır. Oysa işçi sınıfının mücadelesine bu mücadelenin tarihine bakan herkes görür ki, işçi sınıfı sendikaları (kuşkusuz burada kastımız devrimci sendikalardır) hiçbir zaman kendilerini burjuvazinin icazeti ile sınırlamamıştır. İşçi sınıfı her şart altında kendi sendikalarını var etmiştir. Eğer DİSK kapatılırsa, Türk-İş kapatılırsa işçiler yine de sendikasız kalmayacaktır. Kendi sendikalarını kuracak, sendikal mücadelelerini sürdüreceklerdir. Bunun içindir ki, sınıf sendikacılığı işçi sendikalarının, sınıf sendikalarının her şart altında mücadele eden örgüller olması gerektiği üzerinde önemle durmaktadır. Ama yukarıdaki önerinin sahipleri bunu anlamaya çalışmak yerine, sınıf sendikacılığının bu tezini "sol" olarak nitelemekte, onun yerine daha kolaylarına gelen, her işyerinden üç-beş işçiyi kapsayan ne idüğü belirsiz Direniş Komitelerini geçirmeye çalışmaktadırlar.

Kısaca söylenecek olursa, başını Yeraltı Maden-İş Sendikasının çektiği ve bir grup sendikacı tarafından savunulan, sendikaların yerine direniş komitelerini geçiren ve bu tezin bugünkü bu biçimi olarak önerdikleri DİSK'in direniş komitesi örgütlemesi tezi işçi sınıfının sendikal mücadelesini iptal eden aynı zamanda anti-faşist mücadeleye geniş yığınların katılmasını engellediği için de anti-faşist mücadeleye zarar veren, daha da önemlisi işçi sınıfının sendikal mücadele ve anti-faşist mücadele bilincini çarpıtan burjuva bir tezdir.

DİSK 7 GENEL KURULU

DİSK 7. GENEL KUR

Genel Kurul : "İşçi sorunlarından başka her şey konuşuldu".

Kısa adı DİSK olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu 7. Olağan Genel Kurulu 25 Haziran 1980 tarihinde İstanbul Harbiye Şehir Tiyatrosunda başladı. Olağan zamanından üç ay önce yapılan 7. Genel Kurul, 2 Temmuz'da seçimlerin tamamlanması ile sona erdi.

DİSK 7. Genel Kuruluna Konfederasyona üye 31 sendikadan toplam 460 delege katıldı. Kongrede delegelerin sendikalara göre dağılımı şöyle idi: ASİS–3, Aster İş–1, Basın-İş–2, Baysen–3, Banksen–30, Dev Maden-Sen 9, D. Sağlık–İş–2, D. Yapı–İş–1, Fındık-İş–5, Genel-İş–145, Gıda-İş–18, Hürcam-İş–3, Keramik-İş–3, İlerici Deri-İş–1, Lastik-İş–11, Limter-İş–5, Maden-İş–61, Nakliyat İş–2, Oleyis–27, Sine-Sen–1 Sosyal-İş–8, Petkim-İş–7, TİS–12, Tek Ges-İş–5, Tekstil–45, Tümka-İş–2, Yeni Haber-İş–2, Yeraltı Maden-İş 9

1967'de kurulan DİSK'e bugün 28 sendika üye ve DİSK bünyesinde yaklaşık 300 bin işçi örgütlenmiş durumda.

DİSK 7. Genel Kurulu aşağıdaki gelişmeleri izledi:

1.Gün

DİSK 7 GENEL KURULU

Kongre bir dakikalık saygı duruşundan sonra Genel Başkan Abdullah Baştürk'ün açış konuşması ile başladı. Baştürk konuşmasında, revizyonist ve reformist bir fikir karmaşası içinde ülke ve dünya sorunlarını tahlil etti. DİSK' in önündeki görevler üzerinde durdu. Genel Başkan konuşmasının sonlarında şunları söyledi: "Programlı ve ilkeli bir güç birliği sağlayamadık. Sendikal birliğin daha üst düzeyde sağlanması konusunda başarılı olamadık. Bazı sendika yöneticileri, DİSK'in birliğine, işçi sınıfının mücadelesine zarar verici davranışlar içine girdiler. Bazı davranışlar sendikalarda akılalmaz davranışlara yol açmaktadır. Sendikal otorite iyice zayıflamaktadır."

Daha sonra konukların konuşmasına geçildi ve gelen mesajlar okundu.

Revizyonist ülkelerden gelen sendika temsilcilerinin konuşmaları (özellikle Sovyet temsilcisinin konuşması) Maden-İş, Hürcam-İş, Banksen, Baysen, Sosyal-İş sıralarından hararetle alkışlandı.

TİP Genel Başkanı B. Boran, konuşmasında devrimcilere çatarak, "onlara karşı mücadele edilmesi gerektiğini" söyledi. Ve sendika ağalarının bu genel kurulda uzlaşması temennisinde bulundu. Arkasından da TSİP Genel Başkanı A. Kaçmaz ile TBP ve VP adına konuşmalar yapıldı.

Daha sonra CHP Genel Başkanı B. Ecevit'in mesajı okundu. Ecevit mesajında bol bol "özgürlükçü demokrasi" ve "işçi hakları" üzerinde duruyordu. Ecevit'in mesajı şu cümle ile bitiyordu: "Özgürlükçü demokrasiyi aşama olarak kullanıp bir noktadan sonra onun dışına çıkmayı amaçlayan herhangi bir harekete katılmak demokratik işçi haklarının kuyusunu kazmak anlamına gelir." Ecevit'in mesajı revizyonistler ve reformistler tarafından hararetle alkışlandı.

Aziz Nesin ise yaptığı konuşmada, "DİSK'in CHP ve Türk-İş'le cephe birliği kurmasını" istedi ve "Ankara, İstanbul ve İzmir gibi büyük şehirlerde işçi üniversitelerinin kurulması, buralarda işçilere bilimsel sosyalizmin öğretilmesi gerektiğini" söyledi.

Aziz Nesin'in konuşmasından sonra okunan CHP Genel Sekreteri M. Üstündağ'ın, Millet Meclisi Başkanı C. Karakaş'ın mesajlarının yanında 39 CHP milletvekilinin kutlama mesajları salonun bir bölümü tarafından alkışlandı.

Av. Orhan Apaydın işçi sınıfının haklarını mücadele ile kazandığını, dünyanın birçok yerinde genel grevin burjuvazi tarafından verilmediğini, bunun fiili olarak yapıldıktan sonra yasalara geçtiğini söyledi. Türk Tabipler Birliği Başkanı E. Atabek de yaptığı konuşmada, "faşizm ne tırmanmaktadır, ne de kapıdadır, faşizm evlerimizin kapısını vurmakta, içeri girmekte, insanlarımızı öldürmektedir" dedi.

TÖB—DER Genel Başkanının ve Köy—Koop Genel Başkanının konuşmalarından sonra Bulgar İşçi Federasyonu temsilcisi ile Fransız CGT temsilcisi birer konuşma yaptı.

Konuşmaların tamamlanmasından sonra Divan seçimlerine geçildi. Divan Başkanlığına Genel-İş'ten Ertan Andaç oybirliği ile seçildi. Diğer Divan üyelerinin de seçilmesinden sonra çeşitli komisyonlar için seçimler yapıldı.

2.Gün

DİSK 7 GENEL KURULU

"Birlik ve beraberlik" sloganları ile açılan Genel Kurul' un ikinci gününde NATO Bakanlar Konseyinin Ankara'da toplanması nedeni ile hükümetin protesto edilmesi ve Genel Kurulun birinci günü açılış oturumunu veriş biçimi ile ilgili olarak TRT'nin kınanması kararlaştırıldı.

Arkasından İtalyan İşçi Sendikaları Federasyonu (ETUC) temsilcisi ile Kıbrıs Dev—İş Başkanı ve Polonya İşçi Sendikaları temsilcisi birer konuşma yaptılar. İtalyan temsilcisi "Afganistan işgalini" kınarken, Kıbrıs ve Polonya sendikacıları DİSK ile kendi sendikaları arasındaki ilişkileri övdüler.

Daha sonra söz alan Ankara Belediye Başkanı A. Dinçer, Belediyelerin klasik anlamda işverenler olmadığını, artı-değer sömürüsünde bulunmadığını, bunun için de belediye işçilerinin bu durumu göz önünde bulundurmaları gerektiğini söyledi. Dinçer konuşmasında ayrıca belediyelerde grev yapılmaması gerektiğini vurguladı.

FKÖ Türkiye temsilcisinin ve değişik sendika temsilcilerinin mesajlarından sonra bir konuşma yapan Sovyet sendikalar temsilcilerinden biri Sovyetleri, "işçi cenneti" olarak lanse ederken, Afganistan işgalini "Leninci dış politikanın bir gereği" olarak savundu. Sovyet temsilcisinin konuşması revizyonist sendika ağaları tarafından "barış, dostluk, kardeşlik" sloganları ile kesildi.

Sendika ağaları işçilere karşı gene birleştiler. Pazarlık ve anlaşmalar birbirini izledi.

Yunanistan İşçi Sendikaları Federasyonu temsilcisinin konuşmasından sonra SDP adına yapılan konuşmada da Afganistan işgali dolaylı olarak kınandı.

Konuşmaların tamamlanmasından sonra Çalışma Raporunun görüşülmesine geçildi. İlk söz Çalışma Raporuna muhalefet şerhi koyan Cenan Bıçakçı'ya verildi. Bıçakçı konuşmayı reddetmesi üzerine Nusret Aydın'a söz verildi. Oleyis Genel Başkanı Aydın, konuşmasında "Yürütme Kurulunun sendikaların içişlerine karışarak müdahaleci bir tavır takındığını", "CHP'yi eleştirilerle yıprattığını, bu nedenle de Yürütme Kurulunun CHP hükümetinin düşmesinde payı bulunduğunu" söyledi ve "gerçek güçbirliğinin CHP ile yapılması gerektiğini" belirtti. Oleyis Başkanından sonra söz alan DİSK Yürütme Kurulu üyesi ve Petkim—İş Genel Başkanı M. Kılıç, "CHP'nin işçi düşmanı değil, işçi dostu olduğunu" belirtti ve birbirinin elini sıkmayan sendikacılardan, küfürün eleştiri olarak kullanılmasından" yakındı.

Yürütme Kurulunun iki üyesinin muhalefet şerhini açıklamasından sonra, çeşitli sendika başkanları ve delegeler söz aldılar. İlk sözü alan Sosyal-İş Genel Başkanı Özcan Keskeç, "Maocu, goşist" dediği devrimcilere saldırdı ve bunlara karşı mücadelenin önemi üzerinde durdu. Ayrıca Çalışma Raporunda Afganistan'la ilgili bölümün "muğlak" olduğunu söyleyerek "DİSK'in Afganistan'ın ve Sovyetlerin yanında enternasyonalizm adına yer almasını" istedi.

Daha sonra Banksen adına Metin Denizmen kürsüye geldi. Denizmen, Rapor hakkındaki eleştirilerini bitirdikten sonra, "birlik, reel güçlerin güçleri oranında yönetime yansıması ile olabilir" dedi. Denizmen bununla, kendi mihraklarına güçlerine göre Yürütme Kurulunda yer verilmesini istedi. Banksen Genel Başkanı konuşmasının devamında, "Demokratik Platformda DİSK'in en geniş kitleye öncülük etmesini, Türk-İş ile birliğin şartlarının olduğunu, CHP ile faşizme karşı kavgada birliğin yolunun bulunması gerektiğini, CHP'ye karşı bazı eleştirilerin dozajının kaçtığını, TKP'nin DİSK'i ele geçireceği söylenerek birliğin bozulmaya çalışıldığını" çeşitli sloganlara bir şey denmediği halde "TKP'ye özgürlük" diyenlerin suçlandığını söyledi.

3.Gün

DİSK 7 GENEL KURULU

Genel Kurulun üçüncü gününde, CHP Genel Sekreteri M. Üstündağ ani bir çıkarma yaptı.

Üstündağ Genel Kurulda yaptığı konuşmada, "CHP'nin demokratik sol bir parti olduğunu, faşizme de komünizme de karşı olduğunu, faşizmde de komünizmde de işçi haklarının olmadığını" söyledi. CHP Genel Sekreteri "CHP'nin işleri iyi yürütebilmesi için demokratik güçlerin CHP etrafında birleşmesi gerektiğini, sen daha ilericisin, ben daha ilericiyim tartışmalarının yapılmaması gerektiğini" belirtti. Üstündağ'ın konuşması salonun bir bölümü tarafından alkışlarla karşılandı. Kongreyi izleyenler, Üstündağ'ın CHP merkez kliğine güç katmak için kongreye katıldığını söylediler.

Üstündağ'ın konuşmasından sonra söz alan Dev Maden-Sen'den bir delege bir broşürden Kemal Türkler'in 15-16 Haziran'daki tavrını eleştiren pasajlar okudu

Daha sonra Maden-İş adına Genel Başkan Kemal Türkler söz aldı. Türkler "ihraç edilenlerin ayrı bir konfederasyon kurmayı düşünmediklerini", "CHP'nin anti-faşist halk güçlerinin" yanında sayılması gerektiğini belirtti. Maden-İş Genel Başkanı, kendisinden önce konuşan Dev Maden-Sen delegesinin söylediklerini ve "Kurtuluş" imzalı olduğunu söylediği bir broşürü kastederek "DİSK'i dışarıdan kendi çıkarları için izleyenler faşistler ve goşistlerdir" dedi. Türkler'in bu sözleri salonun bir bölümünde tepki ile karşılandı ve konuşması "yuh" sesleri ve bazı sloganlar ile kesildi. Türkler konuşmasının devamında, Dev Maden-Sen delegesinin okuduğu broşürde, kendisinin 15-16 Haziran 1970 ile ilgili yer alan sözlerini yeniden okudu ve şunları söyledi: "Bu broşürde benim 15-16 Haziran 1970'de yaptığım konuşma eleştirilmektedir. Ben bugün bile bu görüşleri aynen savunuyorum. Türk ordusuna silah çekilemez, Anayasa çiğnenemez"

Tekstil delegelerinden biri "devrimcilerin bireysel terörizmle, maceracılıkla suçlandığını, istenilen birliğin dişe diş bir mücadele ile gerçekleşeceğini" belirterek Üstündağ'ın konuşmasını ve CHP'yi eleştirdi.

Dev Maden—Sen adına söz alan bir delege, Kemal Türkler'in tavrının polis tavrı olduğunu, ihbarcılık yaptığını söyledi. Delege, "İlerlemeciler 15-16 Haziranda mücadeleyi nasıl satmışlarsa, MESS grevini de öyle satacaklardır" dedi. Konuşmaya Maden-İş, Hürcam-İş sıralarından sataşmalar oldu.

Daha sonra Yeraltı Maden-İş Genel Başkanı Çetin Uygur söz aldı. Uygur, Yeraltı Maden-İş, Devrimci Sağlık-İş, Asis, Sine-Sen, Nakliyat-İş, Deri-İş ve Limter-İş sendikalarının imzaladığı ortak bir bildiri okudu. Çetin Uygur konuşmasında diğer şeylerin yanı sıra şu görüşlere yer verdi: "Demokratik halk iktidarının temelini oluşturacak direniş cephesinin, bugün çekirdekleri direniş komiteleridir. DİSK'in bu cepheye katılması, bunun için de bu genel kurulda gerekli olan yapısal değişikliğe gitmesi gerekir".

Üçüncü günün sonunda kulisin perde arkası da biraz açığa çıkmaya başladı. Kulis arkasından sızan haberlerden, Maden-İş, Banksen ekibinin Genel Sekreterliği ve bir Yürütme Kurulu üyeliği istedikleri, fakat Baştürk'ün bunlarla açık bir ittifaka yanaşmak yerine Maden-İş, Banksen ekibinden "iki ılımlı"yı listesine alacağı anlaşılıyordu.

4.Gün

DİSK 7 GENEL KURULU

Genel Kurulun dördüncü gününde Çalışma Raporu üzerine son konuşmalar yapıldı. Ve 20'ye yakın delege konuştu.

Gıda-İş üyesi bir delege yaptığı konuşmada, Gıda-İşte Yürütme Kurulu'nun onayı ile yapılan tasfiyeler üzerinde durdu. Yeraltı Maden-İş üyesi bir delege ile Sine—Sen delegesi de yaptıkları konuşmalarda "direniş komiteleri üzerinde durdular ve DİSK'in burada yerini alması gerektiğinden bahsettiler. Asis Genel Başkanı Alev Ateş de "yürütme kurulunun Afganistan işgali karşısında net bir tutum almadığını" eleştirdi. Ateş, "Türkler kliği ve Maden-İş 1500 jandarmanın yapamadığını yaparak, Elka grevini kırdılar" dedi.

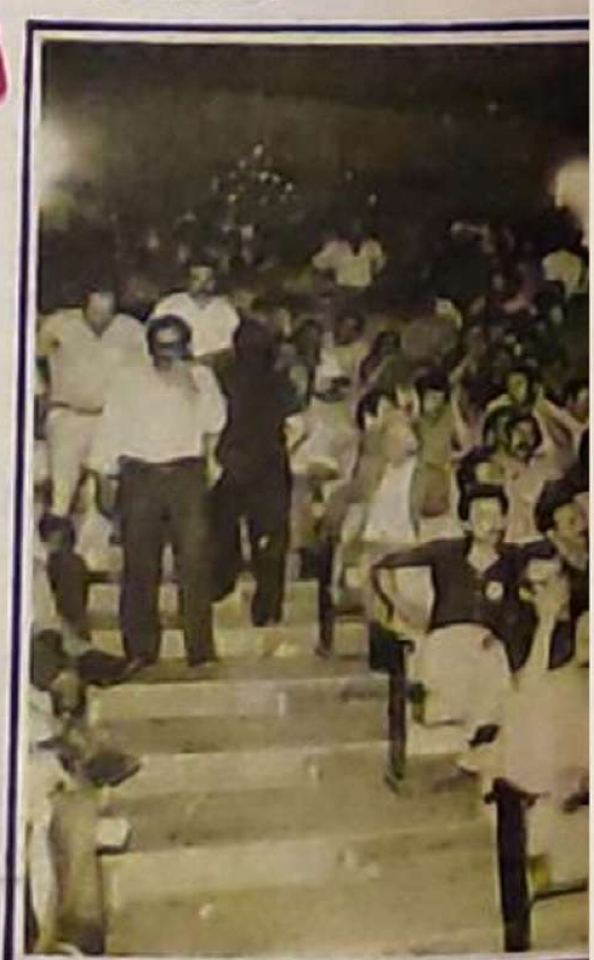
Daha sonra Maden-İş adına konuşan Mehmet Karaca, Dünya Sendikalar Birliği ile DİSK'in ilkelerinin aynı olduğunu, Avrupa Sendikalar Birliği saflarında da DİSK'in onurlu yerini alması gerektiğini" söyledi. Karaca, ayrıca "Türk-İş'le birlik oluşturmak zorunludur" dedi. Maden-İş delegesi, "kongreden birliği sağlayarak çıkmak gerektiğini" de sözlerine ekledi.

Banksen'den bir delege konuşmasında, "bu kürsü-

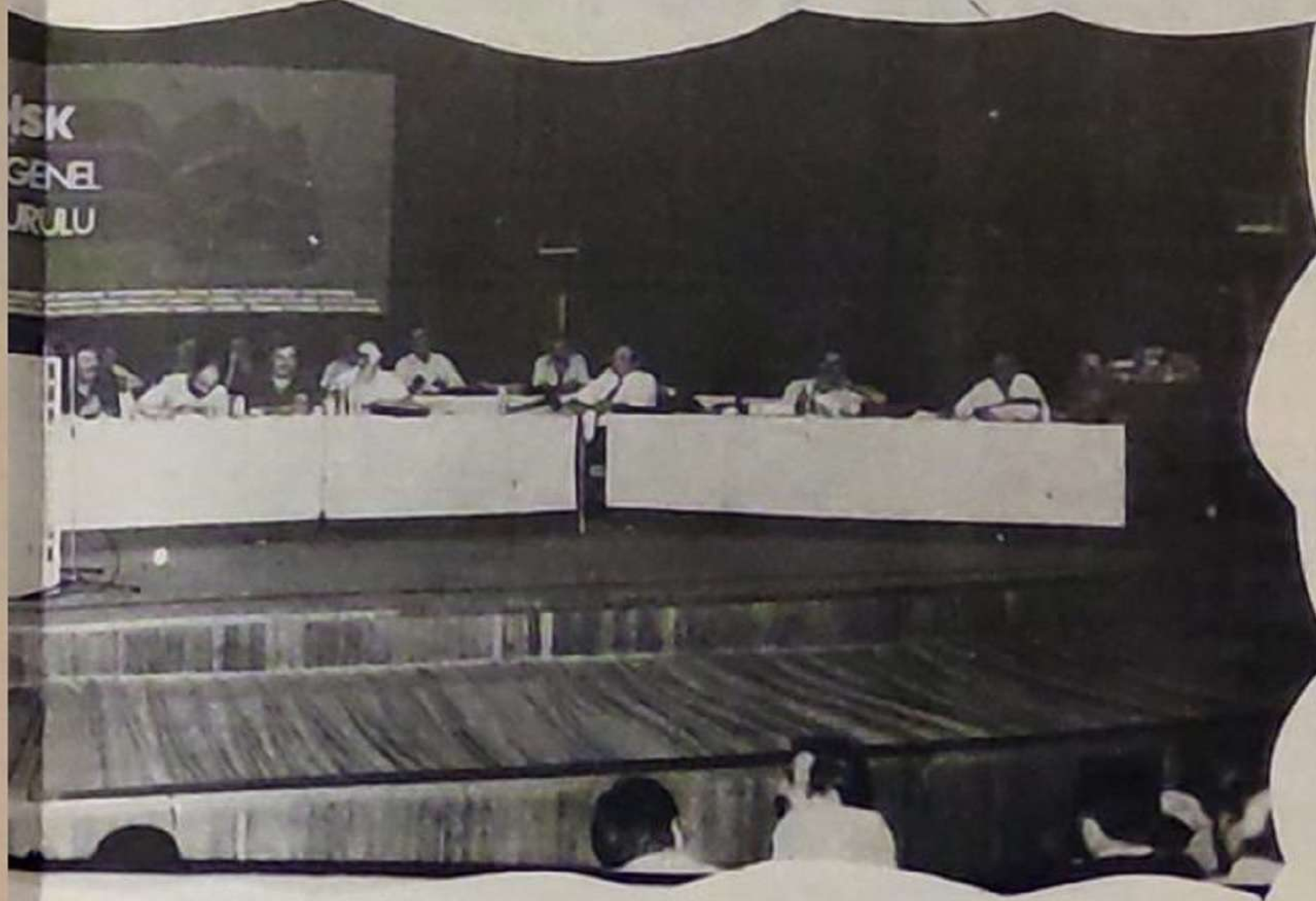

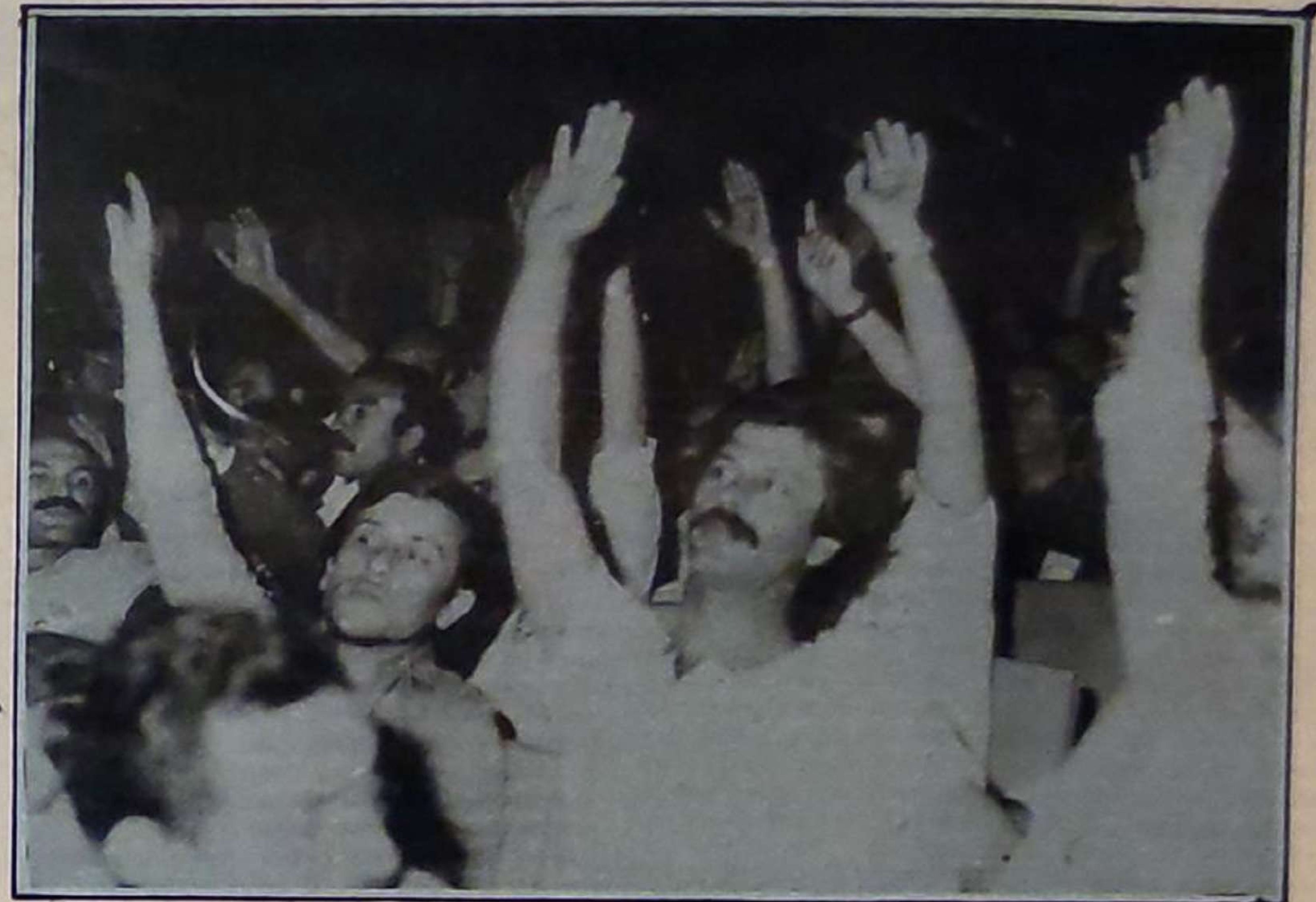
Baştürk : Bütün sendika baş
yeniden DİSK Genel Başkan

Genel Kurul sınıf işbirliğini
noktalandı.

...RULU TAMAMLANDI

Yeni anti-demokratik Tüzük Kongre tarafından kabul edildi. Tüzük'e sadece 1 aleyhte oy verildi.

...den işçi sınıfının birliğine ...kama sokuluyor. Bu go...şizmdir. Bu durum Yürütme Kurulunun taban arama zaafından kaynaklanıyor'' şeklinde sözler sarfetmesi salonda tepki ve ''yuh'' sesleri ile karşılandı. Yer yer sloganlar atıldığı görüldü.

Oleyis'ten konuşan bir delege, ''CHP'nin ve Ecevit'in eleştirilmesinin doğru olmadığını, DİSK içinde siyaset yapılmaması gerektiğini'' söyledi.

Böylece Çalışma Raporu üzerine yapılan konuşma ve eleştiriler tamamlanmış oldu. İlk dört gün içinde Genel Kurulda toplam 51 konuşma yapıldı.

...kanlarının ortak önerisi ile ...nı seçildi.

...nin belgelendiği bir son'la

5.Gün DİSK 7. GENEL KURULU

Genel Kurulun beşinci günü hesap tetkik komisyonunun raporunun okunması ve ibra olunmasıyla başladı.

Çalışma Raporuna yöneltilen eleştirileri cevaplandıran Genel Sekreter Fehmi Işıklar, sendikaların güç ve eylem birliği konusunda söyledikleriyle yaptıkları arasında tutarlılık bulunmadığını belirterek şöyle dedi: ''Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler 1978'de işverenlerin MESS'de örgütlenmelerinde yarar olduğunu söylerken, aynı anda onbinlerce işçi grup sözleşmesine karşı çıkıyordu. Maden-İş bir zamanlar sarı sendika olmakla suçladığı Otomobil-İş'le güç ve eylem birliği protokolü imzaladı'' dedi. Çalışma Raporunda yer alan CHP konusundaki değerlendirmelere yönelen eleştirileri cevaplandıran Işıklar, ''Üstündağ'ın Genel Kurulumuzda yaptığı konuşmadan önümüzdeki dönemde CHP'nin demokrasi güçleriyle güç ve eylem birliği yapacağı anlaşılıyor. CHP ile önümüzdeki günler sıcak ilişkiler kurmalıyız'' dedi.

Fehmi Işıklar konuşmasının devamında bir delegenin DİSK'in Soda grevini desteklememesinin eleştirisine karşılık verdi. Soda grevi yürüyüşünün DİSK'e bildirilmediğini belirterek, ''bunun için Soda grevini yeteri kadar destekleyemedik'' dedi. DGM direnişinde DİSK'in tavrına ilişkin eleştirileri de gündeme getiren Işıklar, ''DİSK, DGM direnişinde işçilere ihanet etmedi'' Kasada, atılan işçilere yetecek kadar para yoksa sonuçta bazı üzücü durumlar ortaya çıkar'' dedi. Işıklar konuşmasında ayrıca DİSK'in parti kurma kararı olmadığını, bundan sonra da böyle bir karar alamayacağını söyledi.

Yeraltı Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Çetin Uygur'un direniş cephesine ilişkin eleştirilerini cevaplandırırken, Ören Toplantısında Demokratik Eylem Komitesi Başkanı olduğunu hatırlatan Işıklar, Uygur'a hitaben ''o zaman bölgesel grevler, sempati grevleri, dayanışma fonları oluşturulması kararı alınmıştı. Hangi bölgesel grev önerisi getirdin? 100 bin liralık grev fonu parasını niçin vermedin. Onbinlerce işçi grevdeyken bankada para tutan sendikaları biz de tespit ettik'' suçlamalarında bulundu.

Fahmi Işıklar'ın konuşması, ''dargınlık, kızgınlık, sona ersin, birlik olalım'' önerileriyle sona erdi.

Işıklar'dan sonra Yürütme Kurulu adına söz alan Baştürk, CHP'ye faşizme karşı birlik çağrısı yaparak, ''DİSK sana faşizme karşı mücadele elini uzatıyor. Anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede birlikte yürüyelim'' dedi.

Beşinci günün konuşmalarından sonraki bölümünde DİSK organ raporları oybirliği ile onaylanırken geçmişteki ihraç kararları oybirliği ile kaldırıldı.

Daha sonra Tüzük Tadil Komisyonunun tüzükte yaptığı ''Genel Sekreteri Genel Kurul seçer'' değişiklik önergesinin oylanmasına sıra geldi. Abdullah Baştürk ile Lastik-İş ve Genel-İş sendikaları aleyhte oy kullanırken diğer sendikalar önerinin lehinde oy verdiler. Ancak önergenin kabulü için gerekli olan 2/3'lük çoğunluk sağlanamadığından tüzük ilgili maddesi eski halini korudu. Değişiklik için 2/3'lük çoğunluğun sağlanamamasına rağmen salonda bulunan delegelerin çoğunluğunun tüzük değişikliği istediğini, böylece de kendisine güvensizlik gösterildiğini belirten Baştürk ''sizlere son kez Genel Başkan olarak sesleniyorum. Bundan sonraki çalışmalarınızda başarılar dilerim'' dedi ve Genel Kurulu terk etti.

Abdullah Baştürk'ün salonu terk etmesi üzerine Genel Kurul çalışmalarına ertesi gün devam etmek üzere ara verdi.

6.Gün DİSK 7. GENEL KURULU

Genel Kurulun açılmasıyla birlikte divana DİSK'e bağlı tüm sendika başkanlarının imzaladığı bir önerge verildi. Önergede, ''Genel sekreterliğin seçimine ilişkin tüzük maddesi oylamasının genel başkana ilişkin bir güven oylaması olmadığı belirtilerek durumun genel kurula sunulması ve kamuoyuna duyurulması istendi. Öneri genel kurulda oybirliği ile kabul edildi.

Altıncı günün devamında madde madde görüşülen yeni tüzük taslağı birtakım değişikliklerle kabul edildi. (Sadece 1 delege aleyhte oy kullandı)

Uzun bir öğle sonrasından sonra alkış ve ıslık sesleri arasında salona Abdullah Baştürk geldi. Toplam 554 oy kullanılan seçimde Abdullah Baştürk 416 oy alarak yeniden Genel Başkan seçildi. Seçimde 4 oy aday olmayanlara 34 oy ise boş çıktı.

Yeniden Genel Başkan seçilmesinden sonra alkışlarla kürsüye gelen Baştürk, kısa bir konuşma yaptı. Baştürk'ün konuşmasından sonra çalışmalarına normal süreden 2 saat önce son veren genel kurul, Baştürk'ün tüm sendika yöneticilerini DİSK Genel Merkezinde toplantıya çağırdığını bildirdi. Bu duyuru delegeler arasında ''yarım kalan pazarlıkların tamamlanması için toplantı'' şeklinde yorumlandı.

F. Işıklar : ''Üstündağ'ın yaptığı konuşmadan önümüzdeki dönemde CHP'nin demokrasi güçleri ile güç ve eylem birliği yapacağı anlaşılıyor. CHP ile sıcak ilişkiler kurmalıyız.''

7.Gün DİSK 7. GENEL KURULU

Genel Kurulun 7. günü, bir gün önce Abdullah Baştürk'ün başkanlığında yapılan ''resmi uzlaşma''nın gönül rahatlığı ile başladı.

DİSK Genel Sekreterliği için, tüzük gereğince genel başkan 2 aday gösterdi. İlk tur oylamada adaylardan Veysi Ziya Dişli (TİS) 10 oy alırken, 453 oydan 350'sini alan diğer aday Fehmi Işıklar tekrar genel sekreterliğe seçildi. Boş çıkan oy sayısı ise 92 idi.

Genel başkan, tüzük gereğince 5 kişilik DİSK Yürütme Kurulu'nun seçimi için 10 aday gösterdi. Adaylar Kemal Nebioğlu, Mukbil Zırtıloğlu, Tuncer Kocamanoğlu, Mustafa Aktolgalı, Mehmet Karaca, Metin Denizmen, Burhan Şahin, İsmet Cantekin, Özcan Kesgeç, Rıza Güven adlı reformist ve revizyonist sendika ağalarından oluşuyordu.

İlk tur oylamada gerekli çoğunluğu sağlayamadığından adaylardan hiçbiri seçilemedi. Bu arada Maden-İş, Banksen blokunun yapılan ''anlaşmaya'' uymadıkları görüldü. Baştürk kliği ile Türkler kliğinin, kuliste ''anlaştıkları'' ''anlaşma''da Maden-İş, Banksen blokunun listeye M. Karaca'nın isminin yanında Baştürk'ün istediği dört ismi yazacakları biliniyordu. Uzlaşmanın genel sekreterlik seçiminde işlediğini gören Maden-İş, Banksen bloku Karaca'nın yanı sıra Metin Denizmen'i de Yürütme Kuruluna seçtirebilmek için listeye iki ''has adamları''ndan başkasının isimlerini yazmadıkları, ''anlaşmaya'' uymadıkları görüldü.

Bunun üzerine Baştürk'ün çok sinirli bir havaya girdiği gözlendi. İkinci turda 269 oy alan Rıza Güven ile 363 oy alan Mukbil Zırtıloğlu Yürütme Kurulu üyeliklerine seçildiler. Daha sonra diğer 3 üyelik için üçüncü tur oylamaya geçildi. Bu gelişmelerden sonra Baştürk taraftarı ve Genel-İş delegeleri divana, ''Burhan Şahin, İsmet Cantekin, Kemal Nebioğlu''ndan oluşan blok liste verdiler.

Sonuçsuz kalan üçüncü turdan sonra yeni kulis ve uzlaşma çalışmaları için Genel Kurul çalışmalarına bir gün sonra devam edilmek üzere ara verildi.

8.Gün DİSK 7. GENEL KURULU

DİSK 7. Genel Kurulunun son gününde Yürütme Kurulu üyeliklerinin seçimi devam etti. 3. turdan sonra bazı adayların seçimden çekilmesi üzerine yeni adaylar gösterildi. 7. gün yürütme kurulu için gösterilen 10 adaydan yeterli oy sağlayamadıkları için çekilen Maden-İş'ten Mehmet Karaca, Banksen'den Metin Denizmen, Basın-İş'ten Burhan Şahin, Bursa Bölge Temsilcisi İsmet Cantekin ve eski yürütme kurulu üyesi Kemal Nebioğlu yerine, Abdullah Baştürk tarafından Maden-İş'ten Kemal Daysal, Tekstil'den Süleyman Çelebi ve Keramik-İş'den Ahmet Nalbantoğlu aday gösterildi. Nalbatoğlu aday olmak istemediğini açıkladı. Bu kez Genel-İş'ten Ertan Andaş aday gösterildi. Yeni adayların belirlenmesinden sonra Abdullah Baştürk yaptığı konuşmada ''bu iş bu turda bitecek' dedi. Baştürk'ün konuşmasından sonra daha önce ortak bir açıklama yapan 7 sendika aralarına 5 sendikanın daha katılmasıyla birlikte yeni bir açıklama yaparak başladığı günden beri Genel Kurul'da çirkin oyunlar döndüğünü söyleyip salonu terk ettiler.

Daha sonra yapılan 4. tur oylama sonunda geri kalan üç yürütme kurulu üyeliğine Ertan Andaş, Kemal Daysal ve Süleyman Çelebi seçildi.

Seçimlerin tamamlanmasıyla birlikte 8 gün süren DİSK 7. Genel Kurulu tamamlanmış oldu.

GENEL KURULDAN NOTLAR

Antalya Bölge Temsilcisi Necip Koç kürsüden haykırıyor: "DİSK'in üye sayısı milyonlara ulaşacaktı hani, ne oldu? Nerde milyon, nerde biz? Genel-İş'ten bir delege ise şunları söylüyordu: "Türk-İş üye sayısını iki katına çıkardı. Ama biz ne yaptık? 300.000 işçi örgütlemiştik, onunla çakıldık kaldık. Herkes 3000 işçi tutturmuş işyerinde. 3001 olmak istemiyor. Çünkü yeni katılan yarın benim başıma bela olur, yerime göz kor" diye korkuyor.

Yerlerine sıkı sıkıya sarılmış sendika ağaları ise, yönetimden düşmemek için her şeyi yapmaya hazırlar. Bu konuda Hür Cam-İş revizyonist sendika ağası, genel kurula gözdağı vermeyi ihmal etmeyerek şöyle dedi: "Kimse bizi işçi sınıfının dışına atamaz. Siz buralardan gidin diyemez, buna asla izin vermeyiz."

Devrimci işçiler, revizyonist sendika ağalarını alaşağı etmek isterken Hür Cam-İş'in patronlarından izin isterler mi bilmiyoruz ama, revizyonist ağaların, uzak bile görseler böyle bir olasılık karşısında nasıl dehşete kapıldıklarını genel kurul boyunca izledik. Yine genel kurul boyunca sendika ağalarının kendi aralarındaki kızgın rekabetlerine tanık olduk.

TENCERE DİBİN KARA...

Rakip sendika ağaları, tencere dibin kara seninki benden kara anlayışıyla, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya döktüler. Yeni Haber—İş Sendikasının Yönetim seçimlerinde oynanan oyunlar, Elka grevi, 15-16 Haziran, 1979 1 Mayıs, ihraçlar yeniden gündeme geldi. ASİS Genel Başkanı Alev Ateş'in yaptığı konuşma sonucu, ilkönce DİSK tarafından el konulan ama üç ay sonra "burjuvaziye darbe vur madığı" gerekçesiyle kendi kaderleriyle baş başa bırakılan Elka işçilerini bir kez daha anımsadık. Ve yeniden öğrendik ki 1500 jandarmanın dağıtamadığı Elka grevini DİSK'in reformist yöneticileri dağıtmayı başarmış; sonra da ASİS'e iki milyonluk fatura gönderip bir an önce borçların ödenmesini talep etmişler. Alacak listesine de Pendik Otelinin masraf faturalarını eklemiştir.

Kısacası, ağalar sayesinde satılan grevler, kırılan direnişler, yüzbinlerce işçi grevdeyken vadeli olarak bankalara yatırılan işçi paraları, yolsuzluklar hakkındaki bilgilerimizi tazeledik. Bazen rakip bir sendika ağası, bazen bir delege "savaşkan sendikacıları" iki paralık ediverdi. Genel-İş'ten bir delege: "Bugün sosyalizm nutku çekenleri savaş alanlarında göremiyoruz. O günler meyhanede kafa çekiyorlar" derken, Selahattin Uyar da kürsüden şöyle haykırıyordu: "Yatırımcı sendikacılar işçi paralarını, dayanışma 'fonlarını' bankalara vadeli yatırıyorlar. Banker Kastelli ençok veriyor, ona işlettirin bari" Bölge temsilcilerinden Necip Koç da şöyle diyordu: "Burda edebiyat yapmak, nutuk çekmek kolay gerçekleri söylemek zor. Burdaki delegeler, genel başkan, genel sekreter, yürütme kurulu üyesi. İşyerlerinden gelen çok az kişi var. İnşallah ben yanılmışımdır" Ama Necip Koç yanılmıyordu. İşyeri temsilcileri, özellikle de tabandaki işçilerin temsilcileri salonda çok azdı. İrili-ufaklı sendika ağaları genel kurul boyunca, bir yandan birbirlerini teşhir ederken, diğer yandan "birlik, birlik" diye paralandılar. "Yaşasın Birlik yaşasın DİSK" sloganları altında konuşan sendika ağaları, birlik sakızını çiğnemeden kürsüden inmediler. Bu birlik aslında reformistler ve revizyonistler arasında, genel kurulda değil, kulislerde kurulan ittifakın resmi adıydı. Amaçta son derece açıktı. Sendika ağaları, bu ittifakı, genel kurulda da onaylatıp, işbirliğini bundan böyle açıktan açığa yürütmek istiyorlardı.

Birlik konusuna değinmişken, böylesi bir birlikten yana olmadıklarını ortak bir bildiriyle açıklayan ve aralarında Yeraltı Maden-İş, Asis gibi, başkanın anti-demokratik tüzüğe oy vermesini, Baştürk'ün "yuvaya dönmesi" için yalvaran bildirinin altına imza atmasını da belirtmeden geçmeyelim.

HERKES SİYASET GÖMLEĞİNİ ÇIKARTSIN

Egemen sınıfların, grevlere "siyasi nitelikte" olduğu için azgınca saldırdığı bu dönemde, sendika ağaları da siyaset düşmanlığını öğütlüyorlar. Onlara göre, "DİSK'in kapısından giren herkes siyaset gömleğini çıkartmalıydı. DİSK'in potasında erimeliydi" Sendika ağaları, işçilerin sonsuza kadar kendilerine boyun eğmelerini sağlamak amacıyla, onlarla devrimci siyaset arasına tel örgütler çekmeyi hedefledi genel kurulda.

İlgimizi çeken diğer bir nokta ise sendika ağalarının konuşmalarında "İşçi sınıfı şöyle yapar, böyle yapar" demelerine karşın, tabandan gelen bazı delegelerin "biz böyle yaparız, şöyle yaparız" demeleriydi. Bu ayrım basit bir fiil çekim farklılığı gibi görünmesine karşın, aslında sendika ağalarının işçi sınıfına yabancılaşmasının canlı bir örneğini oluşturuyordu.

Bu yabancılaşma, bazı delegeler tarafından da fark edilmedi değil. Delegeler kendi aralarındaki konuşmalarda "sendika yöneticilerinin hangi otelde kaldığını soran arkadaşlarına, Taksim'deki büyük otelleri göstererek, nerede kalacaklar, işte bu büyük otellerde kalırlar ancak" diyorlardı. [illegible] ise şu ses yükseliyordu: "İşyerlerinden gelenlerin sesleri belli oluyor hemen. Ağalar, beyler daktiloyla yazmışlar okuyorlar, uzmanları hazırlamıştır. Bizim uzmanımız yok. Biz yaşadığımızı anlatıyoruz" Sendika ağaları genel kurul boyunca kürsüden işçi sınıfı ve onun gerçek sorunları, örgütlenmesi ve mücadelesi dışında bir yığın şey anlattılar. Uzun uzun "sosyalizm" dersleri verdiler. Yaşamda herşey gün gibi açık iken, "teorik, bilimsel "CHP Tahlillerine giriştiler ve "Bu bilimsel tartışmalardan" sonra işçi sınıfının CHP'nin kuyruğuna takılması uygun görüldü.

"KABUL EDENLER-REDDEDENLER, ÇEKİMSERLER-OYBİRLİĞİYLE KABUL EDİLMİŞTİR"

Bu arada Divan Başkanı Ertan Andaç'ın kararları karambole getiren ali cengiz oyunlarına, (yarım saniyede yapılan oylamalar) genel kurul boyunca delegelerin de kahkahadan kırılmalarına yol açan olağanüstü bürokratlığına değinmeden, 7. Genel Kurul'un tablosunu çizmek olanaksız.

Tüm konuşmacıların sözlerine "birlik" ile başladıklarını, CHP'yle devam edip "Birlik" ile bitirdiklerini ve hemen hemen tümünün "eleştirileri derinleştirmek istemiyorum, söylenmemesi gereken şeyleri söyleyecek değilim. Sorunları yeniden açmak, kürsüde irdelemek istemiyorum" dediklerini de belirtelim. Bu konuda kendilerine hak vermedik değil! Herşeyi tartışmak için kulisler varken, kürsüde konuşmaya ne hacet!

GENEL KURUL MU, GENEL KULİS Mİ?

Genel Kurul boyunca en çalışkan, en gözde, en çekici yer kulislerdi kuşkusuz. İlk günden çalışmaya başlayan kulisler, seçimlerin yakınlaşmasıyla birlikte doldu doldu boşaldı. Sendika ağaları kulislerdeki pazarlıklarda değme tüccarlara taş çıkarttılar. "Bir senden, bir benden" kavgaları, ittifak arayışları, kıran kırana pazarlıklar, günden güne bazı değişiklikler göstermekle birlikte her geçen saat şiddetlenerek son ana kadar sürdü.

Sendika ağalarının kulislerde bunca ter dökmelerine rağmen, genel başkanlık seçimine kadar ortaya çok somut şeyler çıkmadı. Ne zaman ki Baştürk çılgın alkışlar ve ıslıklar arasında "yuvaya döndü ve "tek lider, tek şef, işçi babası" pozlarında tüm sendika başkanlarını Merter'de toplantıya çağırdı, işte o zamandan itibaren kulisler tek bir yasal kulise dönüştü. Daha sonradan bozulacak olan ittifaklar kuruldu, "dostlar alışverişte görsün" diyen sendika ağaları kolları sıvayıp, Baştürk'le pazarlıklara başladılar.

Kısacası, 7.Genel Kurul'un kalbi kulislerde attı ve sonuç olarak 7.Genel Kurul'un bir bölümü genel kulise dönüştü.

TABAN HESAP SORUNCA NE Mİ DİYECEĞİZ?

Genel kurulun ilk günlerinde konuşan bir genel iş delegesi "bize hocalık etmeyin, alternatif gösterin" diyordu. DİSK yöneticilerine: "Genel Kurul'dan sonra, biz tabanımıza ne diyeceğiz? İşyerlerinde bizden hesap soranlara, ağalar, beyler konuştu, biz dinledik mi diyeceğiz" diye soruyordu.

Genel Kurul boyunca ve Genel Kurul sonunda bu soru cevapsız kaldı. Ama tümden mi cevapsız kaldı? Elbette ki hayır!

7. Genel Kurul ve Basın

DİSK'in 7. Genel Kurulu sürerken, DİSK, DİSK'in birliği, işçi sınıfı, işçi sınıfının birliği konusunda bütün "sol" geçinenler görüşlerini bir kez daha açıklama "fırsatını" buldular. Bunu yaparken de DİSK derken, işçi sınıfını, DİSK'in birliği derken de işçi sınıfının birliğini kasdetmeye özen gösterdiler. Gerek "sol" yayın organlarının köşe yazarları gerekse revizyonist partilerin sözcüleri DİSK'in birliğinin önündeki gerçek engelleri gözlerden saklamaya çalıştılar. Birtakım sahte gerekçelerle DİSK ağalarını aklamaya, onları sınıf sendikacısı olarak göstermeye çalıştılar. Bazıları daha da ileri giderek DİSK ağalarının hepsini sosyalist, sınıf sendikacısı, işçi sınıfının birliğinin baş savunucusu olarak gösterdiler.

Kuşkusuz burada DİSK hakkında basında, hatta "sol" basında çıkan görüşlerin tümünü özetlememiz olanaksız. Bu nedenle biz burada yerimizin elverdiği ölçülerde bunlardan bazılarının görüşlerini sergilemekle yetineceğiz:

GÜNEŞLİ DÜNYA

"Güneşli Dünya" adlı dergi, DİSK konusunda TKP'nin bilinen yavelerini tekrarladıktan sonra, sanki DİSK'in birliğinin baş düşmanı kendileri değilmiş gibi şunları yazmaktadır:

"DİSK, politik akımların özel anlamda çalışma alanı olmamalıdır. Hegemonyacı anlayışlara izin verilmemelidir. Yönetim organları, tabandaki politik eğilimlerin ağırlığı ve DİSK'e bağlı sendikaların ağırlıkları dikkate alınarak, bunların demokratik bir şekilde tavana yansıtılmasıyla, birliği güçlendirici bir bileşime uygun olarak oluşturulmalıdır. İşçi sınıfının yapısı ve DİSK'in örgütlülük alanları ve perspektifleri dikkate alındığında, Yürütme Kurulunun 7 ana sendikanın saptayacağı adaylardan oluşturulması yerinde olur." (Güneşli Dünya, S. 6, s. 7) (abç)

Böylece de TKP revizyonistleri delegeler içinde çoğunluk sağlayamadan da yönetimde önemli bir ağırlık elde edebilirler! DİSK'in birliği, işçi sınıfının birliği de böylece sağlanmış olur!

GERÇEK

TSİP revizyonistleri de aynen öz biraderleri TKP gibi düşünüyor ama kendisinin de yönetime girebileceği bir formül ileri sürüyor:

"Böyle bir yönetim ise, hiç kuşkusuz DİSK içindeki sendikal birimlerin etkinlik ölçekleriyle birlikte.... (DİSK'in) sosyalist hareket içindeki bölünmelere kayıtsız kalma ve kendisini bu sorunların üstünde görme alışkanlıklarını kesinlikle reddetmeli, DİSK'in motor gücünün bilimsel sosyalist siyasal hareketleri somutlandığını ön planda tutmalıdır." (Gerçek, S. 176) (abç)

YÜRÜYÜŞ

TİP'in Yürüyüş'ü de "hiç kimsenin birbirini tasfiye etmeyeceği bir yönetim' önererek kendisinin de içinde yer alacağı bir yönetim istiyor. Ancak DİSK ve işçi sınıfının birliğini ancak böyle sağlanacağını iddia ediyor.

DEMOKRAT

DİSK'de herkesin birbirini niye tasfiye ettiğini anlayamayanlardan birisi de Demokrat'ın yazarlarından Aslan Başer Kafaoğlu olsa gerek. A. B. Kafaoğlu'na göre DİSK'in sendika ağalarının tümü de sınıf sendikacısıdır. Ve bunların aralarında çatışmaları anlamsızdır:

"DİSK demokrasimizin emekçiler açısından öz kazanmasında, toplumumuz için de halkın demokrasiye sahip çıkacak bilince ulaşmasında onurlu bir paya sahiptir. DİSK bunu kuşkusuz temelinde yatan sınıf sendikacılığı ilkelerine ve bu ilkelerden ödün vermeyişine borçludur... DİSK içinde sınıf sendikacılığına inanmamış bir tek —ama bir tek— sendika gösterilemez." (!)

Diyen A. B. Kafaoğlu, DİSK içinde mücadele edilmesi gereken tek güç olarak hükümet tarafından sızdırılmış ajanlar olan "revizyonistleri" gösteriyor.

"İktidar işçi sınıfıyla savaş uğruna sermaye sınıfını seferber etmenin yollarını aramaktadır. Bu yolların aranması sırasında işçi arasına, hatta devrimci sendikalar içine sızdırılmış revizyonistlerin (!) yükseltilmesi kilit noktalara getirilmesi de vardır." (Demokrat, 27 Haziran 1980)

CUMHURİYET

DİSK'in sendika ağalarının birliğini işçi sınıfının salt sendikal birliği ile sınırlamayıp, işçi sınıfının siyasi birliğini de DİSK ağalarının birliği ile eşitleyenler eksik değil. Cumhuriyet yazarlarından, DİSK partisinin" kurucu adaylarından Oktay Akbal şöyle diyor:

"Ülkemizde alabildiğine bölünmüş sosyalist siyasi güçleri belirli bir program ve yöntem çizgisinde biraraya getirmekte DİSK'in —işçi sınıfının en güçlü sosyalist örgütünün— başarması gereken bir görevdir... DİSK Genel Kurulu'nun başlıca konusu, T.C'nin temel ilkelerine en başta da Anayasası'na, dolayısıyla halka, emekçi yığınlara, işçi sınıfına karşı hızla sürdürülen karşıdevrimci eylemlerin; .... karşısına bir güç, bir siyasal örgüt olarak çıkabilmenin savaşını Anayasal yollardan yapabilmenin yollarını aramak ve bulmak olacaktır." (Cumhuriyet, 25 Haziran 1980)

Kısacası reformcu, revizyonist, orta yolcu basında işçi sınıfının birliğinin önündeki en büyük engeller işçi sınıfının birliğinin unsurları olarak öne sürülmüştür; özellikle revizyonist basın işçi sınıfının birliğini, DİSK'in birliğini revizyonistlerin DİSK yönetimine yerleşmesi ile eşitleştirmeye çalışmıştır. Reformcular ve revizyonistler işçi düşmanı fikirlerini saçmak için 7. Genel Kurulu bir vesile saymışlardır.

REVİZYONİSTLERİN YENİ "GENÇLİK ÖRGÜTÜ" HANGİ AMACA HİZMET EDECEK

● TKP, GENÇLİĞİ İCAZET VE YASAKLARIN SINIRINDA GERÇEKTE HİÇBİR FAALİYET YÜRÜTMEYEN ÖRGÜTLENMELERE ÇEKEREK EYLEMSİZLİĞİ KÖRÜKLEMEK, GENÇLİĞİN ELİNİ KOLUNU BAĞLAMAK İSTİYOR

● TKP KURACAĞI LEGAL "GENÇLİK ÖRGÜTÜ" İLE KENDİ DAĞINIKLIĞINI TOPARLAMAYI VE DİĞER REVİZYONİST GENÇLİK ÖRGÜTLERİNİ YUTMAYI AMAÇLIYOR

''Gençlik Dünyası'' son sayısında yeni bir gençlik örgütü kurulması gerektiğini söyleyerek başyazısında bu konuyu ele aldı. ''Gençlik Dünyası'' başyazısında ''Türkiye anti-faşist gençlik hareketinin bugün önündeki ana sorun nedir? Birleşik, yığınsal, legal bir gençlik örgütlenmesi yaratmak!" diyor. Dergi, bu önerisinin, konuyu ele aldığı aynı sayısında haberini verdiği sahte TKP'nin aldığı kararların bir parçası olduğunu saklamıyor. Sahte TKP, ''TKP'nin stratejik hedefi olan İleri Demokratik Devrim Savaşı doğrultusunda demokrasi hareketinin daha yığınsal, daha güçlü boyutlarda yeniden örgütlenmesi için birleşik, legal bir işçi partisi ve buna bağlı olarak birleşik, yığınsal gençlik, kadın, öğretmen örgütlerinin yaratılması'' kararlarını aldı. ''Karar''da sözü edilen ''legal gençlik örgütlenmesi'' üzerine şunlar söyleniyor: ''Türkiye gençlik hareketinin' önünde bu güçlü aktif yığını (İGD kastediliyor—Özgürlük) somut koşullara uygun bir biçimde yeniden legal olarak örgütlemek görevi duruyor. Yurt çapında birleşik yığınsal ve legal tek bir gençlik örgütü, İGD, Genç Öncü, SGB üyesi ve Kürt devrimci demokrat gençliğin giderek CHP'li gençliğin güçlerini birleştirmelidir''.

TKP'nin işlevinin, mücadeleyi arkadan hançerlemek önünü almak, yükselmesini ve güçlenmesini engellemeye çalışmak, teslimiyeti, yılgınlığı, pasifizmi geliştirmeye çalışmak olduğu biliniyor. TKP'nin aldığı son kararlar onun bu karşı-devrimci işlevini faşist baskı ve terörün alabildiğine yoğunlaştırıldığı günümüz koşullarında daha derinleştirerek sürdürmeye çalışacağını gösteriyor.

TKP YENİ GENÇLİK ÖRGÜTÜYLE NELERİ AMAÇLIYOR?

Kurulacak legal gençlik örgütü de bunlardan ayrı değildir. Zaten gençlik kitlelerinden giderek tecrit olmakta olan İGD, kapatılmasından sonra bir dağınıklık içerisine düştü. TKP'nin ''Londracı'' ve ''Berlinci'' olarak ikiye ayrılması bu dağınıklığı daha da artırdı. Kurulacak olan legal gençlik örgütlenmesi işte bu dağınıklığı toparlama amacını taşıyor. Diğer bir amaç da diğer revizyonist gençlik örgütlerinin yutulmasıdır. Revizyonist gençlik örgütleri İGD, Genç Öncü, SGB ve DDKD arasında uzun süredir ''eylem birliği'' çalışmaları sürdürüyorlardı. Ama bir avuç revizyonistin katıldığı bu resmigeçitler, bu örgütlerin içinde bulundukları tecrit olmuşluğu belgelemekten başka bir işe yaramadı. Revizyonist gençlik örgütleri bir yandan aralarında ''eylem birliği'' yaparken, bir yandan da ''eylem birliği''nin liderliği hangi örgütte olacak diye aralarında didişip durmaktadırlar. Tümü de diğerlerini yutmaya çalışıyor. Her birisi efendilerine en büyük hizmeti kendisinin sunduğunu, dolayısıyla DDGF (sosyal-emperyalist Rusya'nın hizmetinde ve denetiminde çalışan uluslararası gençlik örgütü) tarafından esas olarak kendilerinin desteklendiğini bu nedenle de ''eylem birliği''nin liderliğinin kendilerinde olması gerektiğini söylüyor.

TKP yeni ''birleşik, legal'' gençlik örgütü önerisiyle işte bu durumu kendi lehine çözmeyi amaçlıyor. Genç Öncü, SGB, DDKD'nin de bu örgütte yer almasını sağlayarak hem kurulacak revizyonist tekkenin nispeten güçlü görünebilmesini sağlayacak, hem de diğer örgütleri kendi içinde eriterek yutmaya çalışacak.

BU ÖRGÜTÜN İŞLEVİ NE OLACAK?

Bizi asıl ilgilendiren işin bu yönleri değildir. Esas sorun, kurulması planlanan bu yeni revizyonist gençlik örgütünün, gençlik mücadelesi karşısındaki tutumunun ve işlevinin ne olacağı, platformunun ne olacağıdır. Bunlar da bugünden bellidir.

Bu örgütün işlevi, anti-faşist demokrasi mücadelesinin önünün alınması, mücadelenin pasifize edilmesi olacaktır. Gençliğin demokrasi mücadelesinde aktif bir şekilde yer almasını engellemeye çalışmak olacaktır. Bu örgüt, faşizmin saldırıları karşısında direnme çizgisi yerine teslimiyet ve geri çekilme, sinme çizgisini hakim kılmaya çalışacaktır. Gençlik içerisinde yılgınlığı, teslimiyeti, pasifizmi, eylemsizliği körüklemeye çalışacaktır. Salt bununla da kalmayarak, eskiden beri yaptıkları gibi, demokrasi mücadelesinin yükselmesini engelleyemedikleri yerlerde de kitlelere ve devrimcilere saldıracaklardır.

AMACINA UYGUN BİR ÖRGÜTLENME BİÇİMİ

Örgütlenme sorunu, kitle örgütleri sorunu günümüz koşullarında her zamankinden daha büyük bir önem kazanmış durumdadır. Çünkü bir yandan düzenden kopan, siyasileşen ve devrimci mücadeleye katılan gençlerin safları her geçen gün daha da genişliyor. Bu yığınları kucaklayacak, örgütleyecek, eğitecek ve anti-faşist demokrasi mücadelesine etkin bir şekilde seferber edecek güçlü, sağlam, mücadeleci kitle örgütleri gerekiyor. Kitle örgütlerinin bu açılardan taşıdığı önem her gün yaşadığımız pratik tarafından defalarca ortaya konmaktadır. Bir yandan da mevcut örgütler ve örgütlenme hakları faşist saldırıların baş hedefi olmaktadır. İlerici-devrimci gençlik derneklerinin hemen tümü çeşitli bahanelerle kapatılmıştır. Bunlarla da yetinilmeyerek, örgütlenme hakkının tamamen ortadan kaldırılması için yeni baskı yasaları hazırlanmıştır.

Gençlik örgütlerinin her türlü çalışma hakları fiilen ve yasalarla ortadan kaldırılmışken, TKP'nin legal, yığınsal gençlik örgütlenmesi önerisiyle ortaya çıkması, onun amacını da ortaya sermektedir. Gençliği icazet ve yasakların sınırları dahilindeki gerçekte hiçbir faaliyet hakkı olmayan örgütlere çekerek gençliği buralara hapsetmek ve elini kolunu bağlayarak eylemsizliğin içine itmek... İşte ''Gençlik Dünyası''nın önerdiği gençlik örgütünün işlevi bu olacaktır.

Revizyonistler gençliğin önüne yeni bir tuzak kurarak karşı-devrimci işlevlerini daha da derinleştirmeyi planlıyorlar. Bunun karşılığında ise daha ''rahat'' çalışma hakkı istiyorlar. Böylece bütün devrimci hareketler ağır faşist baskılar altında çalışmalarını sürdürürken revizyonistler yaptıkları hizmet karşılığında daha rahat çalışarak güç toplamayı amaçlıyorlar.

Kültür şenlikleri üzerine

Bu dönem birçok üniversite ve yüksekokulda çeşitli kültür şenlikleri yapıldı. Bu şenliklerin oldukça geniş bir yankısı oldu. Örneğin Aydınlık gazetesi bu şenliklere bakıp sevinerek ''şimdi öğrenci hareketi boykotlar, çatışmalar vb. eylemlerden adım adım daha alt seviyelerden şenlikler, gösteriler, sportif ve kültürel faaliyetlere doğru bir kayma göstermektedir.'' (27 Mayıs 1980) diyor ve bu durumu "küçük burjuva maceracılığının iflası'', ''öğrenci gençliğin maceracılığa bir tepkisi'' olarak değerlendiriyor. ''Anarşinin panzehirlerinden biri de sosyal ve kültürel faaliyetlerin geliştirilmesi ve yaygınlaştırılmasıdır'' diyor. (Elbette kastettiği devrimci mücadelenin bir parçası olan militan ve devrimci bir kültür sanat faaliyeti değildir). Ve devam ediyor : "Sonuç olarak şenliklerin birçok yönüyle gençliğin mücadelesine olumlu katkıda bulunduğunu söylemek gerekir. Bu faaliyetlerin bundan sonra daha yaygınlaştırılması ve daha fazla katılımın sağlanması ihtiyacı da açığa çıkmıştır'' (Aydınlık, 20 Mayıs 1980). DGBF de bunlardan hareketle önüne kültürel-sosyal faaliyetlerle ilgilenme ve gençliği böylece mücadeleden alıkoyma görevini koymuştur.

Bugün birçok devrimci gençlik örgütü devrimci sanatı devrimci mücadelenin daha da yaygınlaştırılması, güçlendirilmesi için ve burjuva-feodal kültüre karşı mücadelede bir silah olarak kullanmaya çalışıyor. Resimde bir gençlik örgütünün bir köyde emekçilere sergilediği bir tiyatro gösterisi görülüyor.

Bu gericileri bu kadar umutlandıran şey neydi?

Bunun cevabı, ''şenlikler azgınlaşan faşist saldırı ve terör karşısında devrimci direnme çizgisinin mi bir parçasıydılar ve öğrenci gençliğin mücadelesinin yükselmesine mi hizmet etmişlerdir; yoksa reformist, teslimiyetçi bir platformun mu ürünüydüler ve mücadelenin geri çekilmesine mi hizmet etmişlerdir?'' sorularının cevabında yatmaktadır. Gençliğin devrimci mücadelesinin her zaman önüne dikilmiş, onun reformist platformlarda oyalanarak düzenin bir parçası haline getirilmesine çalışmış olan bu gericileri, bu kadar umutlandırdıklarına göre şenliklerin işlevi birincisi değil, ikincisi olmuştur. Şenliklerin içeriğini ve o dönem içerisinde okullarda verilen mücadeleye baktığımızda da bu sonuç ortaya çıkmaktadır.

ODTÜ ŞENLİĞİ

Örneğin diğerlerine göre daha gelişmiş olan ve daha büyük bir etki yaratan ODTÜ şenliğini ele alalım. Bu şenliğe yukardaki sorular ışığında baktığımızda ortaya çıkan nedir?

ÖTK yöneticilerine göre şenliğin iki ana amacı vardır. Birincisi ''ÖTK''nın yasallaşması''dır. Bundan anladıkları ise, ÖTK'nın sıkıyönetim ve rektörlük tarafından ''meşru'' görülmesi; öğrenci kitlesinin aktif katılımıyla ortaya çıkan bir örgütlülük ve bir mücadele örgütü olması değil, sorunları görüşme ve uzlaşmalarla ''çözmeye'' çalışan, bürokratik yönü ağır basan, düzenin sınırları içerisinde bir örgüt olmasıdır. İkinci amaç ise ''ODTÜ'ye yönelik saldırıların püskürtülmesi''ydi. Bir kültür şenliği bunda bir araç olabilir. Ama bu amaçla geneldeki mücadele yükseltilmiş ise ve şenlik bunun daha da yükseltilmesine, sesinin daha geniş kitlelelere duyurulmasına, öğrenci kitlesinin bu doğrultudaki birliğinin ve eğitiminin pekiştirilmesine hizmet ediyorsa... Oysa ODTÜ şenliğinde ne olmuştur? En başta ODTÜ'de uzun bir dönemdir saldırılar karşısında bir direnme ve geri püskürtme çizgisi değil, yasaklara boğuneğme çizgisi izlenmiştir. Hatta ÖTK yöneticileri yasaklara boyun eğmeyen yurtsever devrimci gençleri kendisi boyun eğdirmeye kalkışarak onlara saldırmıştır. Üstelik şenlik süresince mücadele, ''şenliğin sağlıklı bir şekilde bitirilebilmesi'' için savsaklanmıştır. Örneğin Mayıs ayı içerisinde 1 Mayıs, 6 Mayıs ve diğer günlerde öğrenci kitlesi buna hazır olmasına rağmen güçlü eylemler gerçekleştirilmemiş, tersine bu günler geçiştirilmeye çalışılmıştır. Yabancı uyruklu öğrencilerin kayıt ücretlerinin 500 TL'den 7000 TL'ya çıkartılmasına karşı tüm ODTÜ öğrencilerinin desteğiyle yabancı öğrencilerin yürüttüğü mücadeleye ÖTK yöneticileri ilgisiz kalmış, hatta yatıştırmaya çalışmıştır. Bu durumda yapılan şenliğin ''ODTÜ'ye yönelen saldırıları püskürtme''ye hizmet etmeyeceği açıktır.

Ayrıca şenliğin içeriği de buna uygundur. Şenlik bazı olumlu örneklerin dışında burjuva yoz sanat ve kültürün sergilendiği bir alan olmuş; çeşitli burjuva-revizyonist sanatçının zehirlerini yaymaları için olanak sağlamıştır. Özellikle "sosyalist sanat ve kültürün temsilcileri'' diye tanıtılan Rusya, Polonya, Bulgaristan gibi revizyonist ülkelerden gelen toplulukların yozlukları tepki çekmiştir. Üstelik bu ''sosyalizm'' diye tanıtıldığından öğrenci kitlesinde sosyalizme karşı bir tepkinin doğması da sağlanmıştır!

REFORMCU PLATFORMUN ÜRÜNÜ OLAN ŞENLİKLER MÜCADELENİN GERİYE ÇEKİLMESİNE HİZMET ETMİŞTİR

Sonuç olarak bu şenlikler öğrenci gençliğin mücadelesinin yükseltilmesine değil, geriye çekilmesine hizmet etmişlerdir. Bu şenlikler faşizmin artan saldırıları karşısında direnme çizgisinin değil, geri çekilme, sinme çizgisinin bir ürünüdür. Reformist bir mücadele platformunun sonucudur. Bilindiği gibi ortayolcu akımlar faşizmin giderek daha da azgınlaşan saldırıları karşısında reformist bir platform önermektedirler. Bu, kendisini öğrenci gençlik alanında da gösteriyor. Ortayolcular okullardaki saldırılar ve yasaklar karşısında boyuneğmeyi ve sessiz kalma çizgisi izliyorlar. Son olarak ortaya çıkan kültür şenlikleri de bu çizginin bir ürünüydü ve bu doğrultuda yeni bir adımı ifade ediyordu. Üstelik ÖTK yöneticileri işi o kadar ileriye götürme eğilimindedirler ki, çeşitli yerlerdeki yazılarında kitle örgütlerinin işlevini ''kültür''le sınırlandıran, kültürün yönetime katılmanın "en önemli alanı'' olduğunu öne süren öğrenci gençliğin mücadelesi açısından çok zararlı olan düşünceler savunmaktadırlar.

Son olarak şunu hatırlatmakta yarar var: Biz kültürel, sanatsal faaliyetlere, şenlikler düzenlenmesine ne genel olarak, ne de günümüz koşullarında karşı çıkmıyoruz. İlk sayılarımızda kültür sayfamızda da açıkladığımız gibi, devrimci sanat, devrimci mücadelenin ondan ayrılmaz ve güçlü bir silahıdır, kültür alanı da devrimci mücadelenin savsaklanamaz önemli bir alanıdır. Karşı çıktığımız şey burjuva-revizyonist sanat ve kültür ve bu tür şenliklerin gençliğin mücadelesini geriye çekmenin bir aracı olarak kullanılmasıdır.

Strauss gittiği her yerde kitleler tarafından izlenmekte kovalanmakta, büyük protestolarla karşılaşmaktadır.

ALMAN HALKI

✱ TEKELCİ SERMAYE ALMANYA'DA YENİ BİR 1933 YARATMAK İSTİYOR

Yeni bir 1933'e doğru,

Son yıllarda Almanya'da emekçi kitlelerine yönelik faşist baskılar artıyor. Alman işçi sınıfının kanı canı pahasına elde etmiş olduğu mevziler yok edilmek isteniyor. Faşist propaganda art makta, eski Nazi artıklarının örgütlenmeleri yeni boyutlar kazanmakta, siyaset sahnesine yeni gericiler, faşistler sürülmekte. Bunlardan biri de Almanya'da bu sonbaharda yapılacak başkanlık seçimleri için adaylığını koyan CSU milletvekili faşist Strauss'tur. Ancak CDU/CSU (Hıristiyan Demokratik Birliği/Hıristiyan Sosyal Birliği) ortaklığının öne sürdüğü bu başkan adayı kitlelerden beklediği desteği bulamıyor. Bunun en canlı örneği geçen mayıs ayında Kuzey Ren Vesfalya eyaleti yerel seçimlerinde görüldü. Gericiliğin temsilcisi CDU/CSU ortak listesi bu bölgede önemli bir oy kaybına uğradı. Faşist Strauss'un böyle bir yenilgiye uğramasının nedenlerini ortaya koymak için, Strauss'un kim olduğunu, partisi CSU'nun gelişimini, geleceğe ilişkin planlarını ve özellikle de bu faşisti siyaset sahnesine süren güçlerin neler olduğunu ve bu siyasete karşı kitlelerin nasıl mücadele verdiğini görmek gerekiyor.

STRAUSS — ESKİ BİR NAZİ VE SAVAŞ KIŞKIRTICISI

Strauss'un siyasi kariyeri 1937'de başlar. Strauss bu tarihte Hitler'in faşist vurucu güçlerin (SA) alt örgütlerinden biri olan NSKK'ya üye oldu ve burada aktif olarak görev aldı. II. Dünya Savaşında Hitler'in ordularında subay olarak bulundu. Hitler faşizminin Sovyet Kızıl Ordusu tarafından ezilmesinden sonra at değiştirip Amerikan askeri gizli servisi CIC ile birlikte çalışmaya başladı. Hizmetleri sonucunda Nazizmin izlerini kaldırma komisyonuna girdi ve burada birçok eski Nazi savaş suçlusunun, eli kanlı faşist generallerin temize çıkarılmasında büyük payı oldu. 1946 yılında Nazi artıklarının kurdukları CSU Partisine girdi ve 1949'da CSU eyalet grubu sekreteri oldu. Hedef olarak savaş başkanlığını arzuluyordu. Bu arzusuna 1956 yılında, o zamanın Savaş Bakanı Theodor Blank'a karşı gerçekleştirdiği bir komplo ile ulaştı. Bu komplonun hazırlanmasında Strauss silah tekellerinin büyük desteğini gördü. Bakanlığı sırasında Strauss'un ismi sürekli olarak silah tekelleriyle birlikte anılır oldu. Yolsuzluklar, rüşvet olayları vb. birbirini izledi. İsveç Hispano—Suiza tekelinin 30 milyon marklık siparişi için önemli miktarda rüşvet aldı, basına yansıyan bu olay daha sonra hasıraltı edildi. Lockheed firmasının 700 uçaklık satışı da gene Strauss'un dayatmasıyla gerçekleşti. Bugüne kadar bu uçakların 1/3'ü arızalanarak düşmüştür ve Alman askeri yetkilileri tarafından hurda olarak nitelendirilmektedir. Bu olay dolayısıyla aleyhine açılan mahkeme bile ''rüşvet ihtimali var, ama kanıt yok'' demek zorunda kalmıştır. 1960'da Amerikan işgalcileri için tasarlanan Fibag konut projesinde 2 milyon marklık bir yolsuzluk olayına adı karıştı, ancak mahkeme dosyaları ilginç bir şekilde ortadan kayboldu.

Strauss bu arada eski Nazi dostlarını da unutmuyordu. Savaş Bakanlığı sırasında, geçmişte faşist propaganda Bakanı Goebbels'ın emrinde çalışan ve komünist ve Yahudi düşmanlığını körükleyici filmler yapmakla ün salmış olan faşist Eberhardt Taubert'i ''Psikolojik Savaş'' faaliyetinde danışman olarak yanına aldı.

1962 yılında bir burjuva dergisinin geçmiş Fibag yolsuzluğunu kanıtlayan belgeler yayınlaması karşısında Strauss bu derginin yazıişleri müdürünü ve yazarlarını tutuklattı. Kamuoyunun sert tepkisi ve öfkesi Strauss'un geri adım atmasını gerektiriyordu. Strauss gittikçe tecrit oluyor, kitleler onun gerçek yüzünü görüyordu. Ve Adenauer hükümetinin çekilmesiyle birlikte Strauss da bakanlığa elveda demek zorunda kaldı. Kitlelerin tepkisi onu korkutmuştu. Bundan sonra Strauss, çalışmalarını uzun süre halkın gözünden uzak olarak sürdürmeye başladı. Ancak bakanlıktan çekilmesi tekellerle ilişkisi bakımından hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

TEKELCİ SERMAYENİN HAS ADAMI

Strauss'un başkanı olduğu CSU Partisi tekellerin, özellikle de silah tekellerinin desteklediği bir partidir. CSU Partisinin ayakta durabilmesinin nedeni, Alman tekellerinden büyük çapta maddi yardım görmesidir. CSU'nun 1974 mali raporuna göre üye aidatlarından 3 milyon marklık bir gelir elde edilirken, yapılan bağışlardan gelen gelir ise 23 milyon marktır. Bağışların hepsi büyük Alman tekellerinden gelmektedir. Siemens, AG, Deutsche Bank AG, Flick tekeli, Axel Springer Yayın tekeli, Hoechst, Deutschhe Grammaphon, BMW, Varta Batterien, Daimler Benz, MAN, Kraus-Maffei vb. tekellerdir bunlar.

CSU kurucuları bu tekellerin çeşitli kademelerinde ya yer almakta ya da dolaylı olarak onlara hizmet etmektedirler. Örneğin CSU mali işler komisyonu üyelerinden Wolfgang Pohle, Flick panzer fabrikası ortaklarındandır! CSU eyalet grubu başkanı Zimmerman ise Bavyera Bau-Union şirketi yönetimindedir. Bu arada Strauss'u unutmayalım. Strauss, Almanya'nın en büyük silah tekellerinden biri olan Messerschmidt-Bolkow-Blohm'un (MBB) bir yan kuruluşu olan Deutsche Airbus GmbH'da denetleme komisyonu başkanıdır. Bilindiği gibi bu tekel geçmişte Nazi hava filolarının Messerschmidt uçaklarıyla donatılmasını sağlamıştı. Strauss'un içinde bulunduğu kuruluşun hisselerinin % 65'i MBB'ye, % 35'i ise VFW Fokker uçak şirketine aittir. MBB'nin büyük hisseleri ise Siemens AG ve Thysenn tekellerine aittir, ki bu tekeller de geçmişte Alman halkının emperyalist yağma savaşına sürüklemiş olan tekellerdir. Strauss'un çabaları sonucunda Alman Silah sanayi özellikle Bavyera eyaletinde geniş çapta gelişmiştir. Siemens elektronik donanım, MBB bombardıman uçakları, MAN savaş ulaştırma araçları ve motorları, Krauss-Maffei panzer üretimi, BMW panzer donanımı ve tamiratı. İşte Strauss'un arkasında duran tekellerin bellibaşlıları bunlardır. Alman sanayiinin en güçlü tekelleri, özellikle de silah tekelleri...

TÜM GERİCİLER İLE KOL KOLA

Strauss Almanya içinde gericiliğin en önde gelen temsilcilerinden biriyken, diğer yandan da dünya gericiliğine yaptığı yardımları göstermekten çekinmeyen birisidir. Strauss, Şili'de kitleler işkencelerden geçirilirken, ''vur emirleriyle'' katledilirken, faşist Pinoşe ile görüşüp samimi duygularını dile getiren bir kişidir. Çin gericiliğine ilk ziyarette bulunanlar arasında gene eksik değildi. Çinliler de iade—i ziyaretlerini yaparken Almanya'da Strauss'a uğramadan edemediler; çünkü onda kendilerinden bir parça buluyorlardı. Onun tüm gericilere ilham kaynağı olduğunu hissediyorlardı.

Strauss, faşist Frankocu diktatörlüğün bakanlarıyla ilişkilerini de saklamayacak kadar pervasızdır. Eski Frankocu bakan Federico Silva Nunos'un 50 bin ve 100 bin marklık yardımları Strauss aracılığıyla aldığı Alman basınında çıkan haberler arasındadır. Strauss ayrıca 135 bin marklık bir yardımı da faşist bakan Manuel Fraga'ya yapmıştır. Portekizli faşistler de Alman tekelci burjuvazisinin bu has adamının yardımlarından nimetlenenler arasındadırlar. Strauss'un bu arada MHP'yi ve Alpaslan Türkeş'i unutması düşünülemezdi. Türkeş'in 1978 Nisanında Almanya'ya yaptığı gezi sırasında Strauss la uzun görüşmelerde bulunması bunun en açık kanıtıdır. Strauss diğer ülkelerdeki faşistleri desteklerken, Almanya'daki Türkiyeli faşistleri de himaye etmeden yapamazdı. Bu tarihten sonra MHP ile CSU arasında çok

"Yeni bir faşizme hayır — Strauss defol"

AKP/ML:

"NE STRAUSS NE SCHMİDT!"

Almanya Komünist Partisi / Marksist—Leninist, Strauss'a karşı SPD'nin bir alternatif olamayacağı görüşünü vurgularken, Strauss'un ve onun temsil ettiği güçlerin ancak güçlü bir sınıf mücadelesi ile altedilebileceğini savunuyor. AKP/ML, Strauss'un emekçi kitlelere doğrudan doğruya saldırmasından farklı olarak SPD'nin daha çok emekçi kitlelerin önünü karartan sözde onlar için mücadele eden bir parti görünümünde olduğunu ve özünde sermayenin çıkarlarını savunduğunu belirtiyor: ''Bilindiği gibi SPD olsun CDU/CSU olsun bunlar burjuva partilerdir. Sınıfsal bileşimlerinin farklı olmasına rağmen, tekelci sermayenin çıkarlarını korumada bu iki parti farklı yöntemler kullanırlar. SPD sözde emekçi sınıfların çıkarlarını koruyan bir parti görünümünde olduğundan, Strauss'a nazaran tekelci sermayenin çıkarlarını koruma siyasetinde daha dar bir hareket sahasına sahiptir... Sosyal Demokratların Alman emperyalist sistemi içindeki görevleri, emekçi kitleleri siyasal ve ideolojik olarak mevcut sömürü düzenine bağlı kılmaktır. Seçmenlerine karşı hiç olmazsa ehven—i şer görünümde ortaya çıkmak zorundadırlar.''

Alman tekelci burjuvazisi, işçi sınıfının mücadelesini frenlemek ve çarpıtmakla görevli olan SPD gibi bir partiden vazgeçmeyi düşünmüyor. Reformist, pasifist vaazlarıyla kitleleri uyutmaya çalışan SPD afyonundan daha bir süre yararlanmak isteyen Alman tekelleri, diğer yandan da kendi çıkarlarını açıkça savunan CSU gibi bir partiyi ve Strauss'u desteklemekten geri kalmıyorlar. Gelişen bunalım, keskinleşen sınıf mücadelesi nedeniyle tekeller dışta yayılmacı ve savaş kışkırtıcısı bir siyaset izlerlerken, içte de emekçilere karşı tavizkar bir siyaset izlemekten vazgeçmeyi düşünüyorlar. Bunun için de Hitler tipi Strauss gibi bir adama gereksinmeleri vardır. Strauss'un iktidara gelmesi tekellerin bu siyasetlerini uygulamalarında yeni bir atılım olacaktır.

AKP/ML, Strauss'a karşı mücadele konusunda şunları söylemektedir:

''Strauss'un ve partisinin iktidar heveslerine dur demek için, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin en geniş birleşik cephesinin gerçekleştirilmesi gereklidir. Böyle bir mücadeleyi teşvik edip desteklememiz, hiçbir şekilde, bizim kitleleri Strauss'un partisine karşı ehven-i şere yönlendirmemiz anlamına gelmez. Tersine biz komünistler, Strauss'un iktidar hevesine karşı mücadele ederken, SPD hakkında hâlâ mevcut olan hayalleri yıkmayı da kendimize bir görev biliriz. Bu parti gerçek bir alternatif değildir ve onun Strauss'a ve arkasındaki tekelci sermayeye karşı uzlaşıcı tutumu yalnızca bunların yollarını düzlemeye yarar.''

Bilindiği gibi SPD, 1968'de CSU'nun bugünkü ortağı olan CDU ile bir koalisyona gitmişti. Ve SPD/CDU koalisyonu zamanında çıkarılan ''olağanüstü hal yasası'' doğrudan doğruya emekçilere yönelik olan bir yasaydı. Bu yasanın hazırlanmasında Strauss'un da katkılarının olduğunu unutmamak gerekir. SPD'nin uzlaşıcılığını bundan daha iyi gösteren bir kanıt aransa bile bulunamaz sanırız.

AKP/ML, SPD'ye karşı da mücadele yürütülmeden tutarlı bir anti-faşist mücadelenin sürdürülemeyeceğini vurgulayarak şöyle demektir: ''... Bu nedenle Partimiz, parti siyasetlerinden ve dünya görüşlerinden bağımsız olarak, gericiliğe ve faşizme karşı çıkan tüm güçlerin birliğinden yanadır. Bu birliği geliştirici çalışmaları teşvik eder ve bu anlamda da böyle bir birliği gerçekleştirmenin bir ifadesi olan Halk Cephesini VOLKSFRONT'u destekler...''

YENİ HİTLER'İ DURDURACAK

*** STRAUSS'UN ARKASINDA TEKELLER, ÖZELLİKLE DE SİLAH TEKELLERİ VAR..**

ama Alman halkı izin verecek mi?

sıkı fıkı ilişkiler de gelişti.

NEDEN STRAUSS?

Alman mali sermayesi Strauss'u neden öne sürüyor? Bugün böyle bir kişiye neden gerek duyuyor? Küçük bir parti olmasına rağmen CSU'ya yapılan bunca destek niye?

Mali sermaye, tekeller ve bankalar gelecek yılların kendileri için çok zorlu geçeceğini görüyorlar ve Hitler tipi bir adam olmadan bu güçlükleri atlatamayacaklarını hesaplıyorlar. Çünkü emperyalist dünyanın içine düştüğü bunalım giderek artmakta ve Almanya'yı da kıskacı içine almaktadır. Bu ilerde daha yüksek boyutlara ulaşacaktır, önü alınamayan enflasyon, fiyatların durmadan artışı, buna karşılık işçi sınıfının düzene karşı giderek artan muhalefeti mali sermayeyi rahatsız etmektedir. Özellikle sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, gittikçe artan sayıda emekçinin politize olması, kazandıkları demokratik mevzilere sıkıca sarılarak gericiliğin saldırılarına karşı bunları koruması, mücadelesini grevlerde, direnişlerde göstermesi, kapitalizmin temellerini zorlaması mali sermayenin şimdilik sosyal-demokrasi atından tümüyle vazgeçmesini, daha katı bir yönetim istemesini beraberinde getirmektedir. Bu istek, kendini CDU'nun desteklediği CSU gibi bir partinin iktidara ulaşma çabalarında göstermektedir. Mali sermaye şimdi yeni bir 1933'ün hayaliyle yaşamaktadır. Bunalımın yükünün acımasız bir yönetimle tüm emekçilerin sırtına yüklendiği, sınıf mücadelesinin üzerine en azgın yöntemlerle gidildiği, en doğal insan haklarının ayaklar altına alındığı, kısacası ülke içinde gericiliğin sistemleştirildiği, dışta ise yayılmacılığın gerçekleştirildiği bir yönetim istemektedir mali sermaye. Faşizmi istemektedir. Mali sermaye nasıl geçmişte Hitler'i yarattıysa, bugün yeni bir Hitler olan Strauss'u piyasaya sürmüştür.

Tekellerin en denenmiş adamı olan Strauss, işte başkanlığa adaylığını koyarak bu yolda ilk adımını atmaktadır bugün. Ancak mali sermayenin piyasaya sürdüğü bu faşist ne ölçüde başarılı olabilir? Bunu belirleyecek olan Alman halkının mücadelesidir. Ve Alman halkı yeni bir 1933 istemediğinden bu faşist tezgaha karşı tüm gücüyle mücadeleye atılmaktadır.

STRAUSS'A, FAŞİZME KARŞI KİTLE MÜCADELESİ

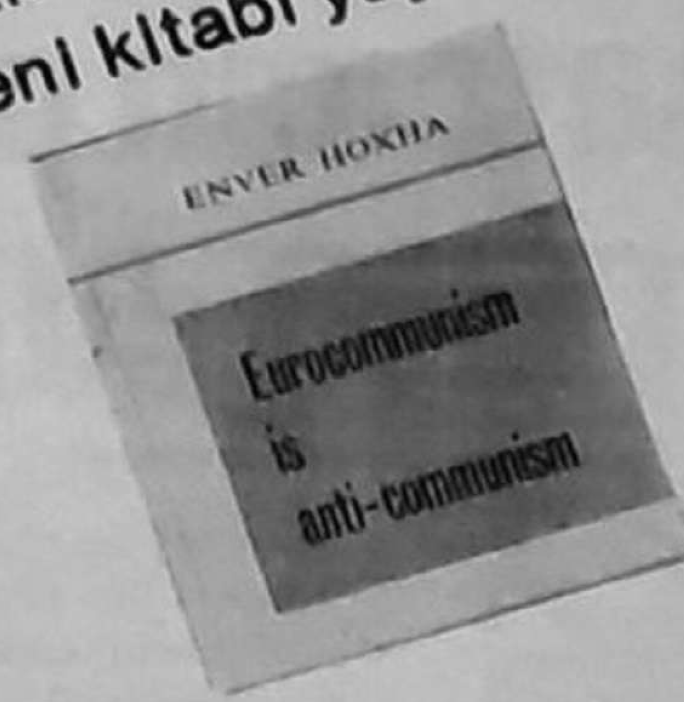
Faşizm deneyinden geçmiş olan Alman halkı Strauss'un yüzünü ve arkasında yer alan güçlerin kimliklerini kavrayarak mücadeleye atılıyor. Alman tekellerinin, özellikle de silah tekellerinin ve bankaların öne sürdüğü faşist Strauss'a karşı bugün Almanya'da gerçekten militan bir mücadele verilmektedir. Strauss gittiği her yerde kitleler tarafından izlenmekte, kovalanmakta, büyük protestolarla karşılaşmaktadır. Onun olduğu her yerde kitleler seferber olmakta, bu caninin zehirini kusmasına izin verilmemektedir

Kuzey Ren Vesfalya eyaleti yerel seçimlerinde Strauss gittiği her yerde ister istemez onbinleri karşısında buldu, ancak geniş polis koruması altında bölgedeki seçim gezisini sürdürebildi. Birçok yerde konuşmasını yarıda kesip kaçmak zorunda kaldı. Gericiliğe ve faşizme karşı yürütülen yoğun propaganda ve teşhir daha geniş kitlelerin bu azgın faşiste karşı seferber olmasını sağladı. Strauss bugün artık kitleler önünde yüzü açığa çıkarılmış bir kişi olarak prestijini yitirmektedir. Bu ise onu daha da azgınlaştırmaktadır. Ancak Alman halkı grevlerde, 1 Mayıs alanlarında, gösterilerde, her yerde Strauss'a karşı tepkilerini dile getirirken, faşizme ve gericiliğe karşı kurulan HALK CEPHESİ "VOLKSFRONT" bu mücadelenin en geniş kitleleri kapsaması bakımından günün koşullarına uygun bir çizgi izlediğinden örgütsüz durumda olan anti-faşist kitlelerin toparlanmasında önemli bir rol oynamaktadır.

AKP/ML ise tüm anti-faşist eylemlere katılarak tutarlı ve uzlaşmaz mücadelesi ile anti-faşist kitlelerin sempatisini kazanmakta, "VOLKSFRONT"un izlediği çizgiyi desteklemekte ve sonbaharda Almanya çapında yapılacak seçimlerde "VOLKSFRONT"un adayını destekleyeceğini belirtmektedir. AKP/ML ayrıca Strauss'a alternatif olarak SPD (Alman Sosyal Demokrat Partisi) gören görüşlere karşı da mücadele etmektedir.

Enver Hoca'nın yeni kitabı yayınlandı

Avrupa komünizmi anti-komünizmdir

Enver Hoca yoldaşın Avrupa komünizmi denen burjuva, oportünist teori ve uygulamaların içeriğini, kökenini ve bugünkü rolünü incelediği "Avrupa Komünizmi Anti-komünizmdir" adlı yeni kitabı çeşitli yabancı dillerde yayınlandı. Kitap dört bölümden oluşuyor. Birinci bölüm, modern revizyonizmin başlıca akımlarının ortaya çıkışlarını ve modern revizyonizmin emperyalizmin stratejisinde oynadığı rolü anlatıyor. İkinci ve üçüncü bölüm, burjuvazinin ve emperyalizmin hizmetindeki sözde Avrupa komünizminin şekillenmesini, anti-Marksist, reformist ve oportünist özünü ve diğer karşı-devrimci akımlarla ilişkilerini ayrıntılı bir şekilde tahlil ediyor. Dördüncü bölümde ise günümüzde Marksist-Leninist ve devrimci hareketin gelişmesiyle ilgili bazı temel sorunlar ele alınıyor.

Enver Hoca yaptığı tahlillerle şu sonuca varıyor: Modern revizyonizmin doğuşu ve gelişmesi emperyalizmin, özellikle Amerikan emperyalizminin stratejisine yakından bağlıdır ve burjuvazinin ve emperyalizmin devrimci işçi hareketi ve sosyalist ülkeler üzerindeki çok yönlü baskısının ve bu baskı önünde teslimiyetin ürünüdür. Batı Avrupa'da oportünist ve revizyonist akımların yayılmasına zemin hazırlayan diğer etkenler 2. Dünya Savaşı sonrası faşizmin parçalanmasıyla birlikte çeşitli batılı komünist partilerin içine girdiği burjuva legalizmi, kapitalizmin nispeten barışçıl gelişimi, Marshall planıyla birlikte gelen büyük Amerikan sermayesi ve bunun sonucu bu ülkelerin ekonomik durumlarının düzelmesi, işçi aristokrasisi tabakasının büyümesidir.

Bu koşulların etkisi altında, diye yazıyor Enver Hoca, komünist partiler kendilerini gittikçe daha çok demokratik ve reformist programlarla sınırlandırmaya ve devrimci ve sosyalizm düşüncesinden uzaklaşmaya başladılar. Toplumun devrimci dönüşümüne ilişkin stratejisinin yerini kendini yalnızca güncel sorunlarla sınırlayan bir strateji aldı, bu strateji mutlaklaştırıldı ve ideolojik ve siyasal hattı oluşturdu. Böylece, Kruşçev revizyonizmi ortaya çıktığında, zemin, İtalyan, Fransız, İngiliz, İspanyol partilerinde ve diğerlerinde Kruşçev revizyonizmini benimsemeye ve onunla Marksizm-Leninizme karşı mücadelede birleşmeye hazır hale geldi.

Enver Hoca yoldaş, Avrupa komünizmini savunan çeşitli partilerin görüşlerini ve belgelerini derinlemesine tahlil ederek onların gerici, işçi düşmanı yüzünü açığa çıkartıyor ve demokratik sosyalizm denen şeyin her yönüyle bugünkü burjuva toplumundan başka bir şey olmadığını gösteriyor.

Kitabın devamında Avrupa komünizmi taraftarlarının Amerikan emperyalizminin yayılmacı ve hegemonyacı siyasetiyle uzlaştıkları, Sovyet sosyal-emperyalizminin saldırganlığına karşı çelişkili tutumlar takındıkları ve bunların askeri blokların kaldırılmasından yana olmadığını anlatılıyor.

Enver Hoca, Avrupa komünisti denen partilerin bugünkü karşı-devrimci konumlarına nereden geldiklerini tarihi gelişimleri içerisinde tek tek değerlendiriyor ve 20. yüzyılın ilk yarısında emperyalizme korkulu rüyalar gördürten Avrupa'nın eski devrimci partilerinin nasıl olup da emperyalizmin aleti haline dönüştüklerini berrak bir şekilde açıklıyor.

Enver Hoca, ayrıca Avrupa komünizminin modern revizyonizmin diğer türleriyle; Titoculukla, Kruşçevcilikle, Maoculukla olan bağıntısını da tahlil ederek, bunların tümünün aynı karşı-devrimci hamurdan yoğrulduğunu, tümünün devrime, Marksizm-Leninizme ve işçi sınıfına düşmanlıkta birleştiğini bir kez daha vurguluyor.

"Avrupa Komünizmi Anti-komünizmdir" kitabı, Enver Hoca'nın modern revizyonizme karşı mücadeleye ve devrimin ve sosyalizmin saflarının sağlamlaşmasına yeni bir katkısıdır. Devrim ve sosyalizm mücadelesini saptırmaya, engellemeye çalışan sol maskeli hareket ve partilere karşı mücadeleye güç katacaktır.

Salvador'da faşist diktatörlük silahsız, savunmasız insanları kurşuna diziyor.

SALVADOR'DA FAŞİST KATLİAM

San Salvador'da faşist diktatörlük kendisine boyun eğmeyen emekçileri, halk kitlelerini kurşuna diziyor. Geçtiğimiz hafta içersinde üniversiteyi basan askeri güçler derse girmek üzere olan silahsız kız, erkek öğrencileri yere yatırarak, onlarcasını hunharca kurşuna dizdi. Gençliğin birleşerek diktatörlüğe karşı ayaklanmasından korkan faşist diktatörlük; genç, masum insanları korkutmak, gözlerini yıldırmak için kurşuna diziyor ve diktatörlüğün huzur ve sükununu sağlayacağını iddia ediyor.

Öte yandan Salvador emekçilerinin Mart ayında faşist baskıları protesto amacıyla başlattığı genel grev hâlâ sürüyor. Tüm baskılara rağmen durdurulamayan genel grev, halkın gittikçe daha geniş kesimlerinin desteğini alıyor. İşçilerin, köylülerin, gençliğin yanı sıra burjuva ordusu içinden de anti-faşist mücadeleyi destekleyenlerin sayısı artıyor. Birçok yerde askerler halka ateş açmayı reddettikleri için tutuklanıyor, işkence görüyor. Buna rağmen askerlerin, özellikle işçilikten, köylülükten gelme erlerin subayların saldırı emirlerini dinlemedikleri, yollarda gözaltına aldıkları birçok emekçiyi serbest bıraktıkları bildiriliyor.

Geçen sayımızda Dritero Agolli'nin devrimci sanat ve edebiyata ilişkin çeşitli görüşlerini vermiştik. Bu sayımızda Agolli'nin görüşlerini aktarmaya devam ediyoruz:

Devrimci bir sanatçının portresi: DRİTERO AGOLLİ (2)

Bizim ihtiyacımız olan devrimleri kendisiyle birlikte sürükleyen türden kahramanlardır

Bugün, "kahraman" sorunu, sosyalist gerçekçiliğin temel sorunudur. Çünkü kahraman, bir yapıtın motorudur. Çok şey kahramanın nasıl konulduğuna bağlıdır. Bu yüzden, o, salt toplumu dışardan gözleyip onun gelişim süreçlerini basitçe kaydeden biri olamaz. Bizim ihtiyacımız olan, doğrudan dönüşümlerin merkezinde yer alan, devrimleri kendisiyle birlikte sürükleyen türden kahramanlardır.

1960'ların ortalarında doğu ve batıdan birçok yazar, roman üzerine bir tartışma açtılar. Romanın bir bunalım içinde olduğu, hatta özel bir yazı türü olarak romanın ömrünü tamamladığı söyleniyordu. Oysa gerçekte sözkonusu olan romanın bunalımı değil, kahramanla ilgili bunalımdı.

Bugün burjuva edebiyat dünyasının romanlarının büyük bir kısmında —elbette ilerici olanları da var— kahraman, ya bir psikopat, yararsız, toplumdışı kalmış, ruhsal bakımdan hasta, hayal kırıklığına uğramış bir insandır ya da topluma tümüyle yabancı ve kayıtsız bir kişidir. Böyle bir kahraman elbette toplumsal dönüşümler için mücadele eden bir insandan başka her şeye benzeyecektir. Hem de üstelik bu dönüşümlerin önünde engeldir o. Görünüşte, o, birtakım şeylere başkaldıran, isyancı bir tiptir; ama gerçekte, mevcut toplumsal düzenin destekçisidir. Böyle kahramanların yaratılmasıyla, gerçek mücadele, kavga inkar edilir, amacından saptırılır. Ve gerçekte de, sosyalist gerçekçiliğin kahramanlarını hiçbir zaman desteklemeyecek olan egemen çevreler bu edebiyatı, bu türden kahramanları teşvik ederler, desteklerler.

Sanatımızın ulusal niteliği bizi diğer ulusların ilerici sanatıyla birleştirir

Edebiyatımızın ulusal bir niteliği (karakteri) vardır. Bu konuda epey tartıştık. Edebiyatımızın ulusal niteliğiyle ilgili olarak yürütülen tartışmalarda iki noktayı esas aldık: Birincisi, uluslar var olduğu sürece sanatın ulusal niteliği de var olacaktır. İkincisi, süper güçlerin küçük ulusların işlerine burunlarını soktukları, hatta onları yok etmek için çabaladıkları böylesine koşullarda, bu sorun özel bir anlam kazanmaktadır.

Biz bu sorunu her zaman Marksist bir açıdan ele aldık yani Lenin ve Stalin'in ulusal sorunu ele alışına uygun olarak, ulusal sorunu devrim sorununa bağlı olarak ele aldık. Bizim sanatımızın ulusal niteliği bizi diğer ulusların ilerici sanatlarından koparmamakta, tersine onlarla bütünleştirmektedir; çünkü bizim için esas olan sınıf tavrıdır ve bu yüzden de biz ulusal sorunu sosyalizme tabi olarak ele alırız.

Ulusal nitelik derken, bununla, bir halkın belli bir zaman süreci içersinde sahip olduğu özellikleri kastediyoruz. Elbette bu özellikler ekonomik, maddi ve manevi gelişmenin yansımasıdırlar ve çeşitli halklar arasında ortak noktalar vardır. Örneğin "Komiser Memo" romanını ele alalım. Orada insanların anti-faşist eğitimi ele alınmaktadır ve bu genel bir sorundur. Ancak romandaki kumandan Rapo tipi eğitimi ve gelişimi Arnavutluk'a özgü bir şeydir. Başka konularda da aynı şey göze çarpar. Örneğin partizanların sevgi bağları. Bu konuda bizim özelliklerimiz Fransız ya da İtalyan partizanlarınkinden çok farklıdır. Ya da toprak sorununu işleyen bir dramı ele alalım. Toprak sorunu elbette bütün ülkelerde olan bir sorun, ama biz bu sorunu çözdük, üstelik bir zamanlar sosyalist olan ülkelerden farklı yöntemlerle çözdük. Örnekler uzatılabilir... Örneğin eski, sosyalist gerçekçi Bulgar edebiyatıyla Arnavutluk edebiyatı arasında öz bakımından bir farklılık yokken, biçimsel olarak bu iki edebiyat birbirinden tamamen farklıydı.

Bizde, yazar bir sismograf gibidir

Sosyalist Arnavutluk'ta yazar burjuva dünyasındaki bir yazardan çok farklıdır. Bizde, yazar az rastlanan türden bir örnek, toplumdan ayrı, içine kapanık yaşayan bir insan değildir. Tersine, yoğun bir siyasal yaşamı, toplumsal ve sanatsal yaşamı olan, yaşamın bütün yönleriyle ilgilenen bir insandır. Bizde yazarlar devlet kademelerinde yer alan, parti organlarında yer alan, bölge parti komitelerinin üyesi olan ya da milletvekilliği yapan, kısacası ortada olan insanlardır.

Bizde yazar bir sismograf gibidir; o toplumun nabzını elinde tutar, tüm çarpıntıları hisseder. O, yoğun çalışmaları, insanların düşüncelerini ve duygularını yakından bilmesi sayesinde insanlarımızın nasıl bir edebiyat istediğini bilir. Ayrıca, okurları da onu yalnız bırakmaz. Gönderdikleri mektuplarla ondan beklediklerini yazarlar; "Gel, şöyle bir şey yarat" derler. Elbette bu yakın bağ, yazarlar üzerinde toplumsal bir baskı yaratır.

Yazarlarla okurları arasında başka düzenli ilişkiler de vardır, özellikle tartışma çevreleri biçiminde. Bu tür tartışmalarda yalnızca basılmış kitaplar üzerinde değil, halen bitirilmemiş olan ya da daha yeni planlanmakta olan yapıtlar üzerinde de tartışılır. Bizim amacımız yalnızca yaşamın tablosunu aksettirmek değil, toplumun gelişme eğilimlerini de vermektir. Bu yüzden, yazar, yapıtında yansıttığı, ülkemiz ve insanlarımız gerçeğiyle tamamen iç içe olmalıdır.

Sosyalist Arnavutluk'ta bir romanın basılıp basılamayacağına kim karar verir?

Romanın yazılması bittikten sonra yayınevine gider. Yayınevinde iki okutman tarafından gözden geçirilir. Eğer bu iki sorumluyla yazar arasında içeriğe ilişkin çelişki doğarsa, yayınevi yönetimi ve yazarlar birliği bir kurul oluştururlar ve bu kurul çelişkiyi tartışarak nihai kararı verir.

Ancak bir romanın yayınlanmasıyla her şeyin bittiğini sanmak yanlıştır. Roman yayınlandıktan sonra, romanı değerlendiren kitle toplantıları düzenlenir; bu toplantılarda roman çeşitli yönlerden eleştirilir. Bu toplantılar çok önemlidir; çünkü böylece yazara hem romanın ikinci bir baskısında yapabileceği değişiklikler için yardım edilmiş olur, hem de bundan sonraki çalışmalarına ışık tutulur.

Enver Hoca Yoldaş bayağı ve şekilci sanattan tiksinir

Yazarlar ve Sanatçılar Birliğimiz yalnızca profesyonel sanatçıları değil, amatör sanatçıları da kapsar, hatta üyelerinin çoğunluğunu amatörler teşkil eder. Birliğimizle Emek Partisi arasında doğrudan ilişki vardır. Birçok sorunu Parti Merkez Komitesi ile tartışarak çözeriz.

Enver Hoca Yoldaşın edebiyatın hem ulusal hem de uluslararası alandaki sorunlarını yakından bilmesi bizim için büyük bir güç kaynağıdır. Enver Hoca yoldaşın kendisi Kurtuluştan önce öğretmenlik yapıyordu ve sanatla hem pratik hem de teorik açıdan ilgileniyordu. Enver Hoca yoldaş bir sanatseverdir, ama nitelikli sanatı sever. Bayağı, şekilci sanattan tiksinir. Bizden, gerçekten canlı, ışıldayan bir sanat ister. Parti, Birliğimizin, sanatçılarımızın tüm sorunlarıyla doğrudan ve derinlemesine ilgilenir. Ülkemizde sanatın böylesine nitelikli ve canlı gelişmesi O'nun yardımları sayesinde gerçekleşmiştir.

Dritero Agolli'nin dilimize çevrilmiş bir romanı bulunuyor: "Komiser Memo". "Komiser Memo" Arnavutluk halkının 1939—1944 -yılları arasındaki verdiği mücadelenin canlı bir tablosudur.

D. Agolli, şiirlerinde Anti-faşist Ulusal Kurtuluş Savaşı dönemini "Komiserlerin Zamanı" olarak adlandırır. Romanında Anti-faşist Ulusal Kurtuluş Savaşının bu kahramanlarından birinin, Komiser Memo'nun kişiliğinde dile getirir.

"Komişer Memo" bir anılar zinciri biçiminde yazılmıştır. Alman faşistlerine karşı verilen savaştan 30 yıl sonra Komiser Memo'nun savaş arkadaşları onun büstünü köyüne götürmektedirler. Savaş arkadaşları yolda Kurtuluş Savaşını, Komiser Memo'nun mücadelesini ve ölümünü anımsarlar.

Bu anılar temelinde savaşın bir kesiti anlatılır: Bir partizan birliğinin komiseri olan Memo, Arnavutluk halkının anti-faşist savaşı, faşist işgalcilere karşı kahramanca direnişi. Roman, savaşın komiserlerin, komünistlerin önderliğinde tek tek eylemlerden ve kendiliğinden başkaldırmalardan açık, net bir hedefe yönelişini, köylü kitlelerinin bilinçli bir güç haline geliş sürecini yansıtır.

Agolli'nin romanında iki kahraman vardır; romanın kahramanlarından biri Memo iken, diğeri de partizan birliğinin kumandanı Rapo'dur. Rapo, korkusuz, isyancı bir ruha sahip olan, ülkesinin yabancılar tarafından işgaline nefretle dolu, halkına sevgiyle bağlı bir insandır. Rapo'nun özellikleri Arnavutluk'un kurtuluşu için savaşan ama bilinçsiz olan partizanların özellikleridir. Rapo'yla birlikte partizan birliği, komiserlerinin önderliğinde gerici düşüncelerini kırmaya, kurtuluş savaşının özünü kavramaya ve bilinçlenmeye başlarlar.

Agolli'nin romanda anlattığı bir diğer nokta, halk uğruna can verenlerin, yiğit halk komiserlerinin unutulmadığı, onların halkın bağrında, hatta bir büst halinde gözlerinin önünde yaşadığıdır.

8 Nentori Yayınevi tarafından 1970 yılında yayınlanan "Komiser Memo" birçok yabancı dile çevrilmiş, filme de çekilmiştir.

KÜÇÜK BURJUVA

DRİTERO AGOLLİ

Fazla düşünüp ne olacak?
Ne diye başımızı belaya sokalım?
Oturalım oturduğumuz yerde.
İşte mis gibi çorba.
Ne diye başımızı belaya sokalım?
Şarap hazırsa,
içelim;
tırnaklarımız uzamışsa,
keselim.
Fazla düşünüp ne olacak?
Ne diye başımızı belaya sokalım?

(Çev. : A. Kadir — Mehmet Günsür)

"Bizde kitleler sanat ve edebiyat ürünlerini benimsemekle kalmazlar, bizzat kendileri de yaratırlar. Kitlelerin benimsemediği sanat halk sanatı değildir... Bizde sanatçılar halkla etle tırnak gibidirler."

D. AGOLLİ

Yukarda Arnavut , ressamı Sali Shijaku'nun "Kitlelerin Sesi" (1974) adlı tablosunu görüyorsunuz. Ressamın atölyesine gelen işçiler, resim hakkında tartışıyorlar. Ön plana çıkan işçi "Kitlelerin sesi"'ni simgeliyor.

Faşistler Reşadiye'de ne yapmak istiyorlar?

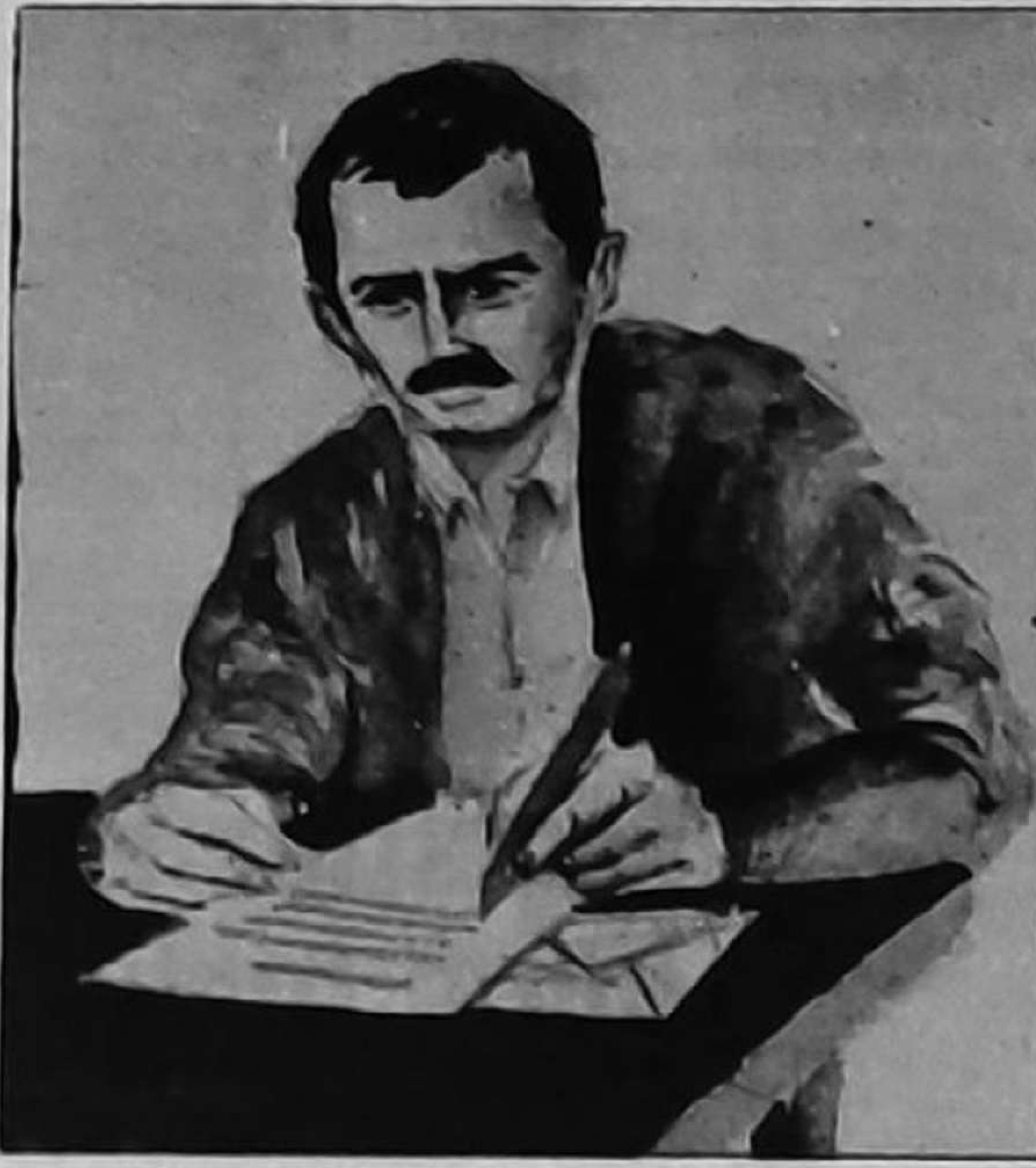
Reşadiye'de egemen güçler uzun süredir saldırı planları hazırlamakta, mezhep ayrımını kışkırtmakta, devrimci, demokrat güçlere saldırılar düzenlemektedir. Sünni kökenli halk, Alevi vatandaşlar aleyhine kışkırtılmakta, Alevi kız öğrencilere sataşılmakta, Alevi esnaftan zorla tehditle MHP'li faşistlerce para toplanmaktadır.

Geçtiğimiz Nisan ayı içinde Liseye Tokat Milli Eğitim Müdürü Ahmet Kara'nın yazılı emri ile ve muhalefet eden Lise Müdürünün istifası pahasına faşist Sefa Karaca kayıt edildi. İstanbul'da üç lise değiştiren, karnesinde iki tane sıfır not bulunan disiplin notu kırık olan bu MHP'li faşistin ilçemize gelmesiyle beraber faşist saldırı ve terör de tırmandı.

MHP ve ÜYD, İlçe Jandarma Komutanı Ali Özpolat'ın da desteğini alarak 19 Mayısta Alevi halka ait dokuz işyeri, iki lokanta, bir kahve ve dört eve saldırdı. Yüzbinlerce liralık zarar meydana geldi. Saldırıları jandarma Komutanı Ali Özpolat sadece seyretti. Göstermelik olarak otuzyedi kişiyi gözaltına aldılar. Bu saldırıya ilçe savcılığı da karınca kararınca katıldı.

Bundan sonra faşist elebaşılar MHP başkanı ve Belediye Başkanı halk düşmanı yüzlerini gizleyebilmek için olayları birkaç çapulcunun çıkardığını söylediler. Ama Reşadiye halkı faşist saldırganları da onları kışkırtanları da çok iyi biliyor. Halkımız bu saldırılara karşı mücadeleyi yükseltecek ve faşizmi mezarına gömecektir.

Reşadiyeli devrimciler

Selam olsun ÖZGÜRLÜK' ümüze

Gazetemizi ilgiyle izliyoruz ve elimizden gelen yardımları yapmaya her an hazırız. Bizler Kula Mensucat Fabrikasında çalışmakta , sömürülmekte, ezilmekteyiz. Sendikamız Teksif, malum sarı sendika. Patronun uşaklığını yapmaya devam ediyor. Tariş ve Ödemiş'te halka saldıran faşist Muammer fabrikamıza özel olarak sokuldu ve Genel Müdür Yardımcılığı koltuğuna oturtuldu. Amacı MİSK'i örgütlemek. İkiyüzelli faşist işe alındı. Daha anlatılacak çok şey var. Eğer ilgilenirseniz, Özgürlük'e elimizden gelen yardımı yaparız.

Amacımız, sömürülen, ezilen işkence gören Türkiye emekçi halkı için, muhabiriniz olmak; bunu geleceğimiz için seve seve yaparız. Ayrıca Özgürlük'e abone olmak istiyoruz.

Bir grup Kula
Mensucat işçisi adına
Ertan Dinç

Sayın Okuyucumuz

ÖZGÜRLÜK Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkın devrimci sesidir. Özgürlük okuyucuları aynı zamanda Özgürlük'ün muhabiridir. Bu bakımdan bulunduğunuz işyerinden, mahallenizden haberleri bize yazınız. Emekçilerden bize ulaşan her ses elbette sayfalarımızda yer bulacaktır. Gazetemize abone koşulları bundan önceki sayımızın Okuyucu Postası sayfasında yazılmıştır.

Halkımız kendi örgütlü gücüyle faşistleri söküp atacaktır.

Ben bir köy öğretmeniyim. Çevremdeki faşist tertipleri teşhir amacıyla bu mektubu gazetemiz ÖZGÜRLÜK'e gönderiyorum.

Çalıştığım köy, orman köyü. Köyümüze iki, üç km. uzaklıkta yangın söndürücülerinin bulunduğu bir şantiye var. Bu şantiyeye eskiden orman köylerinden mevsimlik işçi alınırdı. Bu yıl dışarıdan faşist militanlar getirilip yerleştirildi. Bu iş Orman Bölge Şefinin çabasıyla yapılmıştır. Bugün faşist katillerce komando kampı haline getirilen şantiye de silahlı atış talimleri yapılmaktadır. Bu talimler sırasında bir faşist ağır yaralanmıştır. Faşistler komşu Akçaavlu köyüne giderek tabanca ve bıçaklarını göstere göstere köy halkına gözdağı vermeye çalışmaktadırlar. Köyden kandırdığı bir iki gençle de işbirliğine giderek köyün bütün duvarlarına faşist sloganlar yazmaktadırlar. Faşist şef ise köylerde "bu köyde komünist var mı?" diye sorarak halkı baskı altına almaya çalışmaktadır.

Şantiye üç Alevi köyüyle bir Sünni köyü arasında bulunduğundan faşistler burada Elazığ, Maraş, Çorum, vb. yerlerdeki taktiği uygulamak niyetiyle çalışmaktadırlar. Çevre köy muhtarları ilçe jandarma karakoluna ve kaymakamlığa başvurduklarında "bizim durumdan haberimiz var, olayları yakından izliyoruz" cevabını aldılar. Kampın dağıtılması yolunda en küçük bir çaba gösterilmemiştir. Orman Bölge Şefi aracılığıyla devlet eliyle örgütlenen kampı kimin eliyle dağıtacaklar? Nasıl Çorum'dan faşistleri söküp attılarsa halkımız kendi örgütlü gücüyle buradan da faşistleri söküp atacaktır.

Hıdır İnce
Soma–Manisa

ÖZGÜRLÜK'ten okuyucularımıza

Bize gelen mektuplar

Gazetemiz, yayın hayatına atılmasının üzerinden yalnızca bir aylık bir süre geçmiş olmasına rağmen işçilerden, köylülerden, memur ve öğretmenlerden, gençlerden ve kadınlardan yüzlerce mektup almış bulunuyor. Bu mektupların bir kısmı baskı ve sömürüyü, işkenceyi, haksızlığı, yolsuzluğu, faşist çetelerin cinayetlerini konu alıyor. Diğerleri gazetemizi eleştiriyor, işlememiz gereken sorunları bildiriyor. Bazı okurlarımız yazdıkları şiir ve hikayeleri sayfalarımızda değerlendirilmesi amacıyla bize gönderiyorlar. Bütün bunlar, gazetemizin daima emekçilerin içinde, onların sorunları, düşünceleri ile iç içe olmasını ve mücadelenin ateşi içinde halkla canlı bağlar kurup geliştirmesini sağlıyor. Her mektup, ülkenin dört bir yanında, fabrikada, tarlada, okulda aralıksız süren mücadelenin içinde ortaya çıkan olayları, bunlardan çıkarılacak sonuçları, deneyleri gazetemizin onbinlerce okuruna aktarılmasını sağlıyor.

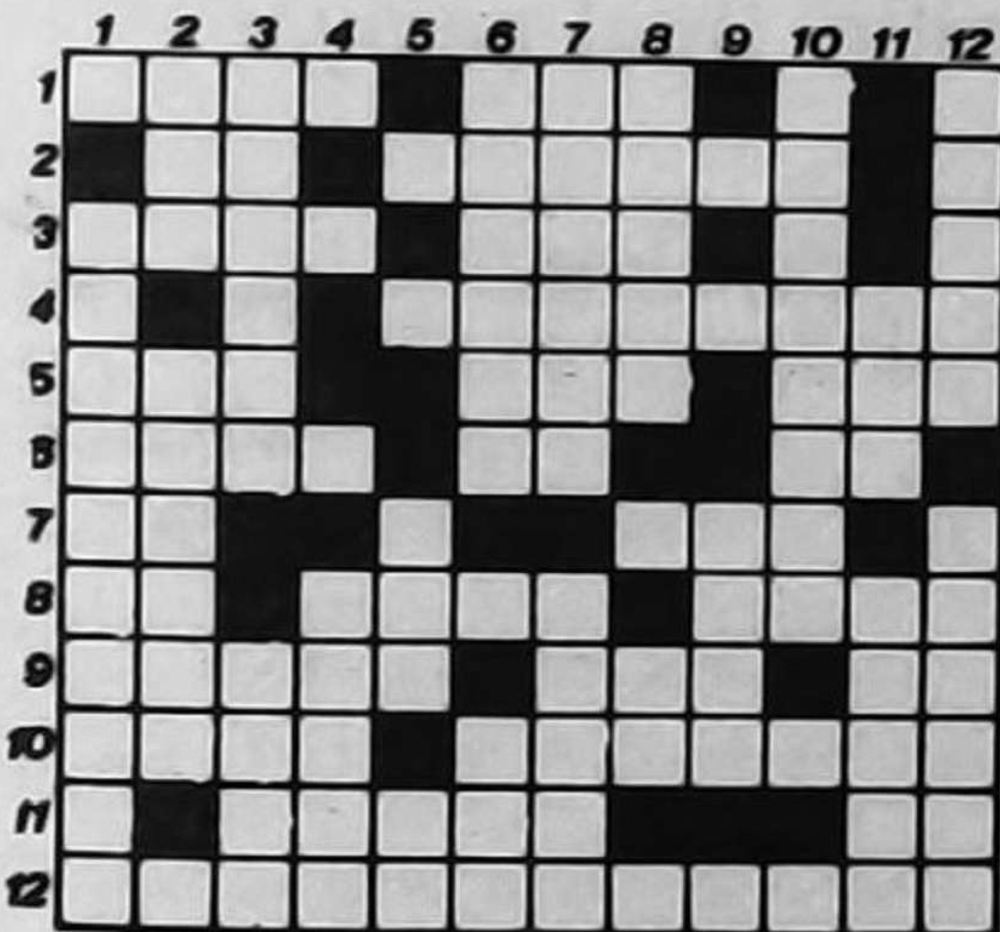
Küçük, yerel planda önemsiz gibi gözüken bir olay gazetemiz aracılığı ile bütün diğer örneklerle birleştirildiğinde ve ülkenin dört bir yanına iletildiğinde önem kazanıyor. Günlük basında yer almamış ya da çarpıtılarak verilmiş bir olay bize ulaşan mektuplarla gerçek temelleri üzerine oturduğunda bütün emekçilerin aydınlanmasına hizmet ediyor. İşte bu durumda gerçeğin kendisi başlıbaşına devrimci bir silah oluyor ve "gerçekler devrimcidir" sözü anlamını buluyor.

Kısa bir süre önce ülkemizin çeşitli yerlerinde ortaya çıkan siyasal olayların günlük basında nasıl verildiğine bakın. Örneğin, İnciraltı katliamının Türkiye'nin en çok satan üç-beş günlük gazetesi tarafından nasıl yansıtılmaya çalışıldığını düşünün. Kimine göre olay "İki grubun çatışması sonucu" ortaya çıkmıştır, kimine göre "sınava girmek istemeyen bir grup öğrenci diğerleriyle çatışmıştır", kimi daha da ileri gitmiş "öğrencilerin durup dururken polis ve jandarmanın üzerine ateş açtığı"nı iddia etmiştir. Elbette bu, güneşi balçıkla sıvamak çabasıdır ve yalancıların mumları yatsıya kalmadan sönmüştür. Ancak Türkiye'de artık her gün bu tür olayların yüzlercesi yaşanıyor ve bunların birçoğu ya "kamuoyuna gerçeği sunmakla" görevli gazetelerin yazıişleri müdürlerinin çekmecelerinde saklanıyor ya da artık olay halktan saklanamaz hale gelirse "en zararsız biçimde" yani gerçeklerin tümüyle tersyüz edildiği biçimiyle kamuoyuna aktarılmasına çalışılıyor.

Bütün bunlar gerçeğin, yalnızca yalın gerçeğin bile halka ulaştırılmasının ne denli önemli olduğunu gösteriyor. Bu noktada okurlarımızın mektupları, gazetemize ulaştırdıkları belgeler, haberler büyük bir önem taşıyor. Çünkü devrimci bir yayın organı olarak ÖZGÜRLÜK'ün başlıca ve temel haber kaynağı halktır.

Gelecek hafta okurlarımızın gazetemize gönderdikleri haber, belge vb. materyallerin üzerinde durmaya çalışacağız.

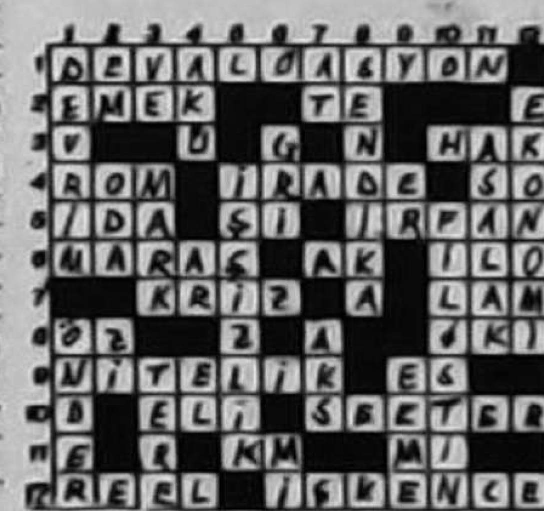
Devrimci selamlar.

YUKARIDAN AŞAĞI : 1) Toplumların gelişim sürecinde feodalizmden sonra gelen, feodalizme göre ilerici olan, genel olarak burjuvazinin egemenliğini sürdürdüğü ekonomik sistem 2) İnce deri veya kabuk —Fransız revizyonist şair ve yazarı 3) Yüzyılımızın en büyük şair ve tiyatro yazarlarından, Hitler faşizmine karşı, halktan, demokrasiden, barıştan yana; savaşa, sömürüye ve faşizme karşı şiirler ve "epik tiyatro" eserleri yazan Alman şair ve tiyatro yazarı—Bir ilimiz 4) İnsan faaliyetinin, sosyal bilincin ve gerçeğin artistik biçimlerle yansıtılması faaliyeti 5) Bir nece—Saçı olmayan—Eski dilde su 6) "Düğün", "Ölü Ordunun Generali", "Şenlik Kurulu" gibi yapıtlarıyla ülkemizde tanınan ünlü Arnavutluk, şair, hikayeci ve romancısının soyadı—Dolabın katlarından her biri 7) Unsur—Avrupa'da bir başkent 8) Bir soru—İlkel bir silah 9) Sicilya Adasında bir yanardağ 10) Eğitim bilimi, çocuk eğitimi 11) Sanma eylemi (Arapça)—İran'da Rusya yanlısı revizyonist parti 12) 19. yy. Alman filozofu diyalektiğin temel unsurlarını formüle etti, ama felsefesi idealist zincirleri kıramadı, felsefi görüşleri Marksizmin gelişimini etkiledi. Marksizm bu felsefenin en değerli unsurunu, yani diyalektiği alarak onu doğru temeli üzerine oturttu—Sömürge

SOLDAN SAĞA : 1) Kuytu, harap, pis yer — Bir çeşit çörek 2) Utanma duygusu—Ünlü İtalyan fizikçisi, dünyanın döndüğünü ispatladığında din adamlarının baskısıyla karşılaştı, engizisyon mahkemesinde işkence yapıldığı halde "ne yapalım ki dünya dönüyor" diyerek görüşlerini savunan bilgin 3) Deriyi yumuşatmak için sürülen merhem—Hazırlanan çayın renk ve koku bakımından tavı 4) Japon intihar uçakları 5) Tersi, bir cins ilaç—Tersi, bir meyva—İngiltere'nin kuzeyindeki dağlık bölge 6) Tersi 17. yy. ünlü Türk bestecilerinden—Genişlik—Bir sayı 7) Tersi, bir hayvan—Bir renk 8) Kimyada gümüşün simgesi—Bir kadın adı—Geçenlerde ölen komünizme karşı fikir ve eylemlerinden dolayı Kominform'dan atılan, "bloksuzluğun önderi" Yugoslavya devlet başkanı 9) Bir dernek üyelerinin buluşmaları için tutulan yer—Bir kilo—Tersi bir takı 10) 12 Mart döneminde idam edilen bir devrimcinin soyadı—"Klasik" İngiliz burjuva iktisatçılarından 11) Türkiye'de petrol çıkarılan bir bölge—Tersi bir soru 12) TKP'nin kurucusu, 1921'de 14 yoldaşıyla Karadeniz'de boğdurtulan ilk komünist önder.

(Geçen haftaki bulmacanın çözümü)

Bir örnek daha Gölbaşı'nda "Emeğin Birliği" çetesi saldırılarını yoğunlaştırdı

Adıyaman, Gölbaşı'nda faşist terörün yanı sıra kendisine "solcuyum" diyen ama, devrimle ve halkın dertleri ile bir sorunu olmayan karşı-devrimin taze kanı "Emeğin Birliği" denen ihanet çetesi saldırılarını yoğunlaştırdı.

Mayıs ayı içerisinde bir yurtsever devrimci öğretmen, Besni'nin bir köyünde saldırıya uğradı. Aradan çok uzun zaman geçmeden bu Rus uşağı grup 10-15 kişilik gruplar 14 Haziran tarihinde Adıyaman Töb-Der Şube Sekreteri Galip Günay'a saldırarak ölümle tehdit etmişlerdir. Aynı zamanda bu öğretmen milli eğitim tarafından açığa alınmış, sürgün edilmişti.

Arkadaşı koruyan bir devrimci arkadaşa bıçaklı sopalı saldırıya geçerek arkadaşı yaralamışlardır.

Kendileri gibi düşünmeyen herkese saldırıyorlar. Biz devrimciler olarak bu sosyal-faşist çetenin çirkef yüzünü halkımıza açıklamayı görev biliyoruz.

Emekçi halkla birleşerek her türden gericiliğe ve teröre karşı devrimci sorumluluğumuzu bilerek mücadele edeceğimizi tüm halka duyururuz.

Bir grup
yurtsever genç

Genel-İş grev kırıcılığı yaptı

Bizler Marmaris Belediyesinde çalışırken aldığımız ücretler her gün artan hayat pahalılığı karşısında yetmiyordu. Biz işçiler DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikasını örgütleyip 21 Kasımda greve başladık. Marmaris belediyesinde çalışan otuzbeş kırk işçiden yirmibeşi greve katıldı. Marmaris Belediye Başkanı AP'li Hasan Işık başından beri grev kırıcılığı yaptı.

Genel–İş Sendikası altı ay boyunca her işçiye ayda yalnızca 3200 lira ödedi. Grevdeki işçilere ayda 3200 lira ödemek "grevi bırakın hemen işbaşı yapın" demekti. Aslında Genel-İş Sendikası bizlere göre grev kırıcılığı yapmıştır. Çünkü sendikanın daha fazla ücret verebilecek olanakları vardır. Sendikacılar, işçilerin parasıyla alınan arabayla her gün Muğla'dan Marmaris'e gidip gelmektedirler.

Mayıs ayı başında AP'li faşist Belediye Başkanı ve Kaymakamın keyfi uygulaması sonucu grev çadırı söktürüldü. İşçilerin çoğu işten atılarak açlığa terk edildi. Genel-İş Sendikası bu durumda bile işçilerin yanında yer almadı.

Biz işçiler, şimdi DİSK'li ve TÜRK–İŞ'li sendika ağalarını daha iyi tanıdık. Devrimci geçinen sendikanın işçilere sahip çıkmadığını gördük. Bundan sonra sınıf sendikacılığı yolunda ilerleyeceğiz. Kendi sendikamızı kendimiz kuracağız.

Marmaris Belediyesinden
işten atılan işçiler

ÖZGÜRLÜK
Sahibi : A. Saran • Sorumlu Yazıişleri Müdürü : M. Çolak • Yönetim yeri ve yazışma adresi : Çatalçeşme Sok. Çatalçeşme Han No 25/14 Cağaloğlu — İSTANBUL • Abone Şartları : Yıllık 1000, 6 aylık : 500, 3 aylık 250 • Yurt dışı iki katıdır. • Basıldığı yer: Hürriyet Ofset Tesisleri • Genel Dağıtım : Hürriyet Dağıtım — Baskı tarihi : 5.7.1980

Faşist cinayet şebekesi ŞİT tarafından işkence ile öldürülen iki devrimci

Faşistlerin işgalindeki bir okulda açığa çıkartılan bir işkence odasındaki işkence aletleri: Cop, elektrik sobası, akümülatör. Ayrıca işkenceciler için şarap ve iskambil kağıtları da var.

Faşistler işkenceye karşı mıdır?

MHP'li faşistler çeşitli zamanlarda yaptıkları açıklamalarla işkencelere karşı olduklarını öne sürüyorlar. Başta Türkeş olmak üzere birçok MHP sözcüsü ve yöneticisi çeşitli zamanlarda benzer iddialarda bulundular.

Bu eli kanlı faşist mihrakın dışındaki diğer faşist partilerin ve siyasetçilerin de benzer açıklamalar yaptıklarını sık sık duyuyoruz.

Faşistler işkenceye karşı olabilirler mi? Faşistlerin ne istediklerine, neyi amaçladıklarına, neye hizmet ettiklerine ve bugün neler yaptıklarına gözatmak bile, onların sözlerinin demagojiden başka bir şey olmadığını ortaya koymaya yetecektir.

Kahramanmaraş'ta yüzlerce emekçinin kanına girenler, üç-beş yaşındaki bebelere kurşun sıkabilenler, savunmasız insanların kafasını baltayla kesenler işkenceye karşı olabilirler mi? Kahveleri tarayanlar, bombalayanlar, onlarca, yüzlerce insanın üzerine kurşun yağdırıp bomba atanlar için işkence "küçük bir iş" değil midir? Amaçları milyonlarca emekçinin iliklerine kadar sömürülmesine hizmet etmek, emekçi kitlelerin baskı ve zulüm altında tutulması için çalışmak olanlar işkenceye karşı olabilirler mi?

İşkence çürümenin bir unsurudur. Çürümeye yüz tutmuş sistemlerin bir ürünüdür. Emperyalistler ve egemen sınıflar sömürülerini ve egemenliklerini sürdürebilmek için emekçi kitleler üzerinde en vahşi, en insanlıkdışı baskıları, zulümleri bile uygulamaktan çekinmezler. İşkence de bunlardan bir tanesidir. O halde, emperyalistlerin ve egemen sınıfların uşaklığını yapan, onların sömürü ve egemenliklerini sürdürebilmeleri için çalışan, bunun için emekçi halka karşı her türlü saldırıda bulunan, halka karşı her türlü suçu çekinmeden işleyen faşistler işkenceye karşı olamazlar.

Nitekim şimdiye dek bu faşist cinayet şebekeleri tarafından yapılan çok sayıda işkence olayı açığa çıkarılmıştır. Geçmişte MHP'li faşistlerin işgali altında tuttukları yurtları ve okulları aynı zamanda birer işkence merkezi olarak kullandıkları anlaşılmıştır. MHP'li faşist çeteler bu yerlerin bazı odalarında, bodrumlarında kaçırdıkları birçok emekçi ve devrimciye günlerce işkence yapmışlardır. Yakın zaman önce bir emekçinin sırtına kızgın şişle "komünistlerin sonu" diye yazdılar. Ayrıca bu ay içerisinde kaçırıldıktan sonra işkence yapılarak öldürülen iki kişinin üzerine cinayetli ŞİT (Şeriatçı İntikam Tugayı) adlı faşist şebeke tarafından katledildiğini açıklayan kağıtlar bulundu. Faşistler Mayıs ayı içerisinde Çankırı'da kaçırdıkları öğretmen Mehmet Ali Yolagelmez'in kulaklarını kesmiş, gözlerini oymuş, dilini kesmişler ve ardından yüzüne kezzap dökerek öldürmüşlerdi.

Bütün bunlar faşistlerin işkenceye karşı olmadıklarını, olamayacaklarını; tersine onların fırsat buldukları her zaman çekinmeden işkenceye başvurduklarını ortaya sermektedir.

İŞKENCE SONUCU ÇÜRÜYEN PARMAKLARI KESİLDİ

Tunceli'nin Pertek ilçesi Çakırbahçe köyünden ALİ ODAK'a jandarma karakolunda yapılan işkence sonucu çürüyen ayak parmakları kesildi

Tunceli Pertek ilçesi Çakırbahçe köyünden ALİ ODAK'a yapılan işkence sonucunda çürüyen ayak parmakları kesildi. Pertek Cumhuriyet Savcılığı başvuruya rağmen işkenceciler hakkında herhangi bir işlem yapmadı. Ameliyatı yapan Diyarbakır Tıp Fakültesi Hastanesi ise açık ve net bir rapor vermekten kaçındı.

Çakırbahçe köyünde genel arama yapan Pertek Jandarma Komutanı OSMAN NAZ arama sonucunda hiçbir "suç unsuru" bulunamamış olmasına rağmen keyfi bir şekilde bu köyden bir genç olan Ali Odak'ı alıp karakola götürdü. Ali Odak, yol boyunca sürekli olarak dövüldü. Ayrıca karayolları işaret levhası sökülerek sırtına yüklendi ve taşıtıldı. Karakola getirilen Ali Odak sorguya çekilerek siyasal düşüncelerinin ne olduğu soruldu ve köyde yapılan afiş, yazılama ve pullamaları üstlenmesi için baskı yapıldı. Bunları kabul etmeyince 20—22 Ocak günlerinde üç gün sürekli olarak dövüldü ve falakaya çekildi. Ayrıca işkence süresince ilk dört gün boyunca kendisine yiyecek hiçbir şey verilmeyerek aç bırakıldı. İşkence sonucunda bir sonuç alamayınca 13 gün sonra serbest bıraktılar.

Serbest bırakılan Ali Odak kendisine yapılan işkenceyle ilgili olarak Pertek Cumhuriyet Savcılığına başvurdu. Savcı "böyle ufak tefek hırpalanmalarla ilgilenmediğini" söyleyerek başvuruyu geri çevirdi.

Ali Odak daha sonra Diyarbakır Tıp Fakültesi Hastanesine başvurdu. Falaka sonucu sol ayağının 4 parmağının kemikleri, sinirleri ezilerek çürütülmüştü. Ameliyata alınan Ali Odak'ın sol ayağının 4 parmağı kesildi. Ayrıca sağ ayağının çürüyen tabanının çürümüş etleri alındı. Hastane durumla ilgili açık ve kesin bir rapor vermedi.

MALATYA

Tekrar faşist militlerin işgali altına alınarak Malatya halkına karşı bir saldırı üssü haline getirilmek istenen Malatya Turan Emeksiz Lisesi öğrencisi İSMAİL ARPACI'ya karakolda yapılan işkenceyi kanıtlayan doktor raporu

Bir örnek daha

65 yaşındaki ihtiyarlara bile işkence yapılıyor

Zile'de işkencecilerin başını komiser Yardımcı Bahattin Ünal çekiyor

Tokat'ın Zile ilçesinde başını Komiser Yardımcısı Bahattin Önal'ın çektiği polisler tarafından çok sayıda kişiye, hatta yaşlı emekçilere karakolda günlerce süren işkenceler yapılmakta, çeşitli suçlar yüklenilmeye çalışılmaktadır.

30 Mart 1980 günü bağlarına çalışmaya giden 6 emekçi, başını işkencecibaşı Komiser Yardımcısı Bahattin Önal'ın çektiği bir grup polis ve jandarma tarafından silah kullanılarak çalıştıkları yerden alınmışlar ve hiçbir şey sorulmadan dövüle dövüle karakola götürülmüşlerdir.

Bu kişilere iki gün boyunca Bahattin Önal başta olmak üzere Kemal, Yozgatlı, Ahmet, Hamit, Trafik polisi Ahmet ve Seyit Top adındaki polisler tarafından çeşitli işkence yapılmıştır. Psikolojik baskı uygulanmış, gözleri bağlanarak çeşitli işkence yöntemleri uygulanmış ve defalarca falakaya çekilmişlerdir. İşkence sonucu işkence görenlerden birinin kulak zarı patlamış, bir diğerinin ise tabanca kabzasıyla göğsüne bastırılmasıyla kaburga kemikleri kırılmıştır.

Aynı olay zanlısı olarak aranan bir kişinin bulunamaması üzerine, yerine 65 yaşındaki babası tutuklanmış ve polisler bu yaşlı emekçiye de "seni pis Alevi, komünist oğlun nerede, sen de mi komünistsin" diyerek işkence yapmışlar, yerlere yatırarak dövmüşlerdir.

Bütün bunlar Emniyet Amirinin ve Cumhuriyet Savcısının önünde olmasına rağmen bu kişiler olaya seyirci olmaktan başka bir şey yapmamışlardır. 6 emekçi mahkemeye çıkartıldıklarında yürüyemeyecek durumda olmalarına rağmen tutuklanmışlardır. Doktora sevkedilmek için dilekçe vermelerinden ancak 5 gün sonra doktora çıkmalarına izin verilmiş, yine de Hükümet Tabipliği tarafından kendilerine 3-4 günlük raporlar verilmiştir.

Bunların dışında 65 yaşında bir başka yaşlı emekçi hiçbir neden gösterilmeden karakola götürülerek feci şekilde işkence yapılmıştır. Yapılan işkenceler sonucunda komaya giren bu yaşlı emekçi ancak Ankara Hacettepe Hastanesine kaldırılarak kurtarılabilmiştir.

Zile'de işkenceciler hâlâ işbaşındadır ve diledikleri kişiye karakolda işkence yaparak çeşitli suçlar yüklemeye çalışmaktadırlar.

Türkiye'de işkence yok diyenlere cevap:

Türkiye'de işkence vardır

—24 Kasım 1976 — Diyarbakır'da işkence edilen İSMAİL GÖKHAN EDGE gördüğü işkence sırasında öldü.

—1976 yılında CAHİT ŞENYUZ İstanbul Kocamustafapaşa Karakolunda gördüğü işkence sonucunda öldü.

—Aralık 1976—MEHMET GÜLER adlı devrimciye İstanbul I. Şubede işkence yapıldı.

—Aralık 1976—Hırsızlık suçuyla gözaltına alınan ADİL SEÇKİN Tarsus Emniyet Müdürlüğünde yapılan işkence sonucu öldü.

—14 Şubat 1977—Sivas Selçuk Karakolunda Halkın Kurtuluşu yanlısı bir devrimciye işkence yapıldı.

—1977 yılında Malatya Emniyetinde MEHMET DEMİR adlı öğretmene işkence yapıldı.

—Nisan 1977—Malatya Darıcı Köyü'nde Akçadağ kazası jandarma karakolu üsteğmeni Kürecik ortaokulu öğrencilerine Kızıldere katliamını protesto toplantısı yaptıkları için işkence yaptı. 10-12 yaşlarındaki 10 çocuğa 48 saat süreyle işkence yapıldı.

—Haziran 1977—Çorum Cezaevinde cezaevi müdürü tarafından "elebaşı" olarak tespit edilen bazı hükümlülere işkence yaptırıldı ve başka yerlere sürüldü.

—Ağustos 1977—İskenderun Esentepe'de faşist muhtarın evinin kurşunlanmasından sonra gözaltına alınan 3 kişiye 2,5 gün süreyle I. Şubede görevli polis YUSUF tarafından işkence yapıldı. Savcı işkence gören bu kişilerin "doktora sevkini gerekli görmedi" ve tutuklattı. Daha sonra doktora çıkabilen bu üç kişi aradan 5-6 gün geçmiş olmasına rağmen 10'ar günlük rapor aldılar.